XX. évfolyam 16. szám Ára: 1 forint 1964. április 16

Ludas Matyi

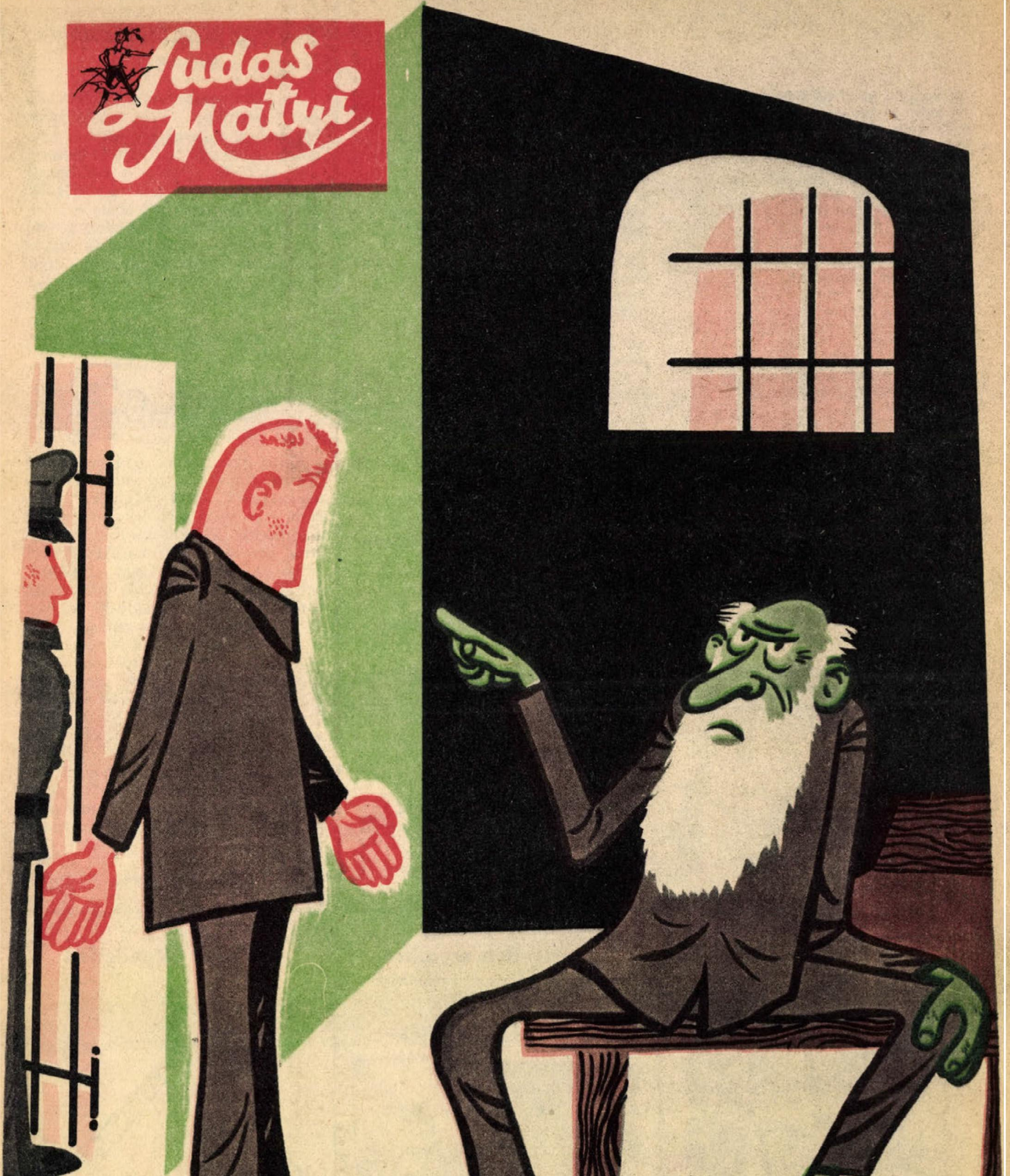

Gerő Sándor rajza

— *Maga is a Só utcai társasházépitkezés miatt?*
— *Igen.*
— *Meséljen, hányadik emeletnél tartanak?*

A színésznő keservei

Én vagyok az Örök Céda!
Ki iránt a kereslet
a TV-ben folyton nő, mert
számos író cseles lett!...

Szatirikus darab! Dráma!
Vígjáték, vagy musical;
ebbe Médi, abba Bébi,
Lia, Maja, Suzi kell...!

Mit tehetek? Nekem kapát
nem foghat a tenyerem,
én a férfiakat fogom...
Szerelem a kenyerem!

Ha a stáb egy tsz-filmet
forgat — mondjuk — Berényben;
pendelyben kell tobzódnom egy
csürben, tépett erényben...

Férjhez soha nem megyek és
véletlenül se szülök,
én csak „fűzök” s fűzők közé
préselődve feszülök...

Keblem körül a ruhámon
olyan mély a kivágás,
hogy az már nem dekoltázs, de
kebelbeli kihágás...

A nadrágom csupa csipke,
megmutatom (hadd rágja
a kín a sok kamaszt) milyen
egy léha nő nadrágja...!

Padlás, kazal, vonatkupé,
sezlon, ágy, vagy árokpart!
Nekem mindegy: réten avagy
rekamién tárok kart...

A rendező, hogyha rámnéz
és valamit kigondol,
az a vége, hogy valaki
kigombol, vagy begombol...

Fürdőkádban nem habozok
a habok közt kutatni
szappan után, s nem vagyok rest
közben mást is mutatni...

Ha pedig a szerep szerint
rámborul az eltartóm,
a kamera nem őt veszi,
hanem az én melltartóm...

Lábaimat egymás mellé
nem rakom, csak keresztbe,
a főhős a hátsó ajtón
éjjel engem ereszt be...

Ringó csípőm, mint egy mágnes
ontja bűvös delejét,
gyakran szokták fényképezni
hátulról az elejét...

Ó, ha egyszer a képernyőn
feltűnhetnék tisztesen!
Zsenge szűzként, vagy mint szorgos
háziasszony — lisztesen...

Ó, ha egyszer azt mondhatnám:
(ha valaki berekedt)
„Most egy mesét mondok nektek.
ágyban vagytok, gyerekek?”...

Mindez ábránd... Emiatt már
senkivel sem veszekszem,
úgyis alulmaradnék, hát
jobb ha szépen lefekszem...

Szilágyi György

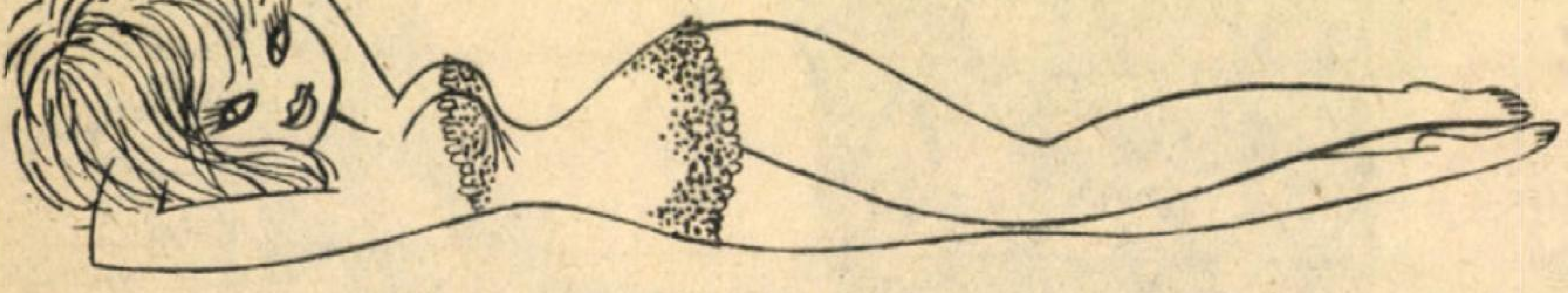

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AMI A TERVEZÉSBŐL KIMARADT

Az Ungvár utcai építkezésektől alig száz méternyire szinte segélytkérőn bőg, berreg, vinnyog egy téglával megrakott teherautó nagyerejű motorja. Úgy vergődik szegény a Rákospatak utca sártengerében, mint egy döglődő szúnyog. Egy falrengető bőgés – előrelendül, újabb bőgés – hátrafelé zötyög. Majd, mikor a kocsi tengelyig süllyed a sárba, elül, mint a kotlóstyúk. Végül is egy dömper jóindulatú támogatásával sikerül elérnie a célba...

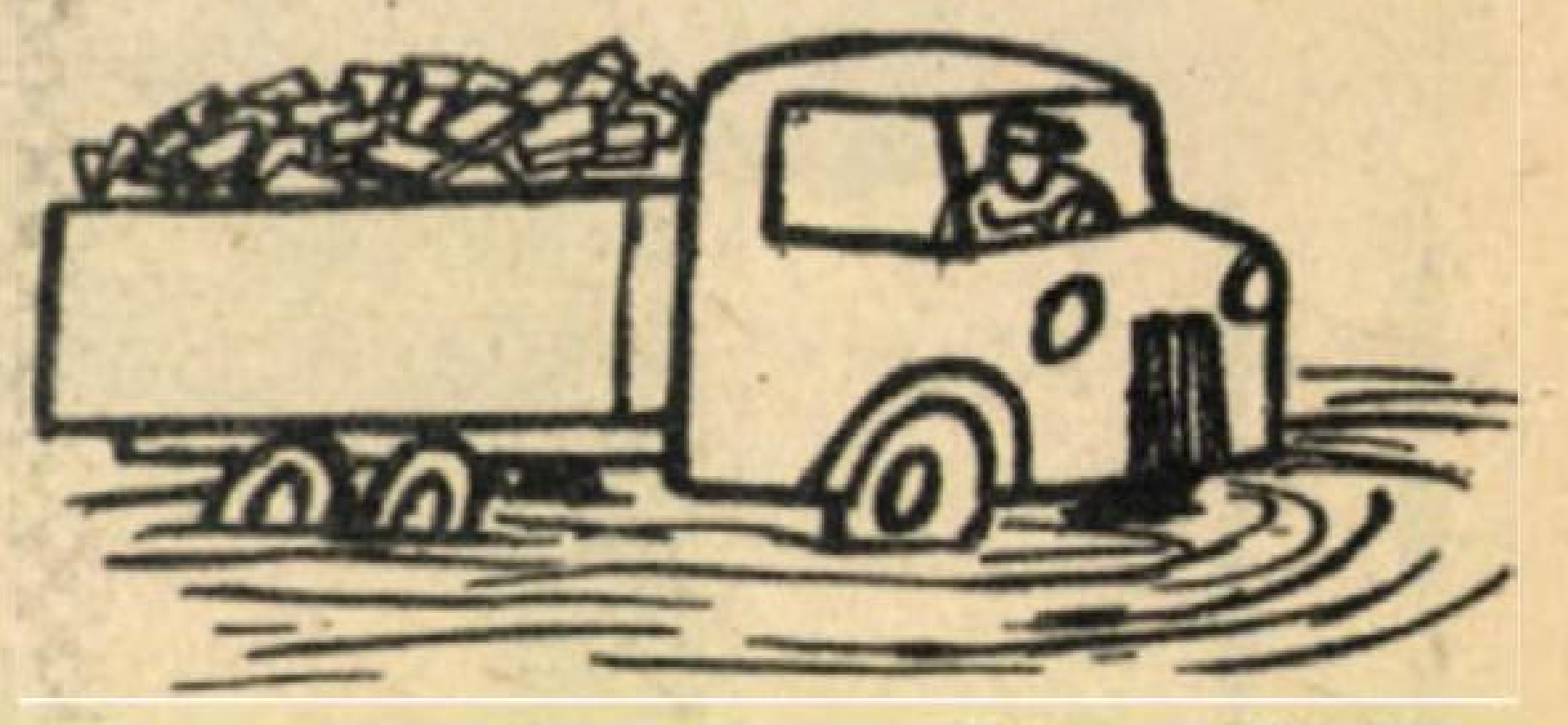

Ha ez a sárban vergődő szállítóeszköz egy lovaskocsi lett volna, akkor a bámészkodók közül valamelyik állatbarát már régen odakurjantotta volna a gazdának: „Ne kínozza ezeket a szegény párákat, mert rendőrt hívok!” Mivel azonban ez a kocsi az államé, az állatbarátok hallgattak, mint a sír, csak a motor bömbölt tovább tehetetlenül. Én azonban, mint gépbarát, nem hallgatom el, amit ezzel kapcsolatban meg akarok mondani azoknak, akiket illet. Az építkezést, ahova ezek a hatalmas teherautók, dömperek szállítják az anyagot, már évekkel ezelőtt megtervezték. Miért nem tervezték meg a Rákospatak utcában ennek a háromnégyszáz méteres szakasznak a rendbehozatalát is! Ha mással nem, hát olcsó salakkal! Ez a sártenger ugyanis nem csekélység: elszabotálja a határidős építkezést.

(b.)

Bizalmatlanság

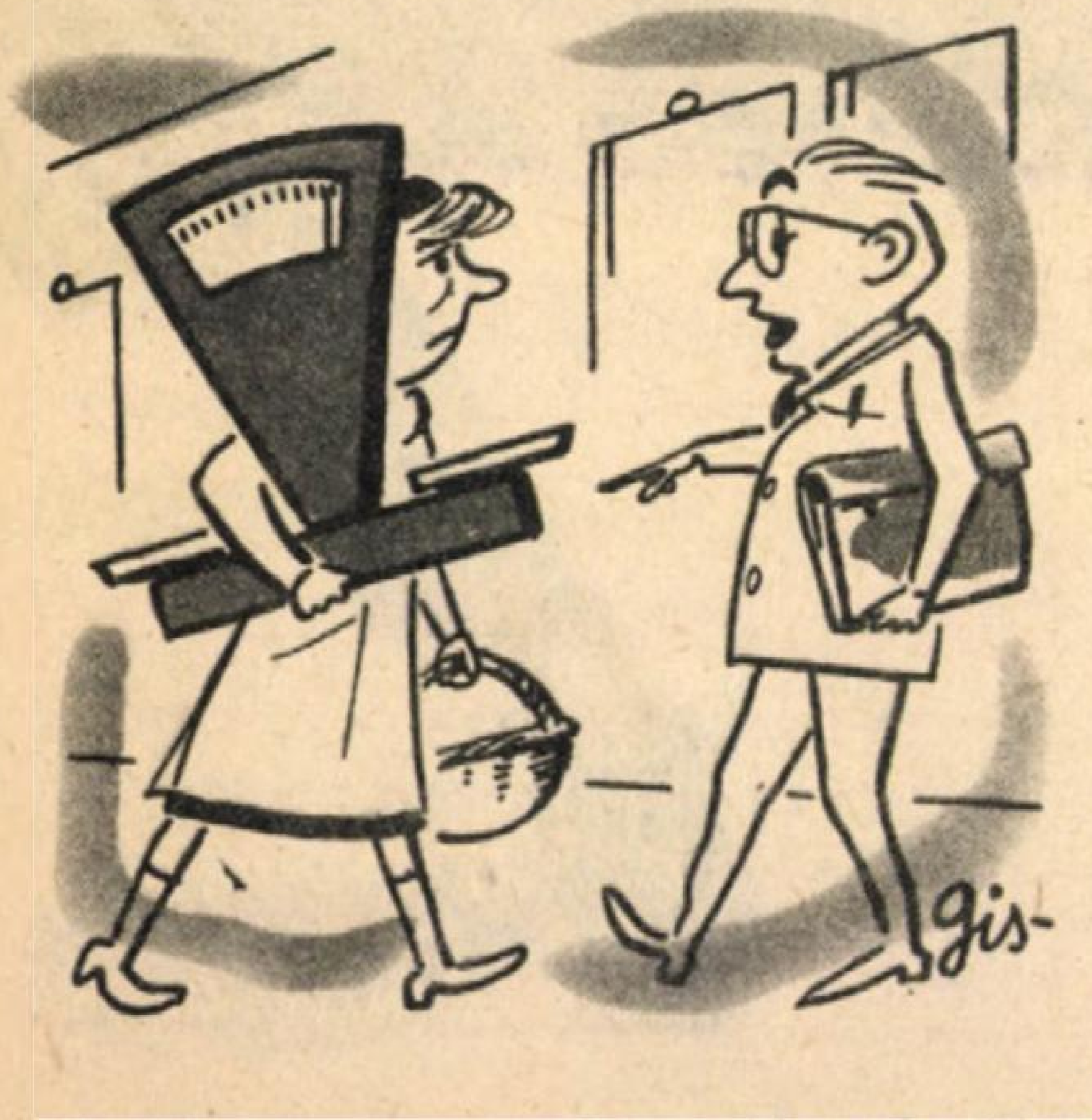

– Hova megy ezzel a mérleggel, Kovács néni?
– Csak ide a Közértbe, tiz deka sonkáért.

Reménytelen szerelem

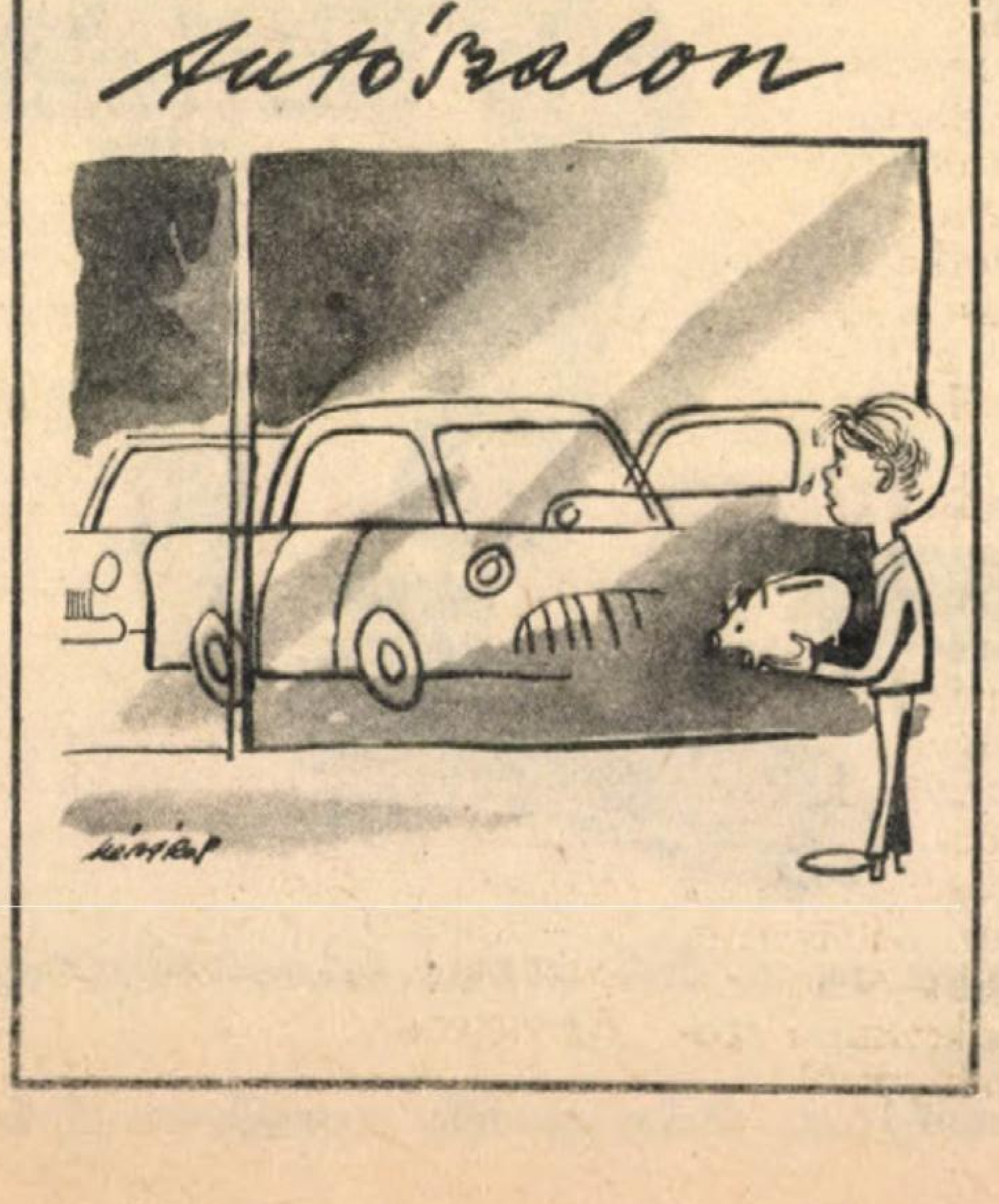

Az örök elégedetlen

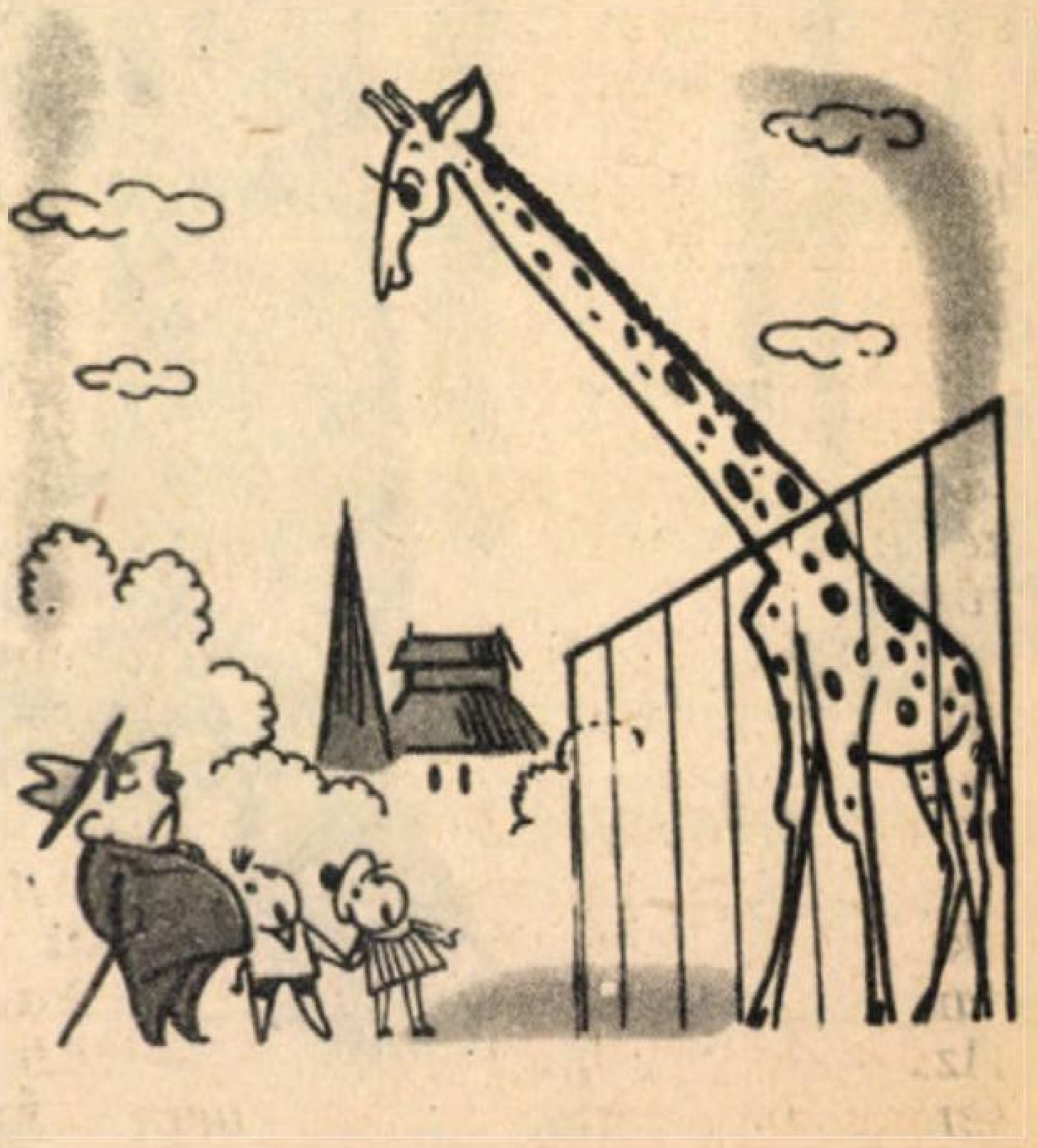

– Régen sokkal hosszabb volt a zsiráf nyaka!

Brazíliai helyzetkép

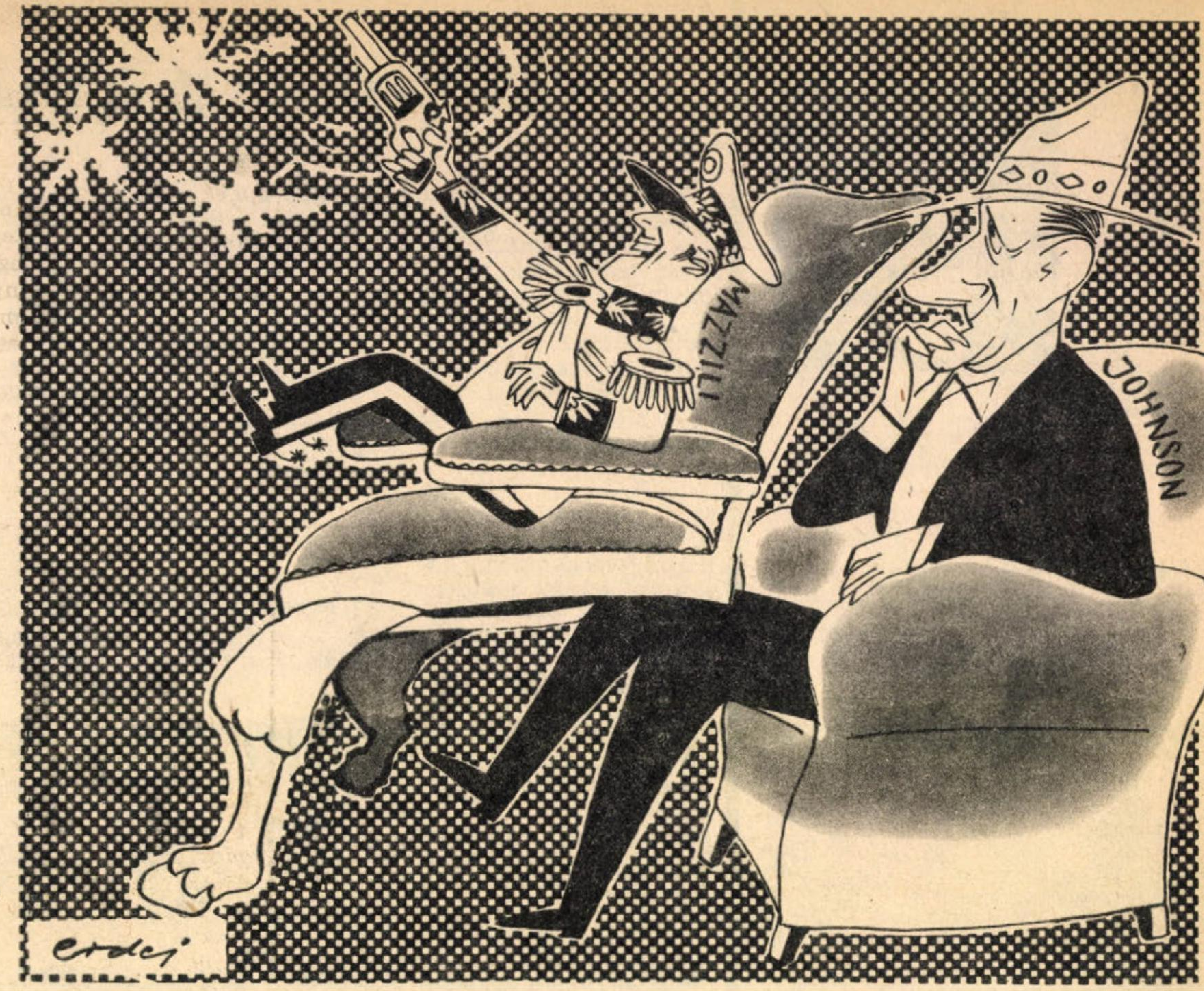

Erdei Sándor rajza

Ketten beszélnek

– Nem gondolja, hogy ezt a Trihinayt most már szélnek kellene ereszteni?

– Tanusítsunk még egy kis türelmet, igazgató elvtárs.

– Dehiszen maga is tudja, hogy nem dolgozik.

– Nem dolgozik, az kétségtelen. De azért figyel. Nem szabad elhamarkodottan az utcára tenni valakit, igazgató elvtárs. Gondoljon csak a szocialista humánumra.

– A szocialista munkafegyelemre is gondolni kell. Ez a Trihinay már nem is lazsál. Ez már szabotál.

– Szabad legyen figyelmeztetnem, igazgató elvtárs, hogy ezek a kifejezések már nem korszerűek.

– Node nem maga mesélte, hogy ez a Trihinay a múltkor égő gyufát dobott a fűrészporraktárba?

– Valóban így volt. Én akkor felelősségre is vontam. Önkritikát gyakorolt. Azt mondta, hogy elkeseredésében tette.

– És miért volt úgy elkeseredve?

– Mert a vállalat vezetőségétől nem kapja meg azt a megbecsülést, amit minden dolgozó elvárhat. Egyébként a biztosító megtérítette a tűzkárt, úgy hogy a népvagyon nem károsodott.

– És a biztosító nem a népvagyonból fizet?

– Kétségtelen. De Trihinay erről nem tehet.

– És arról sem tehet, hogy a múlt héten megverte Knézics bácsit, a hivatalsegédet? Négyszer ütötte pofon.

– Háromszor. Persze az is sok. Én ebben az ügyben lefolytattam a vizsgálatot. Kiderült, hogy az incidens munkaidő után történt, a ház előtt. Nem ránk tartozik a dolog.

– Maga túlságosan elnéző.

– Lehetséges. De hát könnyelműen nem tehetünk az utcára egy dolgozót. Trihinay negyvenöt éves, és elég sokat bajlódik a fogaival.

– Mi közünk nekünk az ő fogaihoz?

– Már bocsánat, de ez nem helyes álláspont, igazgató elvtárs. Nem szabad megfeledkeznie a szocialista humánumról.

– Törődik a Trihinay az én fogaimmal?

– Azt én nem tudom. De hát ő végeredményben csak beosztott. Neki csak az a kötelessége, hogy a munkáját elvégezze.

– De nem végzi el.

– Még nem. De majd belejön.

– Mióta van nálunk ez az ember?

– Hét éve.

– Hét éve. Ha eddig nem jött bele, mért fog belejönni ezután?

– Mindenki fejlődik. Ki gyorsabban, ki lassabban. Ha az utcára tesszük, biztos, hogy nem jön bele.

– Mért emlegeti folyton az utcát? Elmehet dolgozni máshová.

– Hiszen ha ebben bizonyos lehetnék!

– Ha meg nem megy dolgozni, kopják fel az álla. Legfeljebb majd eladja a kocsiját, amit tavaly vett OTP-részletre.

– Azt nem teheti, mert még nincs kifizetve. És nem is fogja kifizetni, ha elveszti az állását.

– Majd fizet a kezese.

– Még csak az kéne. Az én vagyok.

(t.)

---

a csiga

Csiga-biga,
gyere ki!
Ínyenc vár rád
odaki!
Vár, akinek
friss csemegék
csemegéje
kis pecsenyéd,
vár, akinek
jó sors kegye,
ha telhetik
veled begye,
s akinek a
réti csiga
nem egyéb, csak
éhet szító,
nyálcsordító
éti csiga . . .
Menj!

Csiga-biga,
kifele!
Légy külhonnak
étele,
légy valutás
tömeg-export,
gazdagítsd az
agrár-szektort,
s mint a pulyka,
béka, liba —
hírnevünknek
hirdetője
légy Nyugaton
csiga-biga!

Békés István

Válságos pillanatok

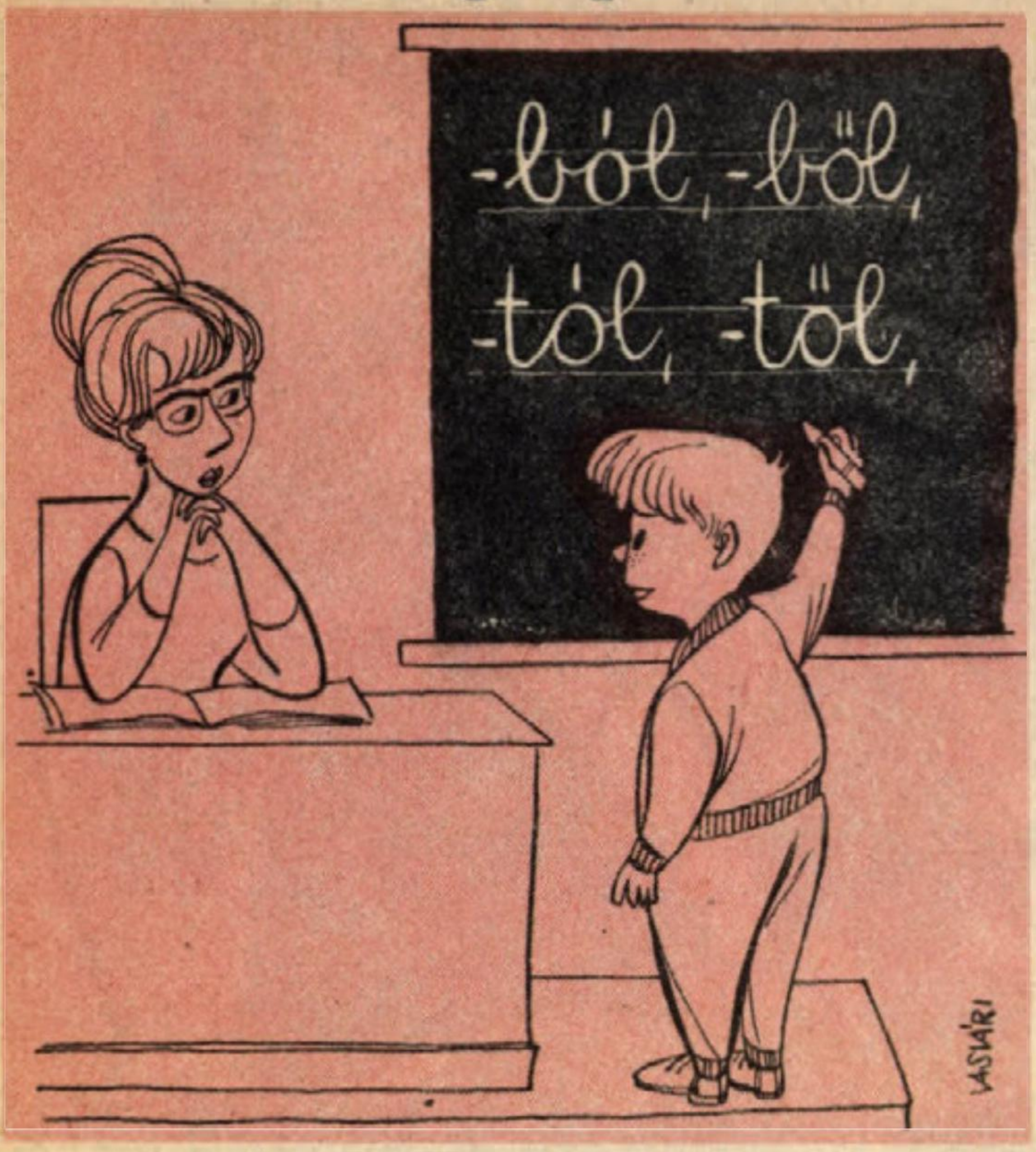

– Nem tudom, jól fejeztem-e ki magamat...

Végeladás

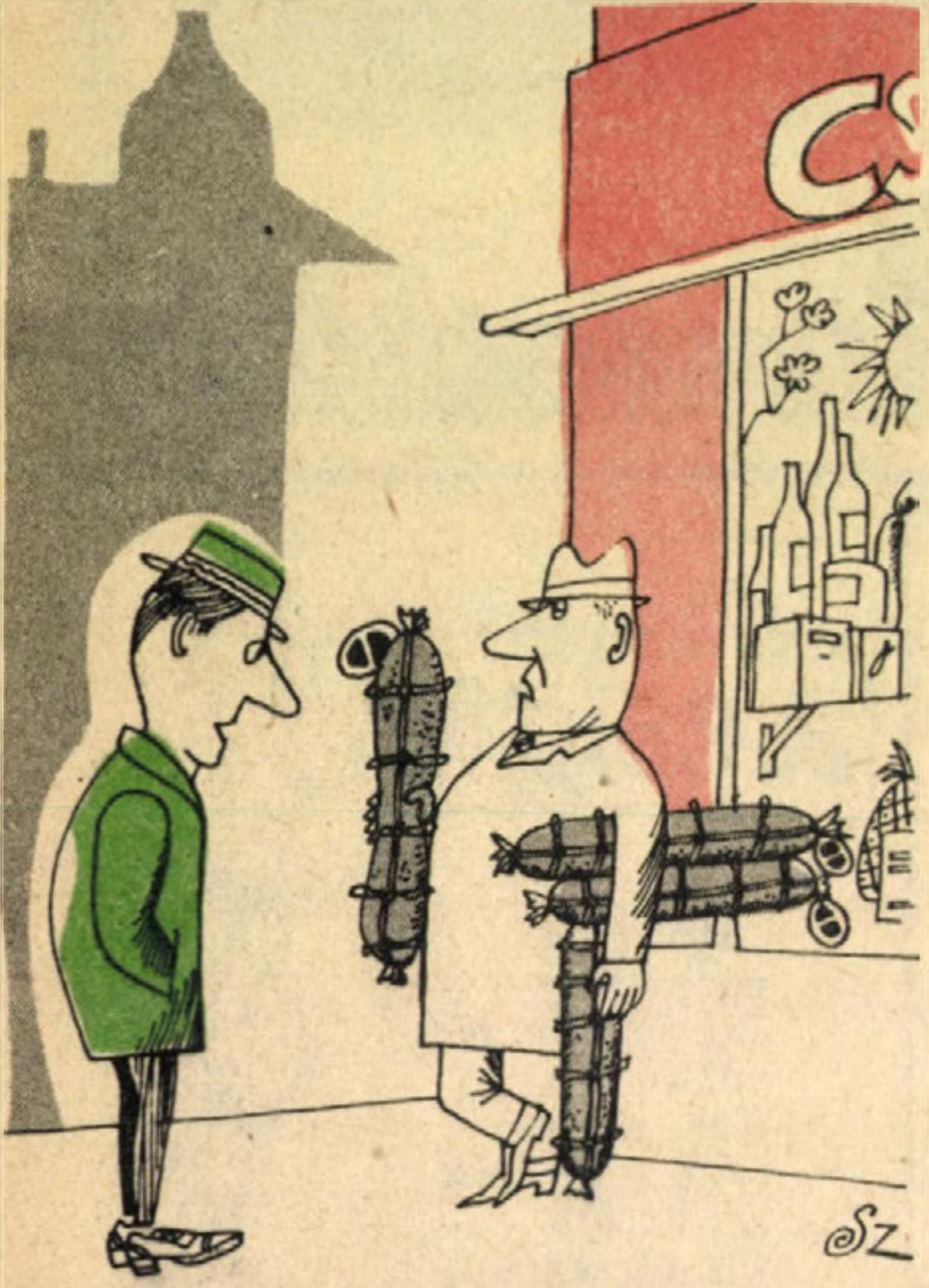

– Miért árul itt Pesten szalámit?
– Nem kaptam vizumot!

Magyarok a NAGYVILÁGBAN

Nem akartam hinni a szememnek.

A Bámexbumfért kapuja előtt egy óriási medvebőr kucsma sétált fel és alá. Csak később vettem észre a kucsma alatt Zimmermann bácsit, az öreg portást.

— Megőrült? — kérdeztem megdöbbenve. — Mi, mi van a fején?

— Nem én találtam ki — vonta meg a vállát az öreg. — Szemecsei főosztályvezető néhány hónappal ezelőtt Londonban járt tanulmányúton... Ott látott valami ilyesmit...

A meglepetések folytatódtak.

A székház magas, tágas előcsarnokában a következő látvány tárult a szemem elé: száz és száz galamb repkedett ide-oda, meg-megpihenve a tisztviselők, ügyfelek fején, vállán.

— Az igazgatóhelyettes Olaszországban gyűjtötte a tapasztalatokat — magyarázta Zimmermann bácsi. — Többek között Velencében is járt... De csak az ötlet olasz, a galambok magyar galambok!

A lépcsőházban egy szekrény nagyságú, csillogó-villogó automatát fedeztem fel, amelyen nagy betűkkel ez állt:

„SOGO BOGO LUMFU”

Alatta alcímként:

„Dat tad dattad neholo!!!”

— Szép ugye? — kérdezte tőlem valaki.

Hátrafordultam: Verpeléti Ottó állt mögöttem, a Bámexbumfért régi, kiváló dolgozója.

— Mondd, mi ez? Mit tud ez az automata?

— Nem tudod, hogy mit jelent az, hogy sogo bogo lumfu?

— Fogalmam sincs...

— Ezek szerint még azt sem tudod, hogy mi az a dat tad dattad neholo?

— Bevallom, nem tudom.

— Mi sem tudjuk...

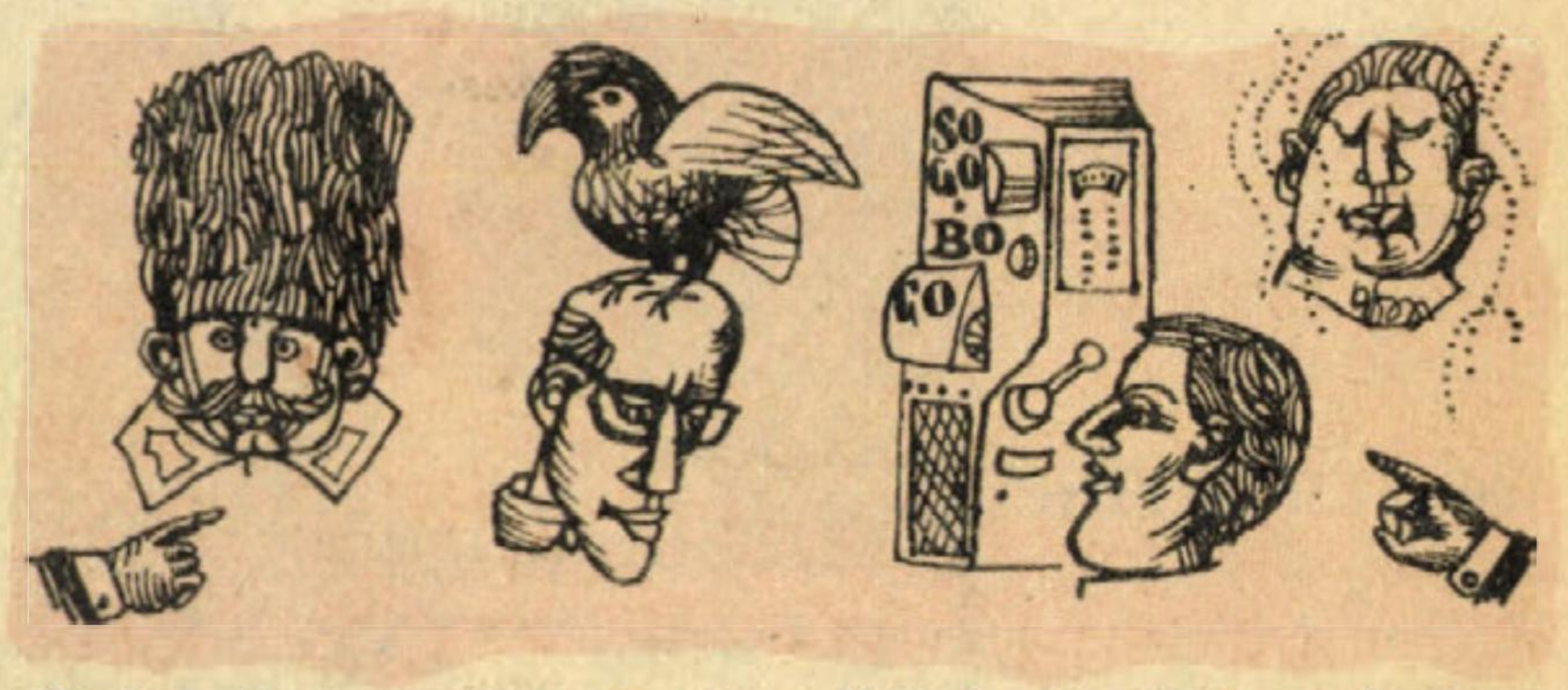

Valamikor, még az átszervezés előtt, valaki külföldön járt tőlünk, de hogy hol járt és ki volt az, mindezidáig nem tudtuk megállapítani... Ez a titokzatos valaki vásárolhatta ezt az automatát, amelyről máig sem tudjuk, hogy micsoda, sőt, még azt sem tudjuk, hogy milyen nyelven van rajta felírás... Eddig még senki sem tudta lefordítani, pedig már sokan megpróbálták... Rejtéllyel állunk szemben, kérlek, rejtéllyel!...

Az első emeleten szaunát fedeztem fel.

— Ki járt Finnországban? — kérdeztem Verpelétitől.

— A főkönyvelőnk. Neki köszönhetjük ezt az izét, ezt a szaunát... A minisztériumnak nem nagyon tetszett a dolog, de a főkönyvelő kiharcolta rá a pénzt, és ma már minden telepünknek van saját szaunája... Jó az, ha van, nem igaz?

Miközben a barátommal beszélgettem, többször elrohant mellettünk egy izgatott arcú férfiú, hóna alatt vastag dossziékkal. Amikor már harmadszor rohant el mellettünk, megkérdeztem:

— Mit rohangál ez az ember?

— Dolgozik — válaszolta Verpeléti. — Ez a tempója...

— Hol látott ilyesmit?

— Valahol nyugaton.

— Átveszitek?

— Szó sincs róla — rázta meg a fejét Verpeléti. — Nem tanultad a szemináriumon, hogy a kapitalizmustól csak azt kell átvenni, ami jó?!

Mikes György

Jucika sztriptíz bárban

Pusztai Pál rajza

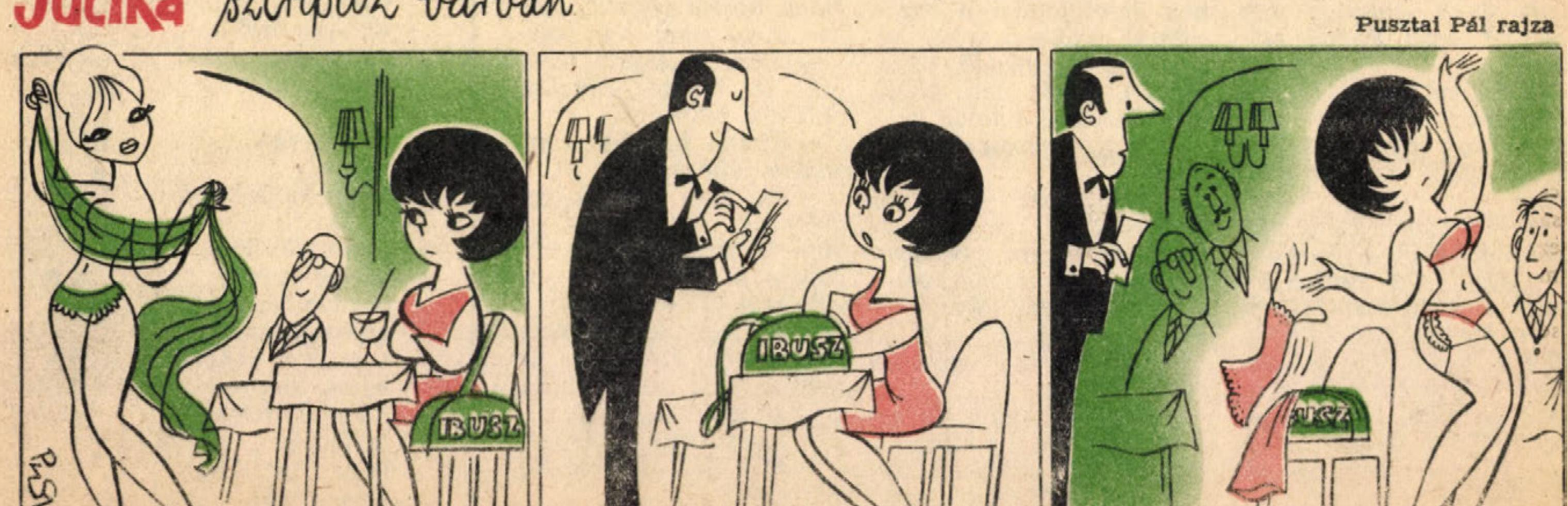

Ezt olvastuk...

ZOLA, ÉS AKIKNEK NEM KELL...

„A gúzsbakötött Zola" című cikkében írta a Kortárs: „... Aragon nem miránk célzott, hanem Zola *ellenfeleire,* a klerikálisokra, az *antifasisztákra,* a reakciósokra". A nagy francia naturalista regényíró ezek szerint két szék között a pad alá esett?

VADÁLLATI DOLOG

Az Esti Hírlap körkérdést intézett az egyik iskola takarékoskodó diákjaihoz: mit vennének, ha pénzük volna? A közlemény megállapítja, hogy: „... terveik nagyon ésszerűek, számot vetnek a valósággal". Nyilván ennek a jellemzésnek az alátámasztására mondotta el a cikk, hogy az egyik diáklány kis pumára gyűjt.

FURCSA GUSZTUS

A *Magyar Ifjúság* március 28-i számában a „Tanyavilág ma és holnap" című riportban olvastuk: „De most a rizs elfogyott, a tarhonya is, tésztás nap sincs, hogy lekváros szármát készíthessen".

Vajon, miért kellene tésztás nap ahhoz, hogy szárma főjjön a lábasban? A mondatban ez a legnagyobb rejtély, mert az csupán furcsa gusztus dolga lehet, hogy valaki *lekvárral* egye a *szármát,* vagyis a *töltött káposztát.*

Vagy netán, aki nem tud népiesül, ne beszéljen arabusul? ...

MENNYIT NYOM EGY FONT STERLING?

A Népszava hírt adott arról, hogy ausztráliai vámőrök egy hajó fedélzetén 16 000 font sterling kábítószert foglaltak le. Nem okoz elég keveredést az ausztráliaiaknak, hogy nem kerek kilókban, hanem angol súlyegységekben, grainekben, unciákban, fontokban, pennyweight troy-okban, centweightekben, rövid és hosszú tonnákban kénytelenek mérni? Most ehhez még a font sterlinget is beiktatják súlyegységeik közé?

CSODÁLATOS HAJÓ

„Felavatták a hatszáz férőhelyes Táncsics gőzöst" – így hangzott a Népszabadság tudósításának címe, a cikkben pedig ezt olvastuk: „A hajóba két NDK-gyártmányú Diesel-motort építettek be..."

Gratulálunk! A riporter feltalálta a Diesel-motoros gőzöst!

Dr. Árgus

●●●

Író-expedíció

Mészáros András rajza

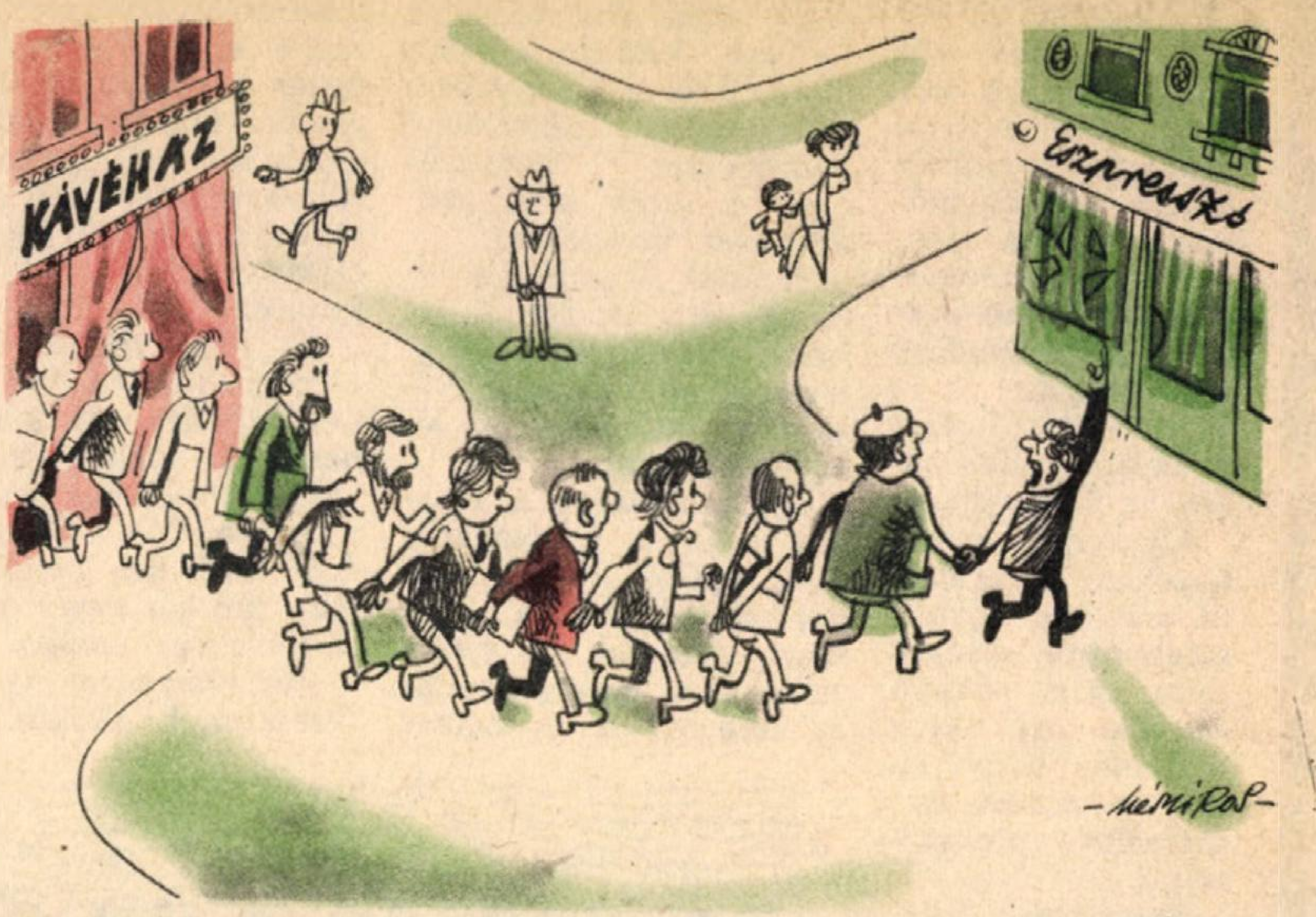

– Ismerjünk meg valami mást is az életből! Irány a presszó!

A portás reggeli tornája

Erdei Sándor rajza

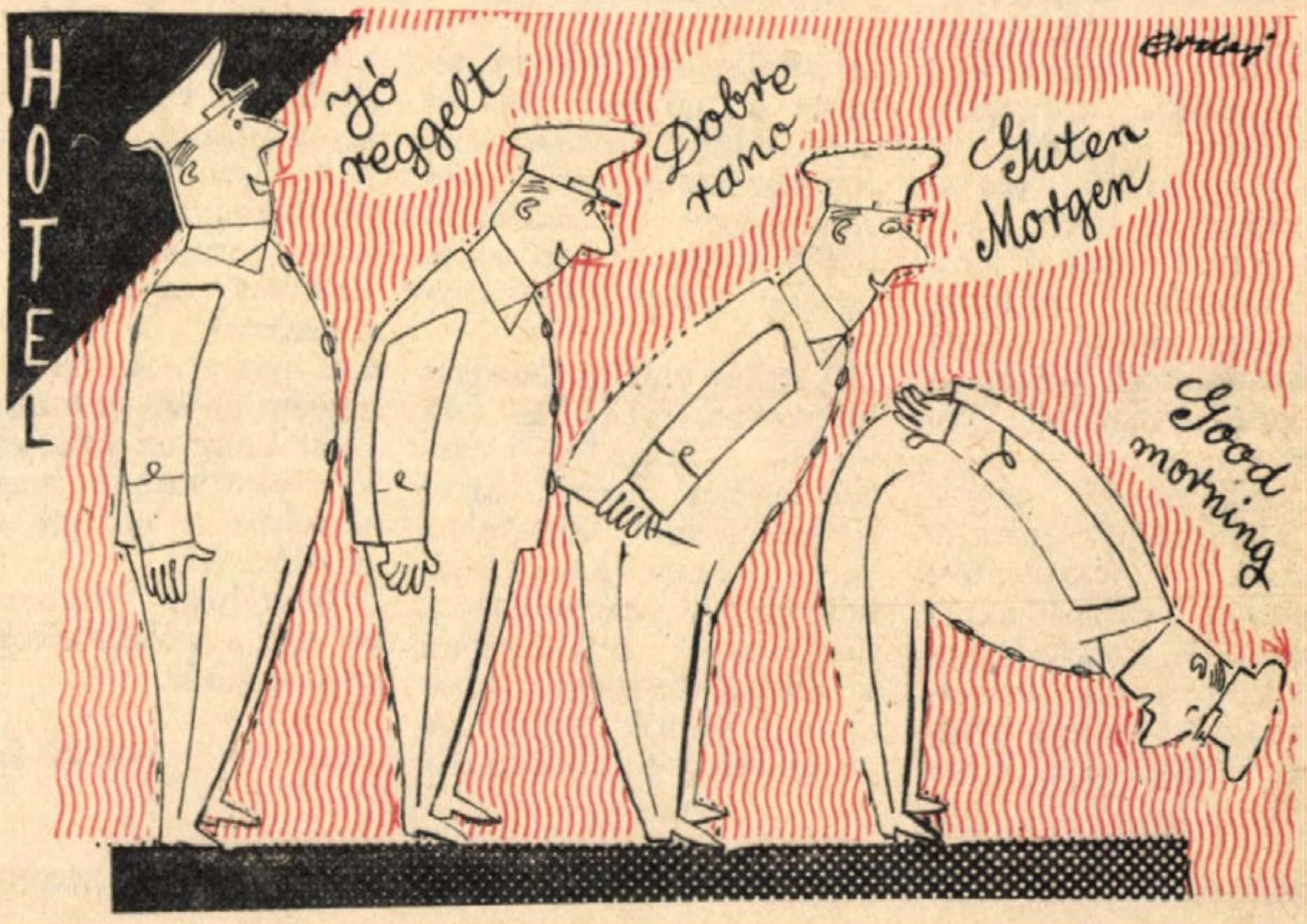

Képlopások a nyugati múzeumokban

Hegedűs István rajza

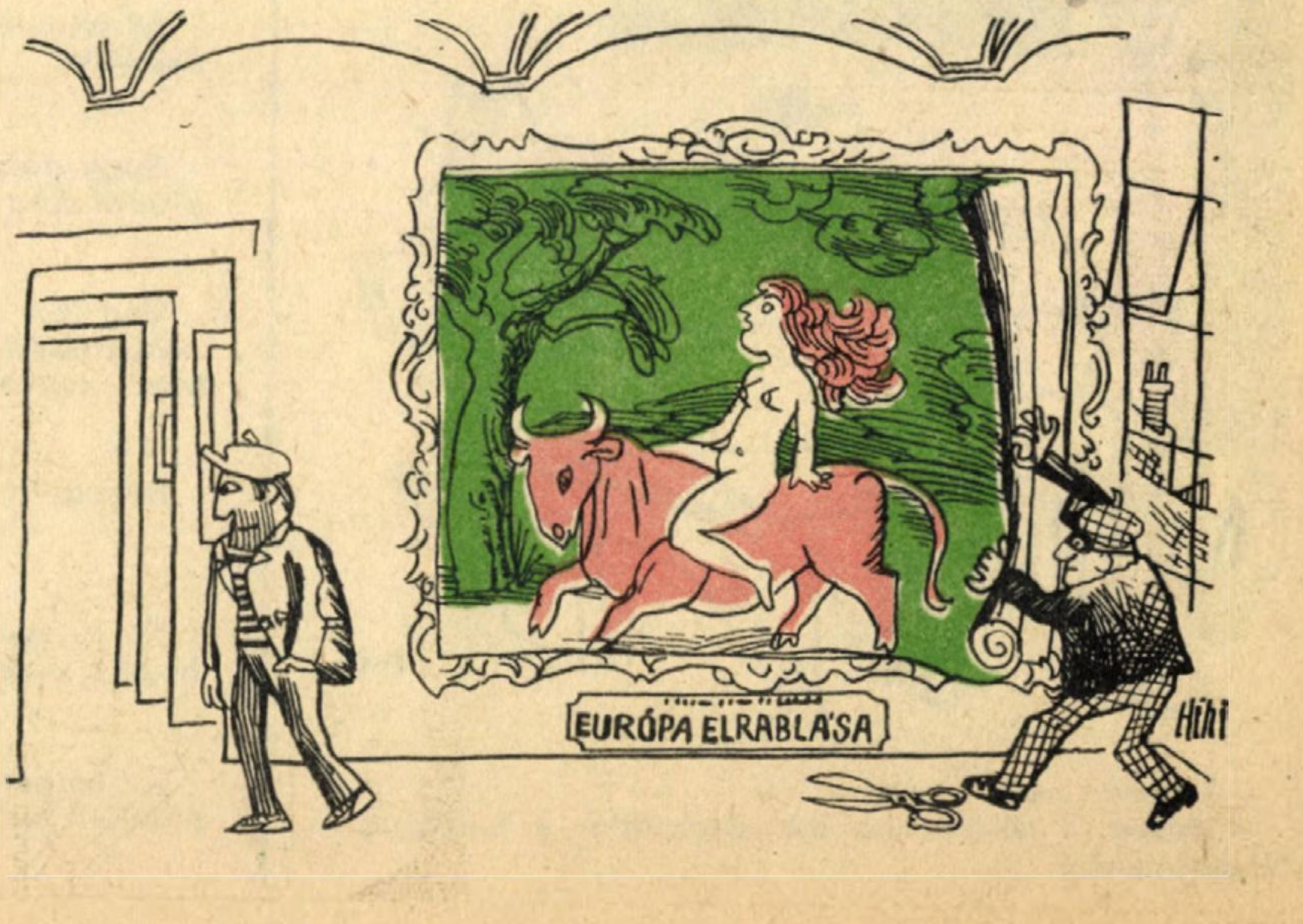

NEMZETKÖZI BIOLÓGIAI ÉV

Talán még nem késtem el, ha az 1965-ben megrendezésre kerülő Nemzetközi Biológiai Év főkérdésére néhány előzetes választ próbálok megfogalmazni. A tudományos év fő kérdése így hangzik:

– Milyen hatást gyakorol a civilizáció az élőlényekre?

Úgy érzem, kötelességem beszámolni ezirányú tapasztalataimról, elvégre nem azért kérdeztem ki egy sereg élőlényt, hogy titokban tartsam kutatásaim eredményeit.

Beszélgetést folytattam például több sertéssel a chicagói húsipari tröszt egyik ólépületében. A sertések elmondották, hogy nincs szándékukban kicsinyíteni a civilizáció hatását mindennapi életükre, a magasfokú gépesítés is számottevő következményekkel járt. Ellentétben sok életképtelen, elfajult, népesedési vitától sújtott embercsoporttal, őket nem fenyegeti a kihalás veszélye.

A tudományt persze nem alkalmazzák mindig helyesen. Beszélgetést folytattam például azzal az egérrel is, amelyik egy szputnyikban tett űrutazást, még az embert megelőzve. Elmondotta, hogy szédülős természetű, s ezt nem vették figyelembe a tudósok. Viszont érdekes élményekben volt része, s méltányolni tudja, hogy évmilliókon keresztül egyetlen egér sem gondolhatott űrutazásra.

Fácánok és vadlibák viszont arra mutattak rá, hogy a lőfegyverek megjelenése nem maradt hatástalan mindennapi tevékenységükre.

Meghallgattam a halakat is. Ők a halászhajók és a hálók alkalmazásából következtettek arra, hogy nemcsak a halak szeretik a halat, hanem az emberek is. A német tengeralattjáró-háború viszont a halakat látta el nem remélt mennyiségű élelmiszerrel, ami arra vall, hogy a civilizáció fejlődésének egyes mozzanatai kiegészítik egymást.

A világ változatosságát bizonyítja, hogy az élőlények nemcsak elégedettségüket fejezik ki a civilizációval kapcsolatban, hanem panaszkodnak is. A szúnyogok a ruházkodás fejlődésében a táplálékfelületek eltakarását vették zokon. A termeszek a cellulózementes építkezéseket helytelenítették. Több krokodil, kígyó és gyík nem értett egyet a divatcipők anyagának kiválasztásával. Az elefántok a sakkőrület túlzásait tették szóvá, különösen a sakkfiguráknak elefántcsontból való készítését.

A lovak viszont, mint elmondották, a közlekedés fejlődésének köszönhetik azt, hogy teljes erővel részt vehetnek a sportmozgalomban. Megmondom őszintén, meglepődtem, amikor egyes baktériumok egy cseppet sem vették rossznéven az antibiotikumok alkalmazását s mint elmondották, ez a gyakorlat megóvja őket az elpuhulástól, a gyengébbek elpusztulnak ugyan, de ugyanakkor olyan erőteljes törzsek keletkeznek, amelyek egyenesen csemegéznek a különféle cillinekből. A vírusokkal együtt abban reménykednek, hogy az űrhajók révén eljuthatnak más égitestekre, s ott új életet kezdhetnek.

Beszéltem emberekkel is. Ők a villamosközlekedést szidták.

Feleki László

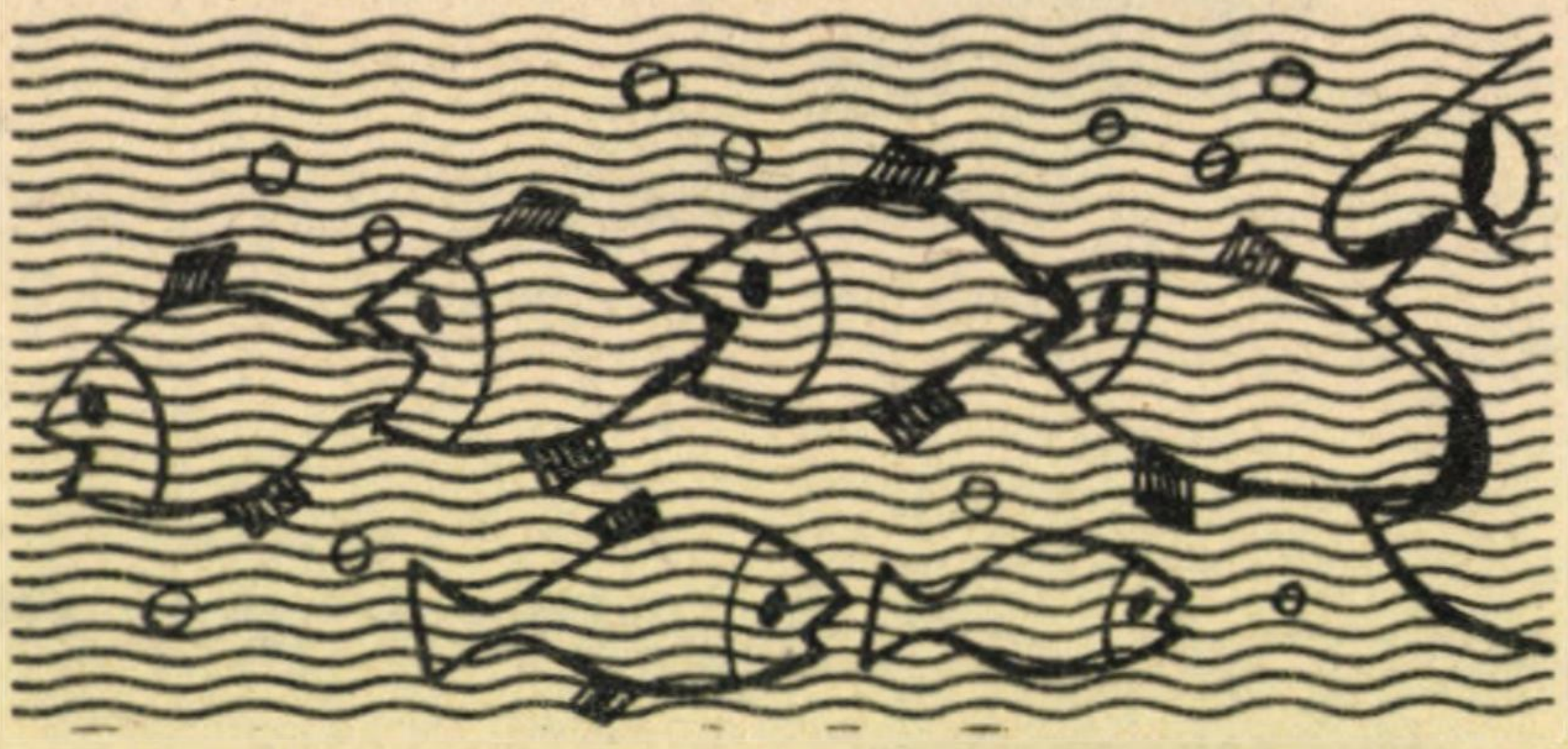

Misszionáriusok diplomaosztás előtt

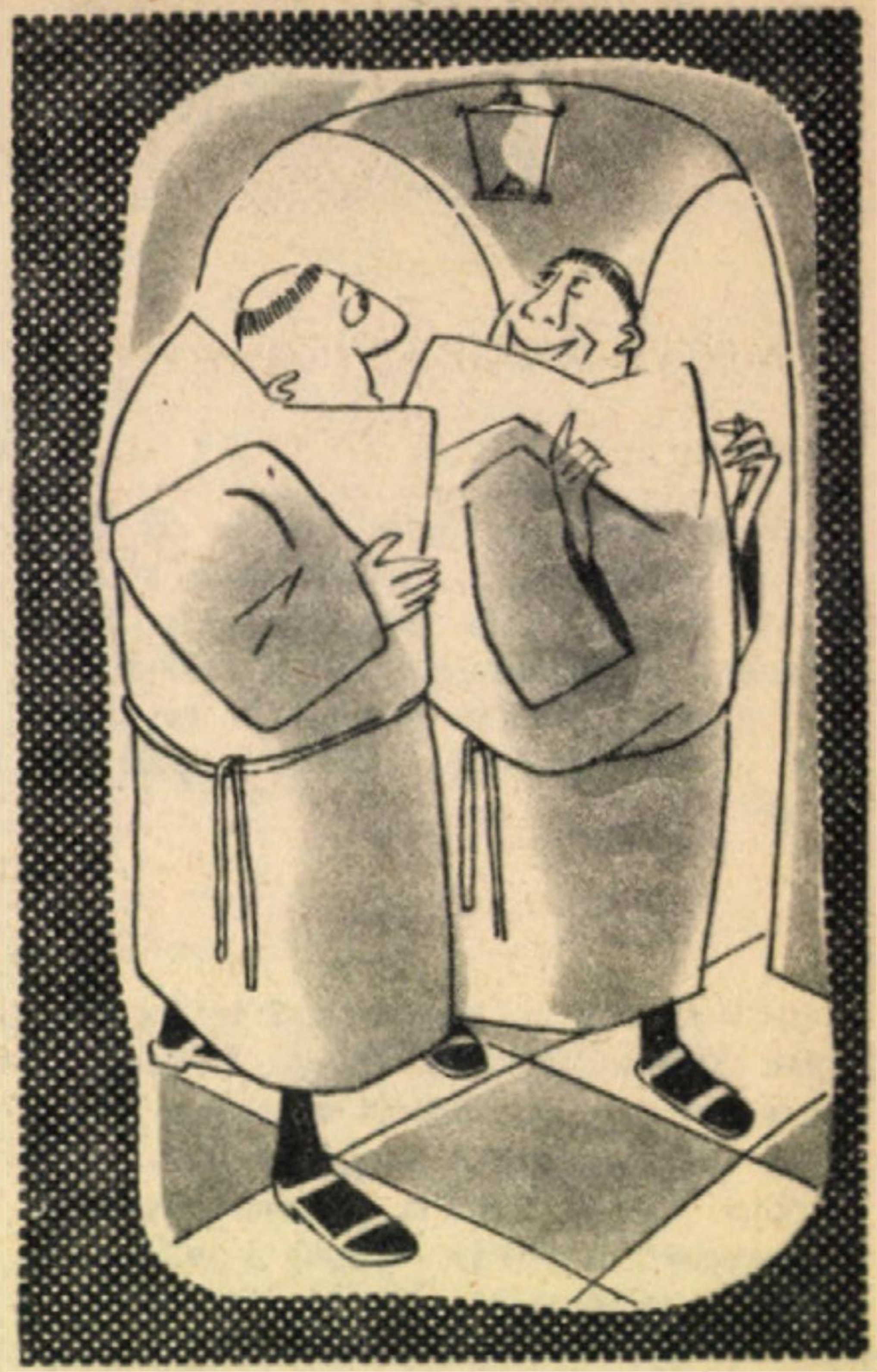

– Már pedig én vidékre nem megyek!

Nem közölhető kéziratot küldtek

V. Ferenc, Tatabánya. — L. Sára, Bp., XIV., Thököly u. — B. Pál, Rákoscsaba. — I. D. Almásfüzitő. — F. Vilmos, Bp., II., Bimbó u. — R. Sára, Miskolc. — F. Gábor, Bp., IX., Üllői út. — S. Ferenc, Bp., XX. — L. J. Pécs. — B. András, Bp., XIV., Fűrész u. — C. Márta, Kalocsa. — B. András, Nagykálló. — S. János, Pesterzsébet. — B. József, Bp., I., Bem rakp. — F. Éva, Bp., VI., Lenin krt. — Sz. Gábor, Bp., VIII., József utca.

Utazási láz

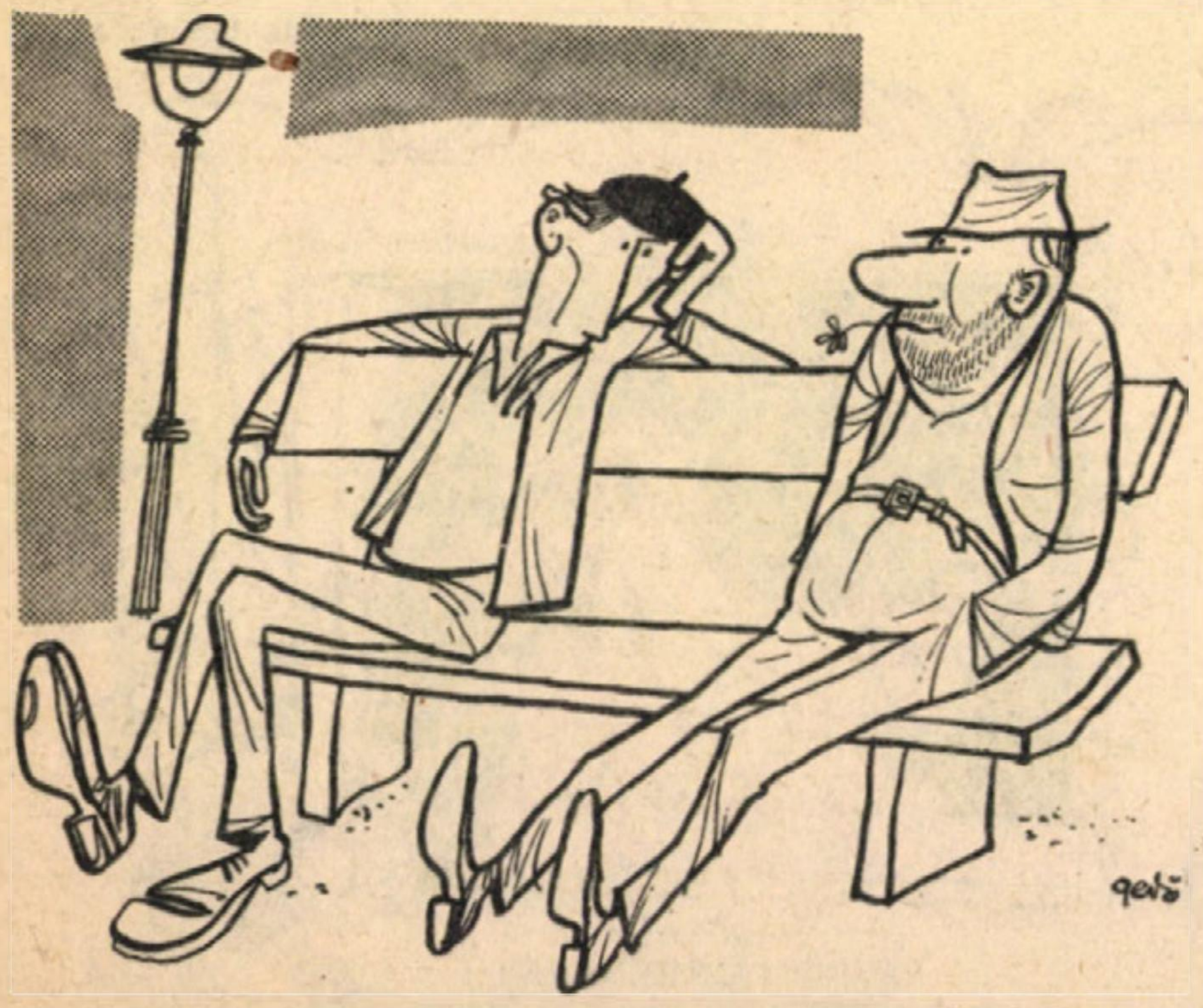

– Te hova utazol a nyáron?

– Utazom a nénikémhez, már megküldték a hajójegyet – Nógrádverőcére.

Mindenféle

Az emberek csak a világgal elégedetlenek, önmagukkal soha.

*

Nagy dicséret, ha egy politikusra azt mondják, hogy közérdekhajhász.

*

Van író, aki nem akar semmit sem mondani a világnak, inkább azt szeretné, ha a világ mondana neki valami megírni valót.

*

Engedelmeskedni könnyebb, mint gondolkozni.

*

X. Y. rendkívül tehetségtelen, nem kell attól félnie, hogy a siker elrontja.

*

Az ember lángeszét bizonyítja, hogy képes olyan kérdéseket feltenni, amelyekre nem tud felelni.

F. L.

JANUSZ OSEKA

Rövid történetek

MEGVESZTEGETÉSI TÖRTÉNET

A korrupció X. városkában annyira elharapózott, hogy a lakáshivatal vezetője, mikor kiutalt saját magának egy új lakást, előbb a zsebébe dugta a sápot.

KATONATÖRTÉNET

Egy káplár saját magának vezényelt és teljesítette is a kiadott parancsokat, hogy gyakorolja az alárendeltséget. Egy alkalommal, amikor folyón úszott át, azt kiáltotta: „Alámerülni!" – és belefulladt, mert a fülébe hatoló víztől nem hallotta a saját további parancsait.

SZENTIMENTÁLIS TÖRTÉNET

Szép órákat töltöttek együtt, és azután a férfit minden egyes tárgy, ami a szobából hiányzott, újból a nőre emlékeztette.

ÉPÍTÉSI TÖRTÉNET

A felhőkarcoló, amit építettek, olyan magas volt, hogy mire a munkások az utolsó emeleten dolgoztak, már megvolt a nyugdíjigényük.

TUDOMÁNYOS TÖRTÉNET

Egy professzor olyan okos robotembert szerkesztett, hogy őt elbocsátották állásából, és a robotembert ültették helyébe a katedrára.

Lengyelből fordította: Szirmai Marianne

Bátorság

Balázs-Piri Balázs rajza

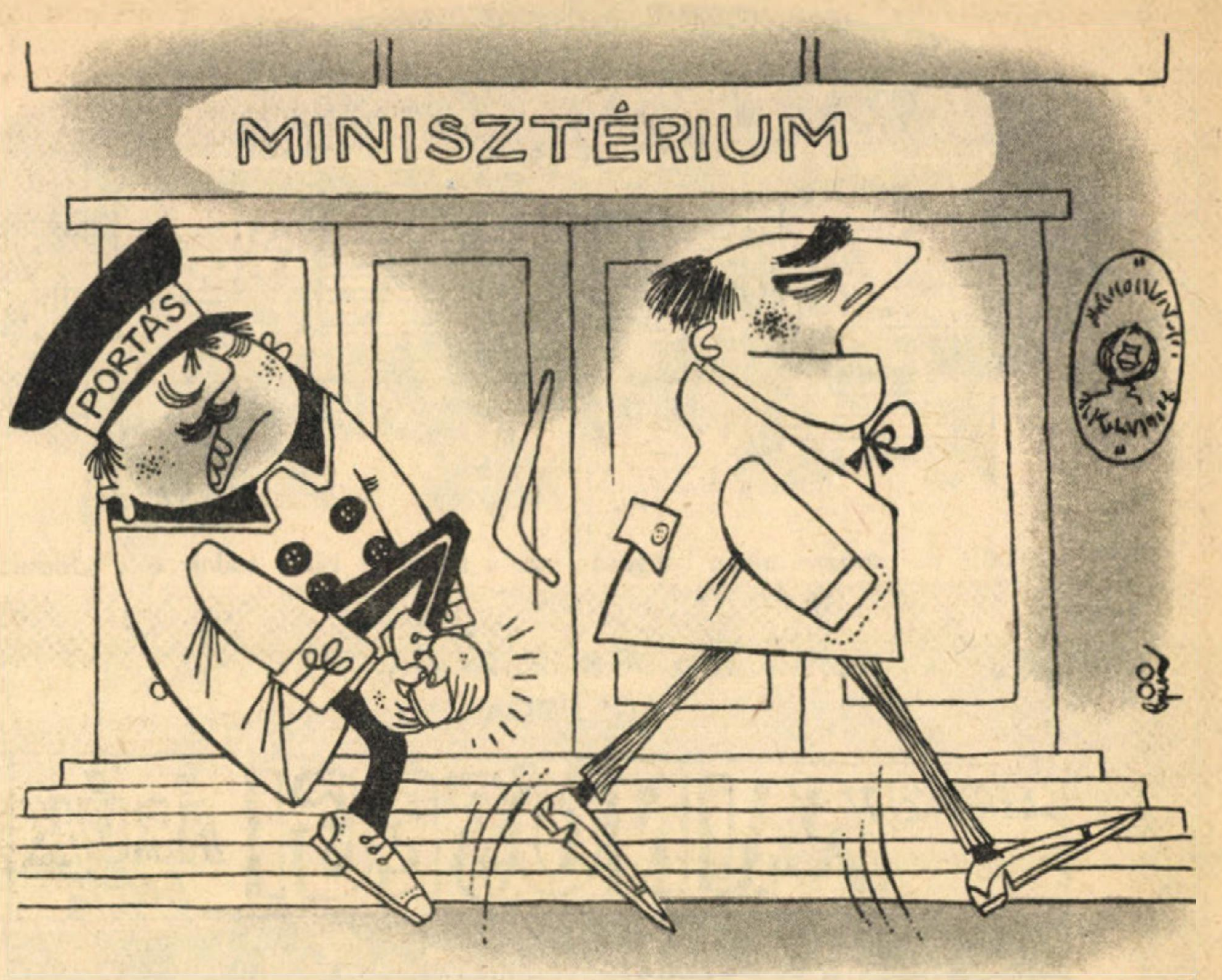

S.O.S.

Nem tudom, az Egészségügyi Minisztérium illetékes szervei, a KÖJÁL alkalmazottai, a mentők, orvosok, óvónők észrevették-e már, és megtették-e a szükséges intézkedéseket?

Én mindenesetre félreverem a harangokat!

Emberek, mentsétek a menthetőt!

Miazma, láz, orozva dúló féreg, egyszóval valami szörnyű kór támadt ránk, és nemcsak minránk, emberekre, hanem sok más élő és élettelen dologra is.

Ijedten hunyja be szemeit és csuklani kezd, vagy egyszerűen elájul a döbbenettől, aki e kór áldozatait megpillantja.

Ennek a betegségnek hatására múmiasárga lesz életvidám fiatalok arcbőre, megpirul a szűzi jég, lilává válik a gyanútlanul álldogáló fák kérge! Szórványosabb tünetei: piros szegélyű tenyér, dupla szemhéj, kék gyermekhaj, vörös női körszakáll!

Szerencse a bajban, hogy a fentebb elsorolt kóros elváltozások csak a néhány hónapja többszínű nyomással készült hetilapjainkban fordulnak elő.

(k. a.)

ANGOL—FRANCIA NYAKKENDŐHÁBORÚ

A dolgok megértéséhez tudni kell, hogy egy angol gentleman a nyakkendőjével fejezi ki múltjának legfontosabb mozzanatait. Nemcsak egykori iskolájának nyakkendőjét hordja az illető meglett korában is, hanem azt is külön nyakkendővel fejezi ki, hogy Őfelségének melyik katonai alakulatában teljesített szolgálatot. Párizsban viszont egyes divatirányítóknak megtetszettek ezek a különféle színű és csíkú nyakkendők, s nagy mennyiségben gyártják az érdeklődő piac számára. Mint a New York Herald Tribune párizsi tudósítója, William Millinship jelentette, nem egy előkelő összejövetelen kínos jelenetek adódnak, amikor valamelyik angol gentleman egy darabig nézegeti valamelyik francia nyakkendőjét, majd örömmel lép oda hozzá:

– Ön is etoni diák volt?

Vagy:

– Jó öreg cimbora! Ugye, milyen átkozottul jó élet volt az Ír Gárdában?

Amikor a tévedés kiderül, az angol–francia ellentétek tovább mélyülnek. Mert az angolok legalább annyira irtóznak a franciákkal való közös nyakkendőviseléstől, mint a franciák az angolokkal való Közös Piactól.

Érettségiznek az artistaképző végzős növendékei

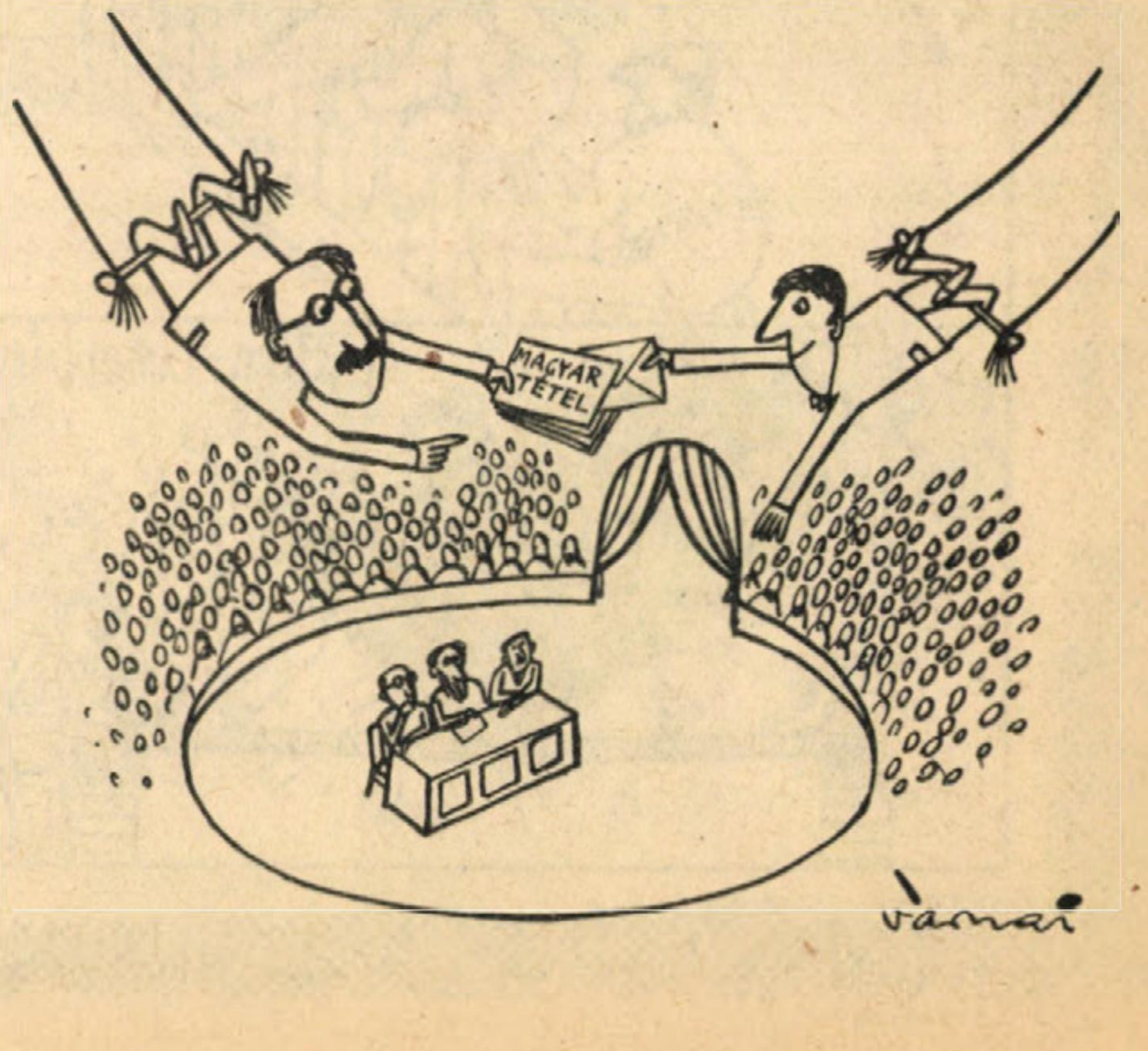

Minő MINŐSÉG!?

ESTE TÍZ UTÁN EGY EGÉSZEN ÚJ MODERN HÁZBAN

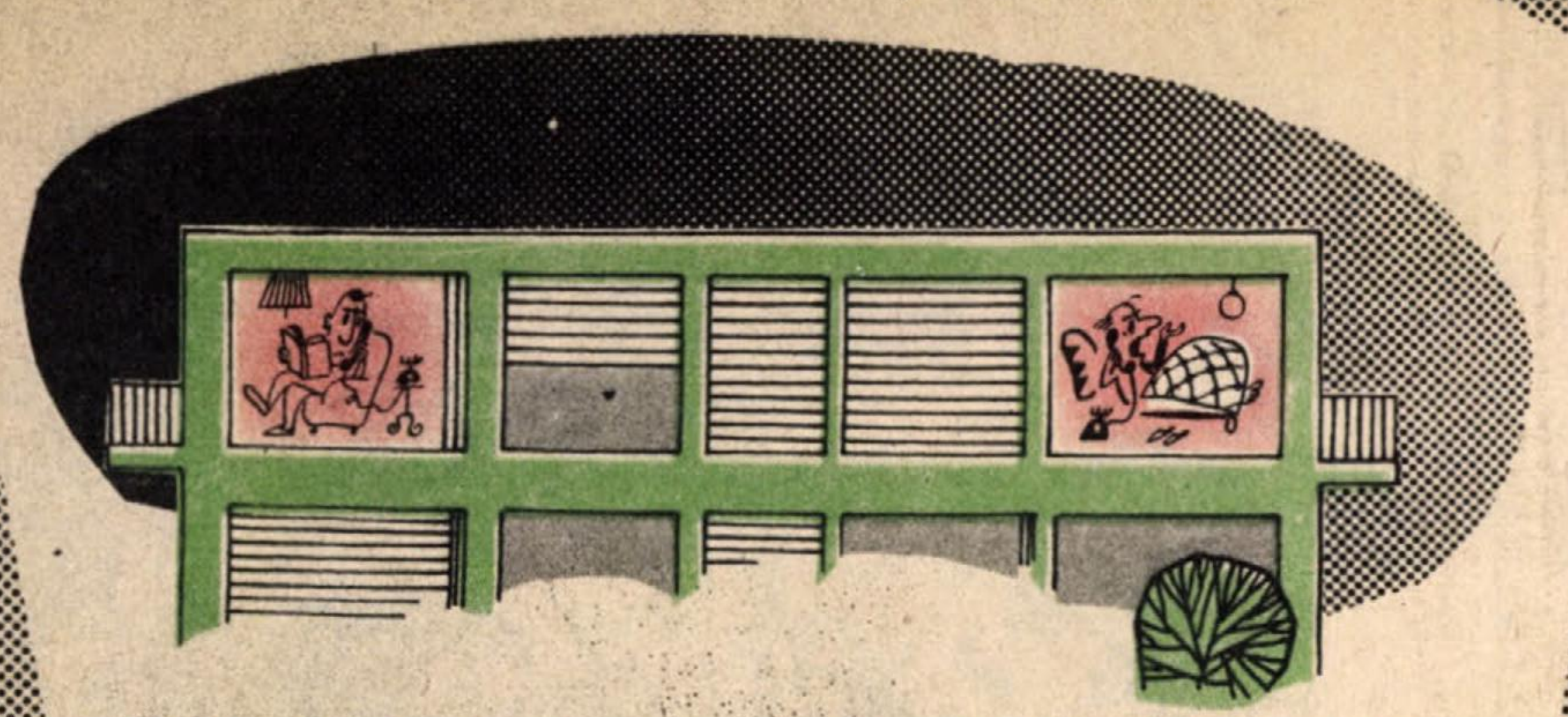

– Halló ne lapozza olyan hangosan azt a könyvet! Nem tudok tőle aludni!

ÚJ FOGALOM

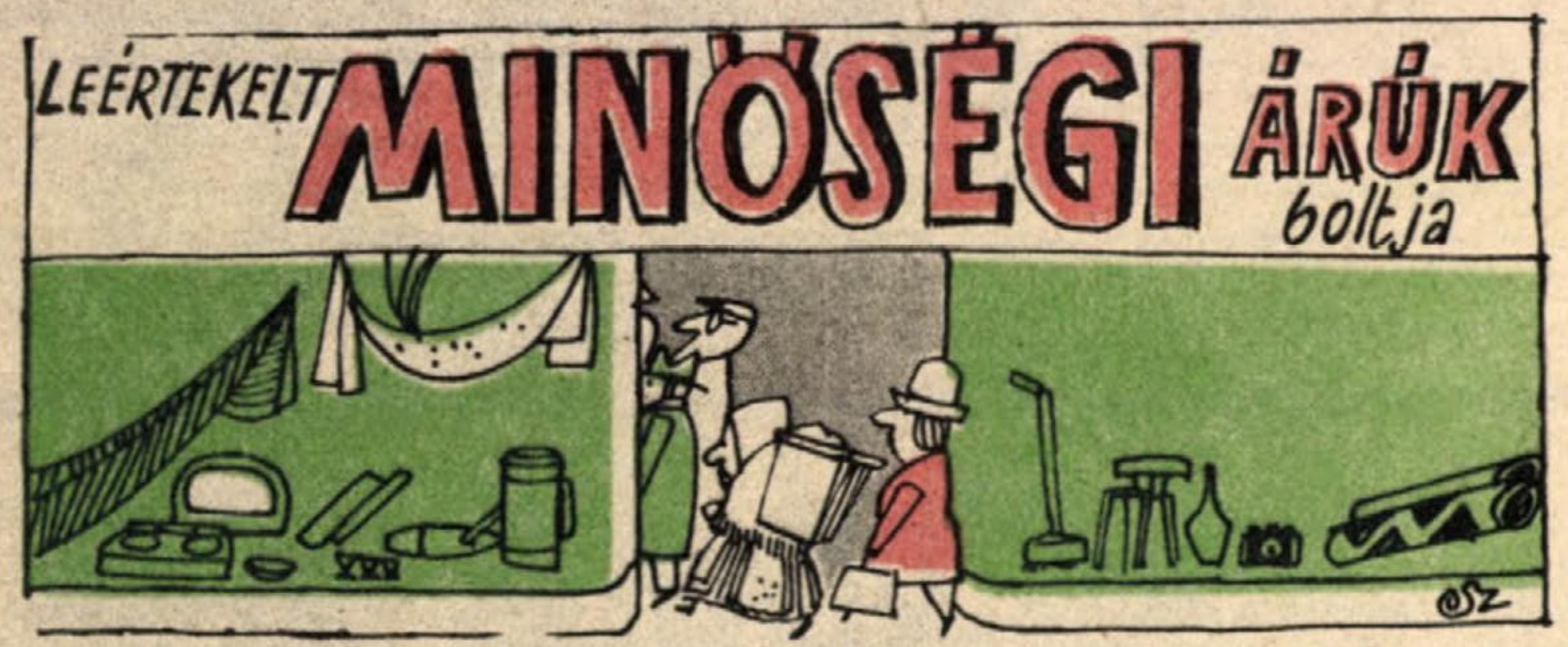
LEÉRTEKELT MINŐSÉGI ÁRÚK boltja

MEO-VIZSGÁLATOK

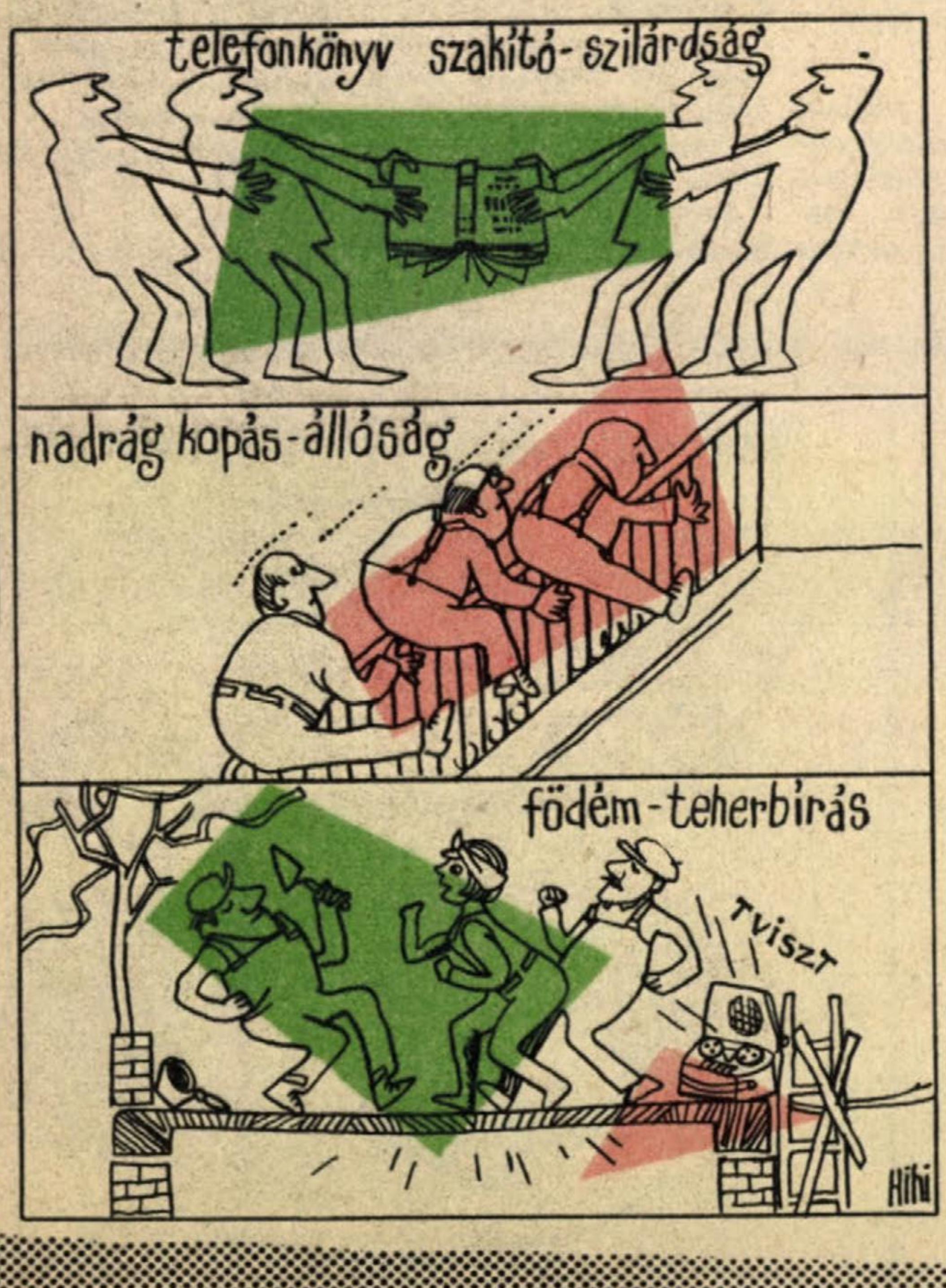
telefonkönyv szakító-szilárdság
nadrág kopás-állóság
födém-teherbírás
TVISZT

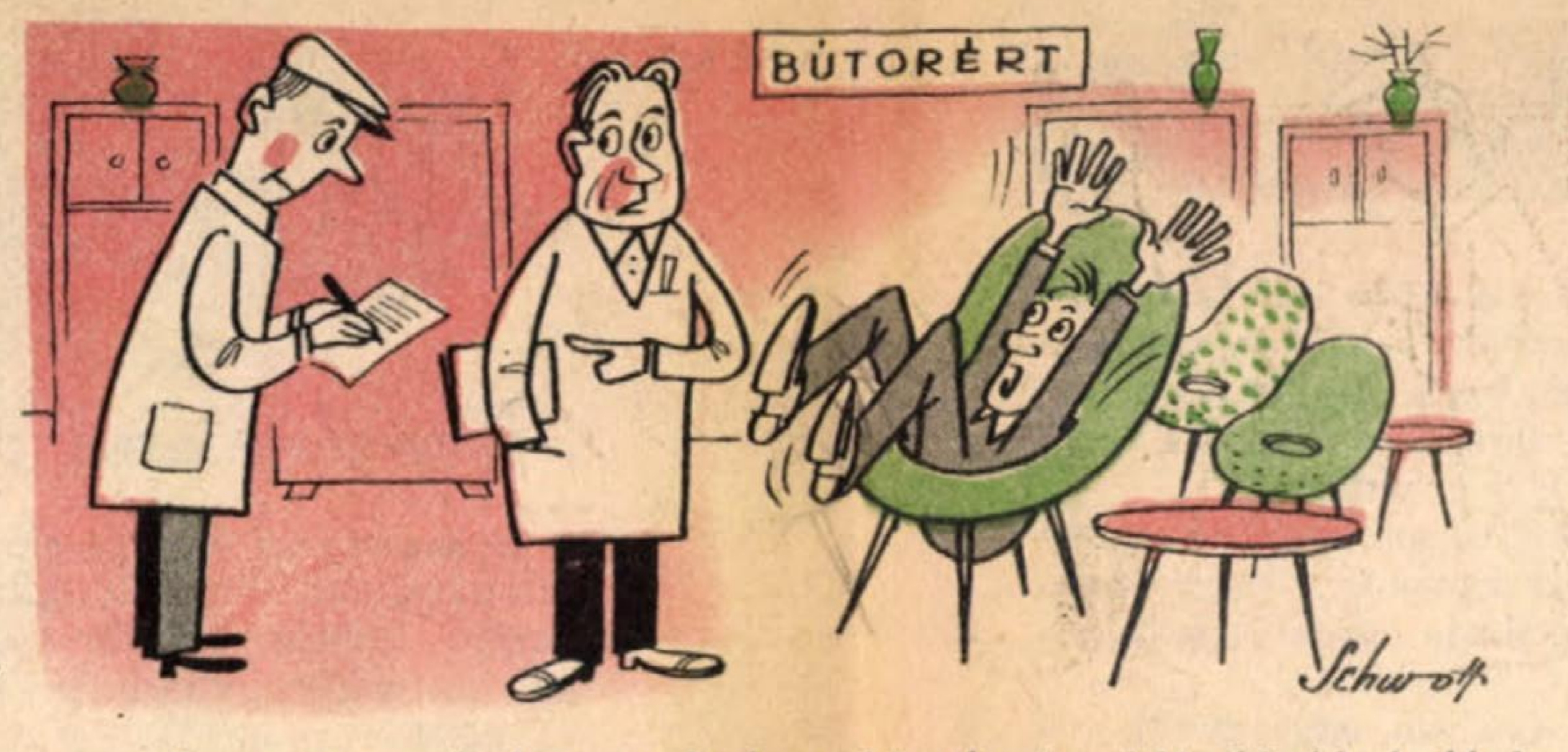

– Igaza van a kedves vevőnek, a következő szériát kisebb lyukkal kell gyártani! . . .

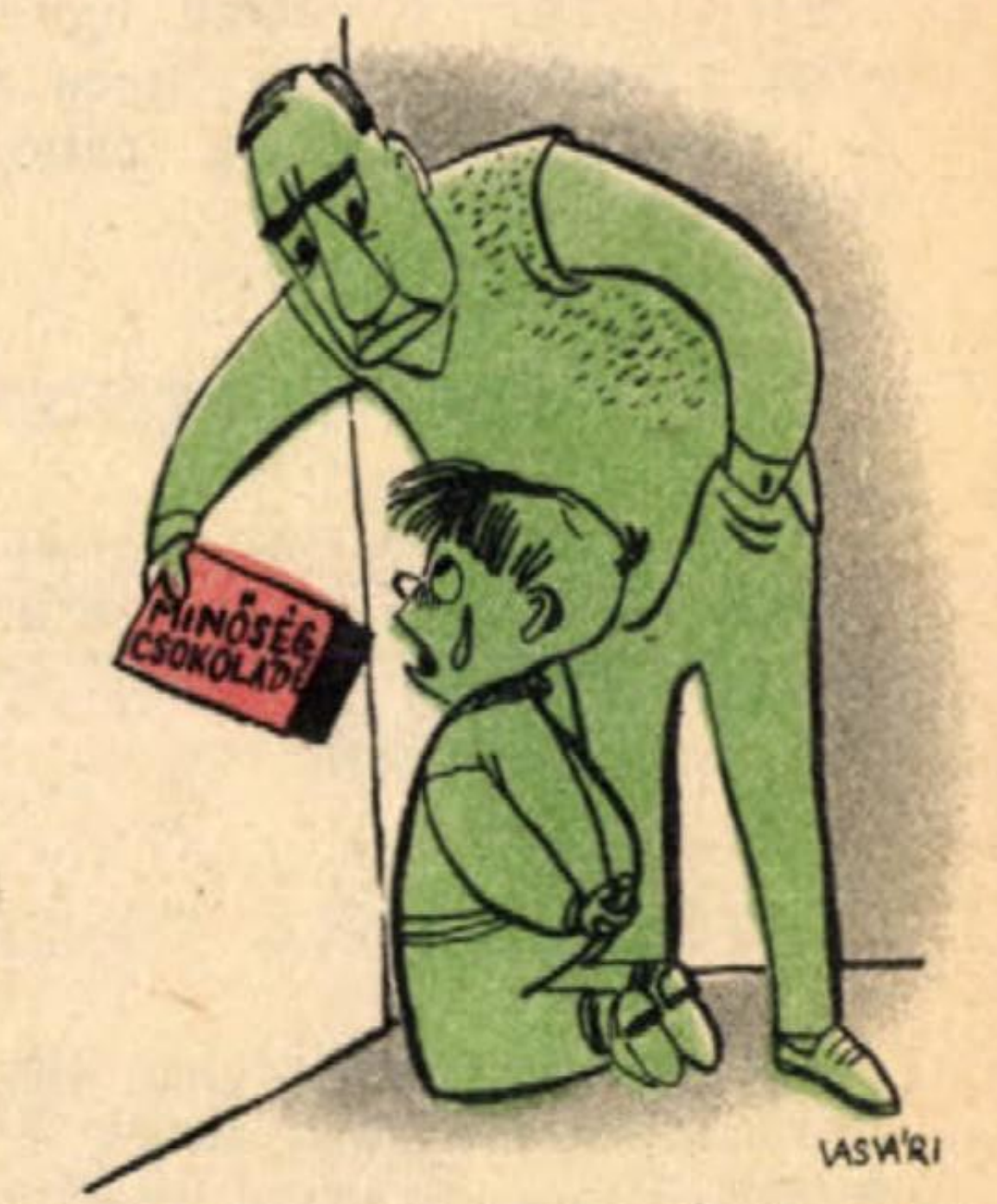
MINŐSÉG CSOKOLÁDÉ

– Legalább a csokit engedd el a büntetésből . . .

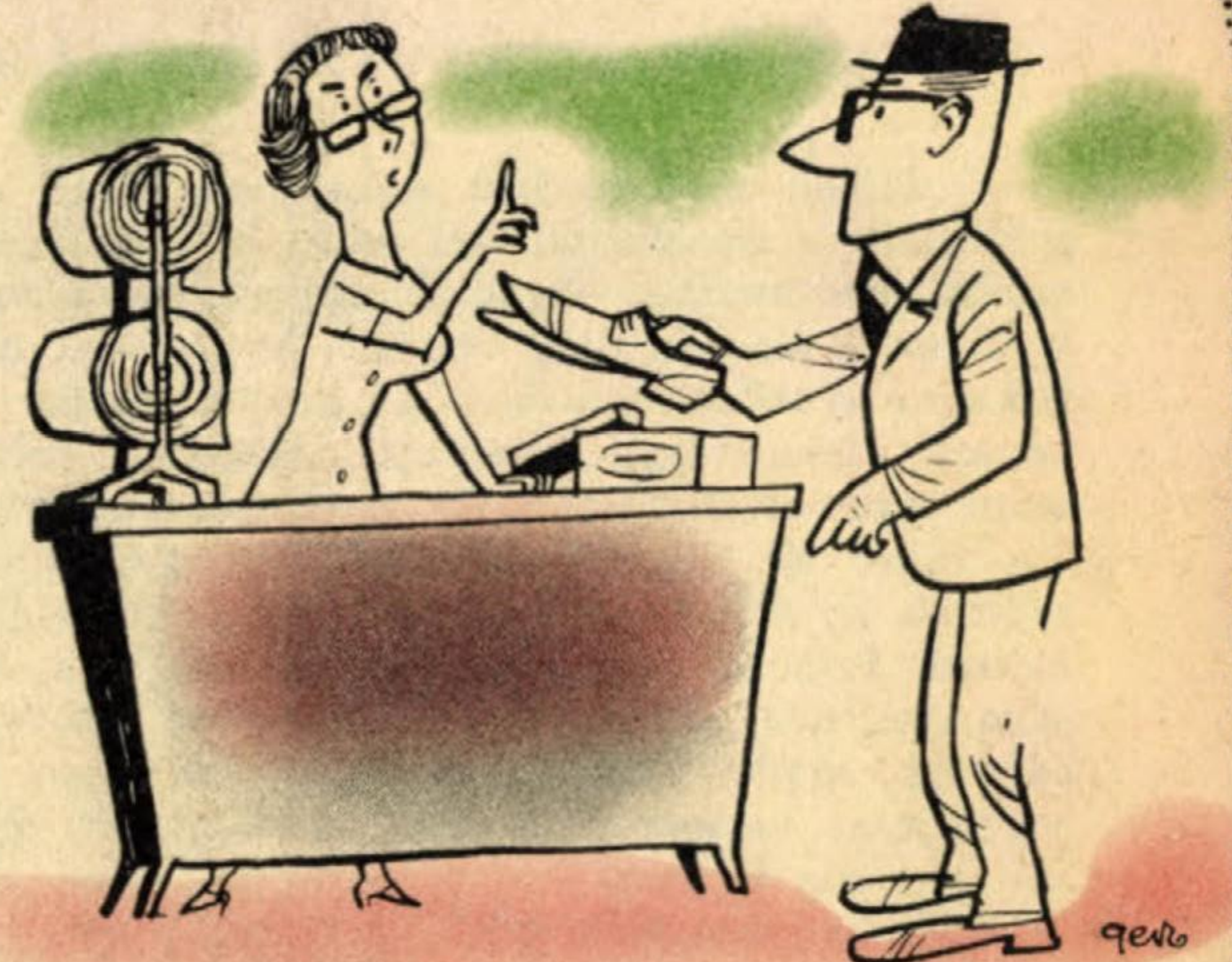

– Tessék nézni, tegnap vettem és már leváit a talpa.
– Nem tetszett ebben járni?

PRÍMA BOROTVAECSET

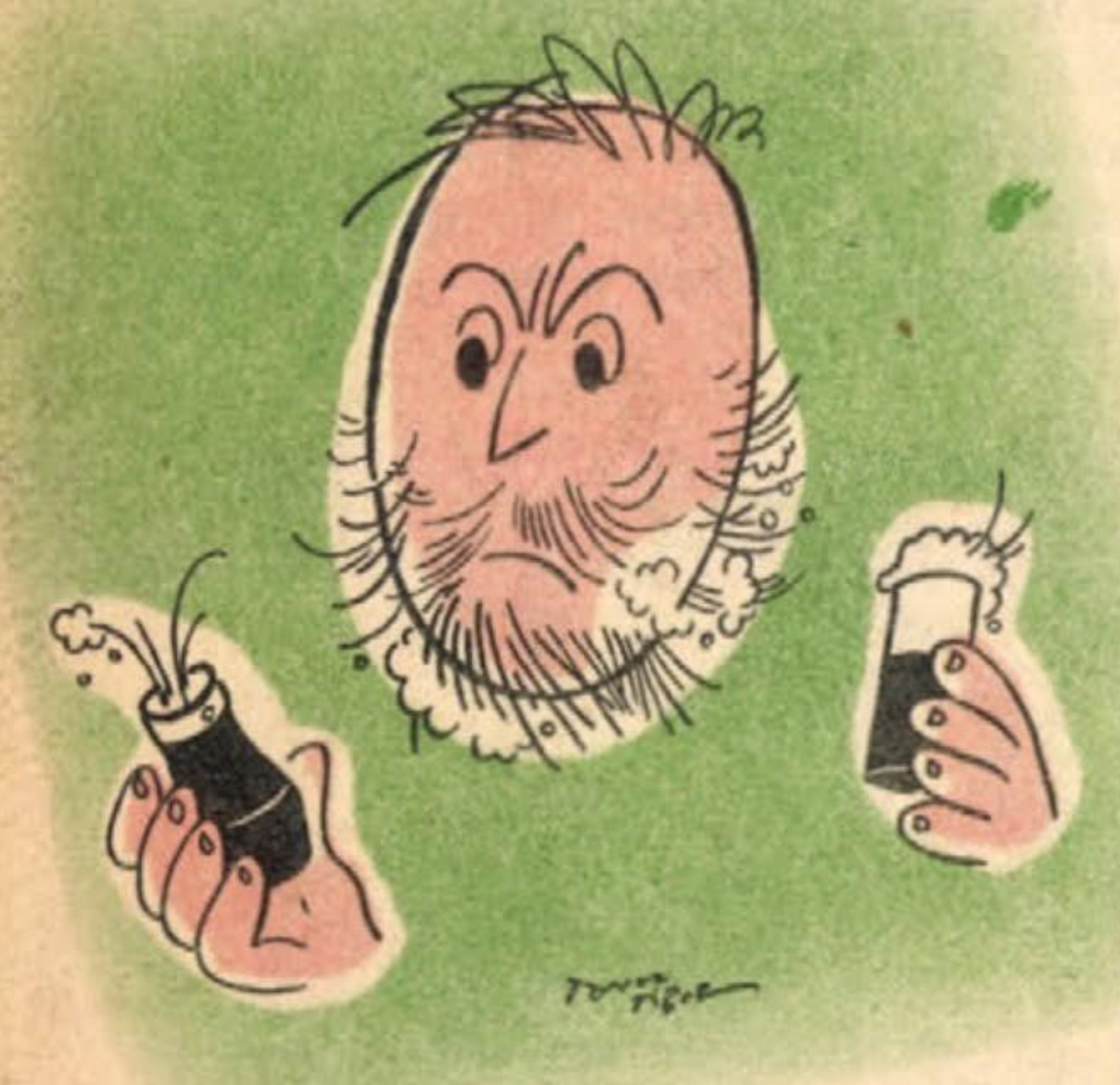

MINŐSÉGI JELZÉS

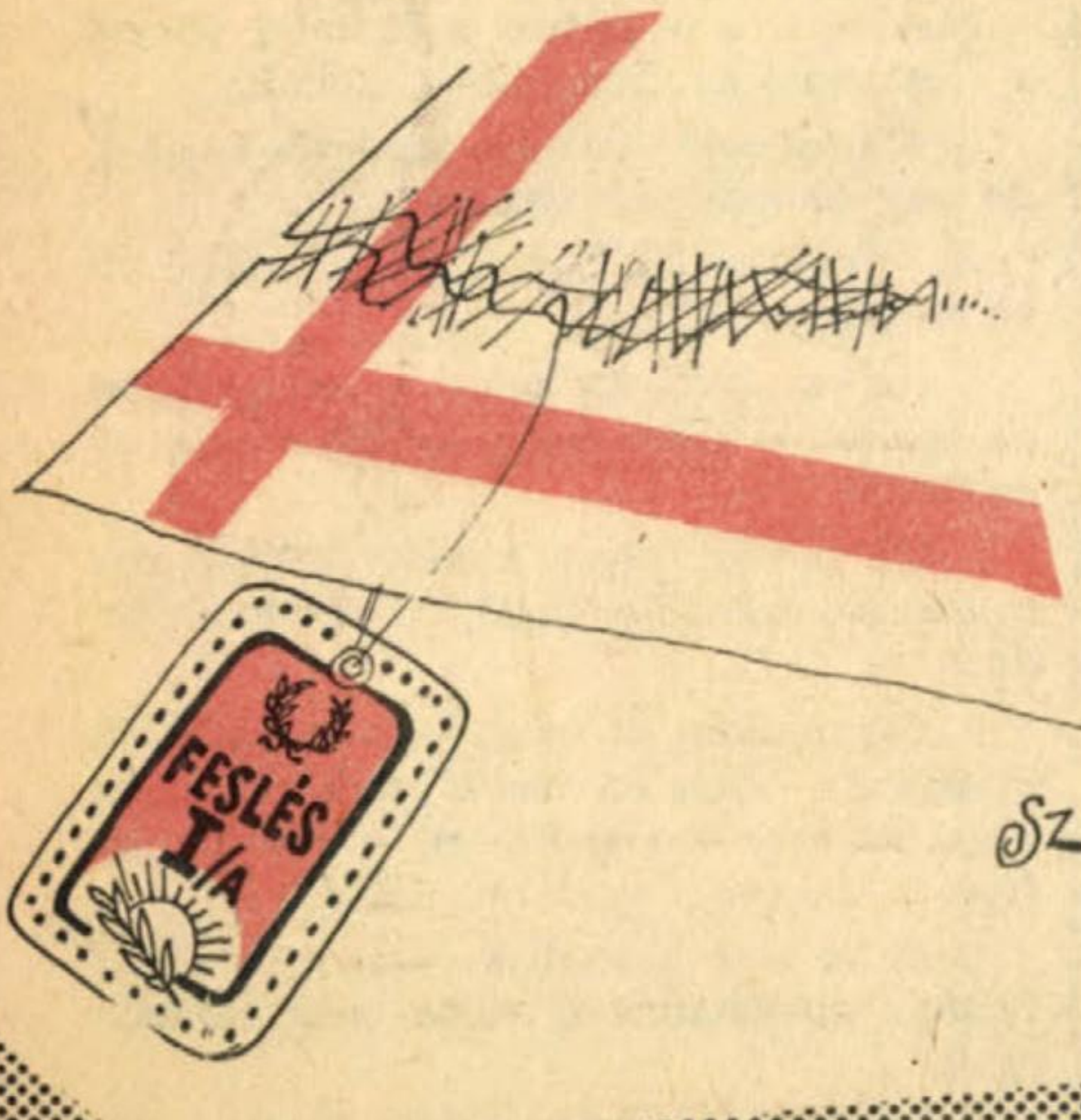

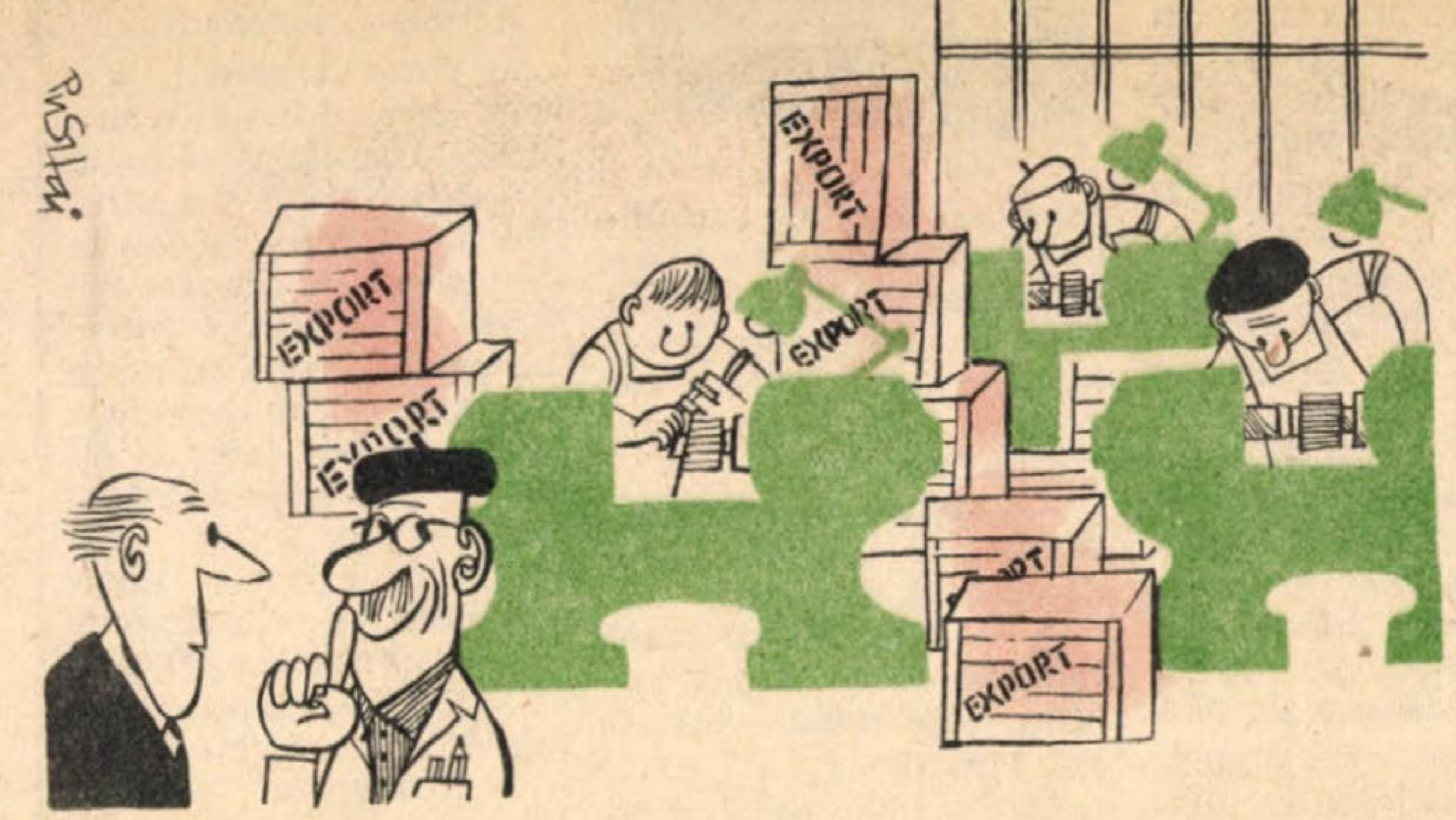
EXPORT
EXPORT
EXPORT
EXPORT
EXPORT
EXPORT

– Most jól dolgoznak . . . Nehogy elárulja, hogy hazai fogyasztásra készül!

KÖZÉPKOR

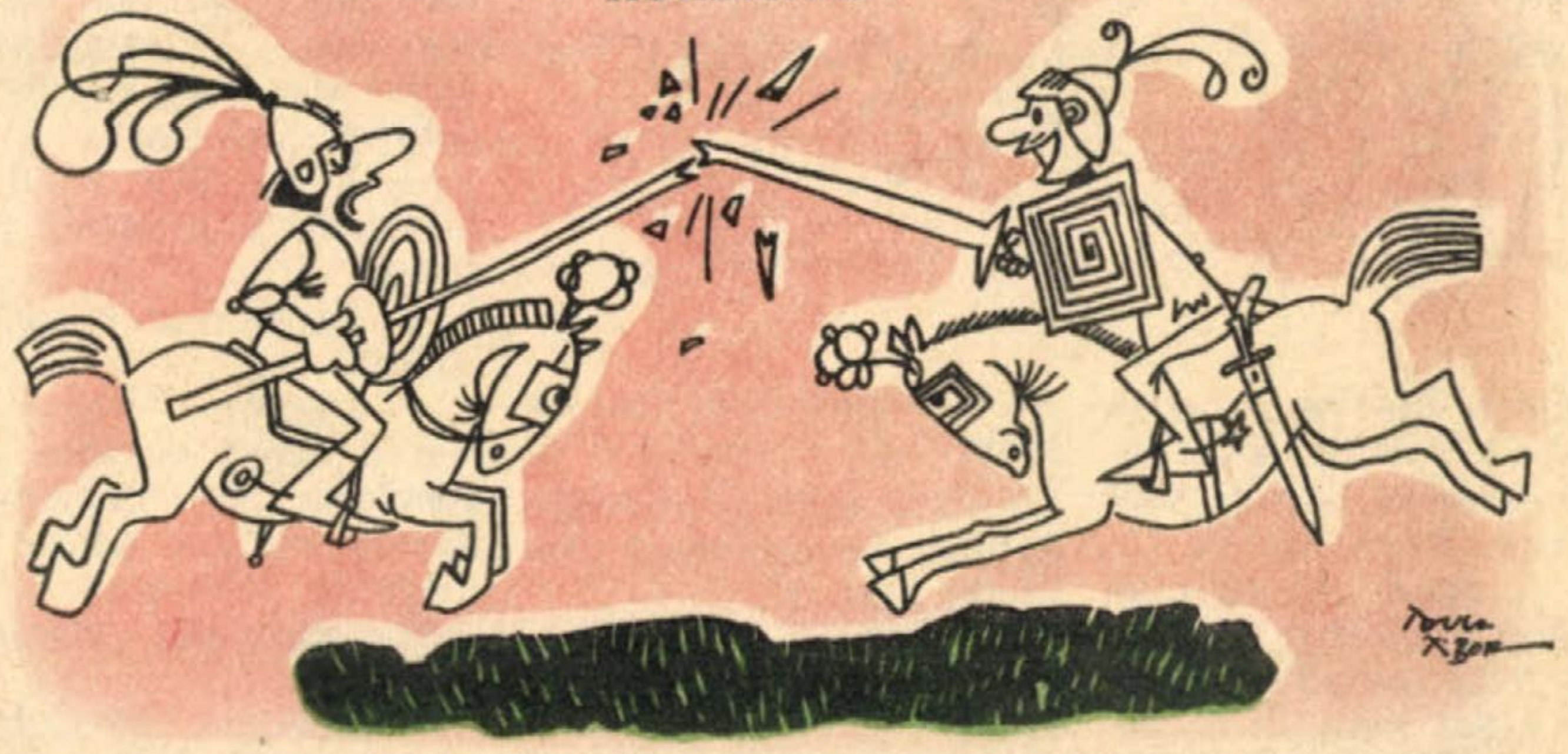

– Maga is ott vette?

ÁRPÁD-SZIVAR

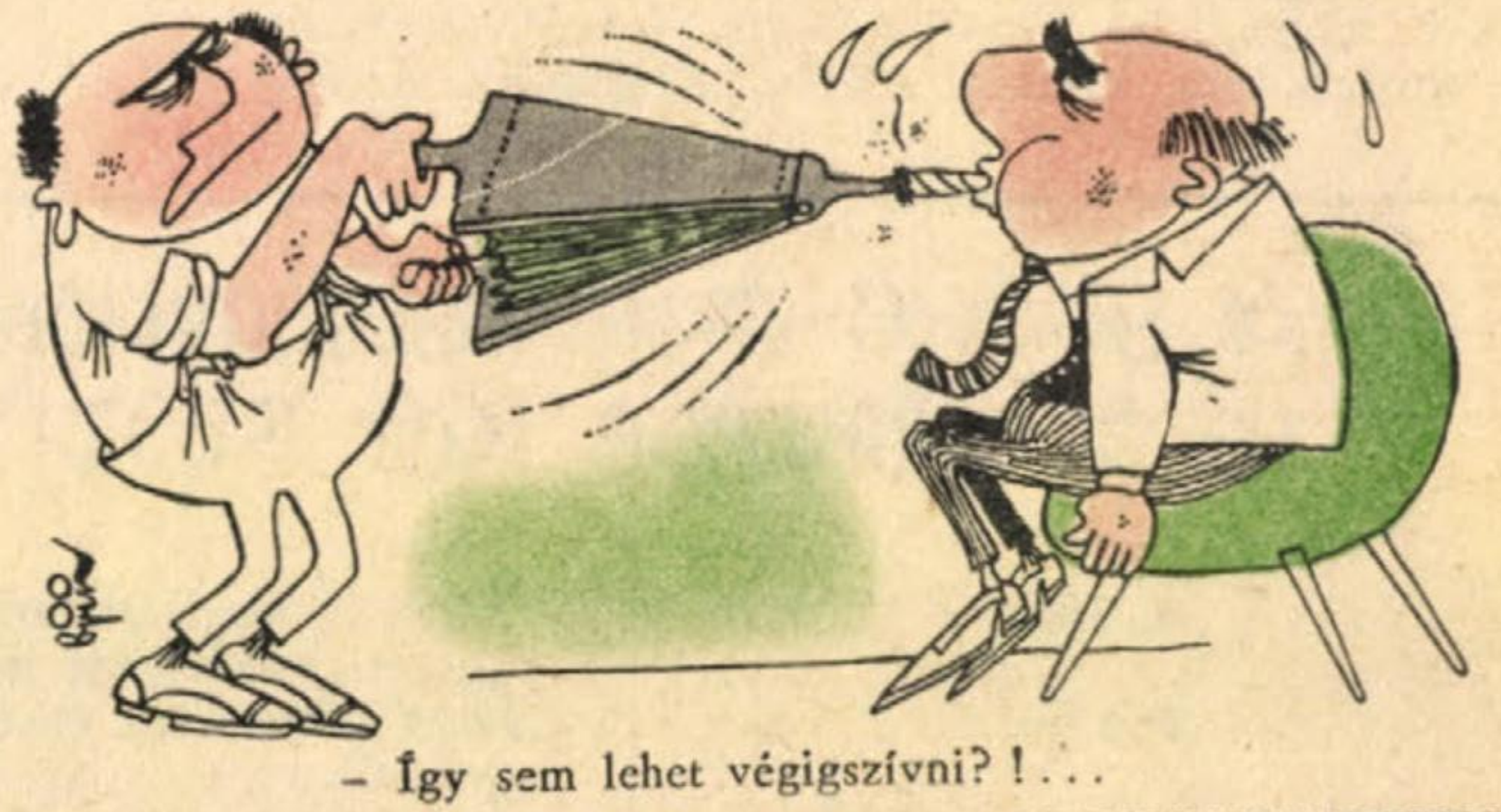

– Így sem lehet végigszívni? ! . . .

REKLAMÁCIÓ

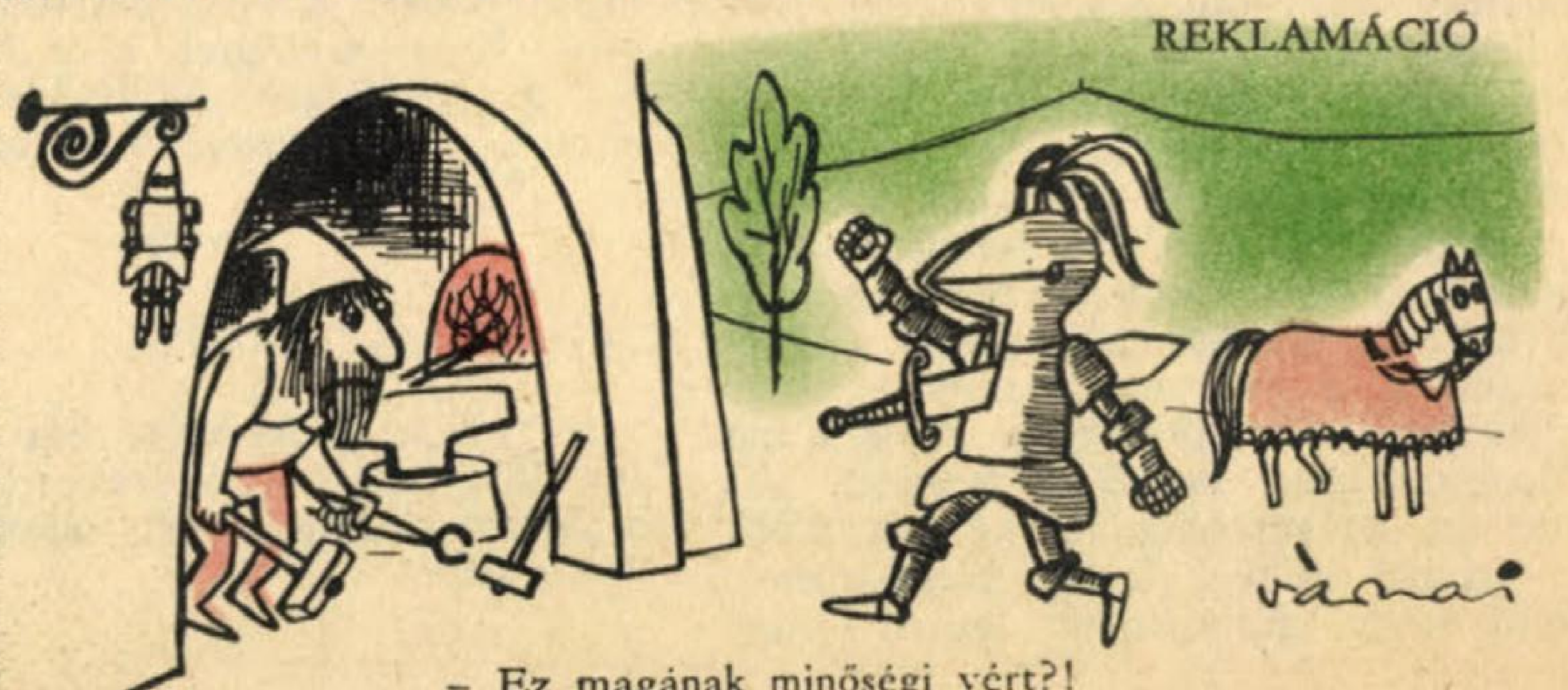

– Ez magának minőségi vért?!

A csapos

A kerületi vendéglátóipari vállalat igazgatója kimutatást tartott a kezében és aggodalmas hangon kérdezte a forgalmi osztály vezetőjét:

— Maga érti, hogy mi van ezzel a Zebra utcai italbolttal? Napról napra csökken a forgalma!

— Én is láttam a jelentést. Tegnapelőtt mindössze négy hosszúlépést, egy kisfröccsöt és féldeci rumot adtak el náluk, ezzel szemben százhatvanöt pohár szódavíz fogyott. Az ellenőr szerint a csapos az oka.

— Tudja mit, menjünk ki bejelentés nélkül. A csapos nem ismer minket.

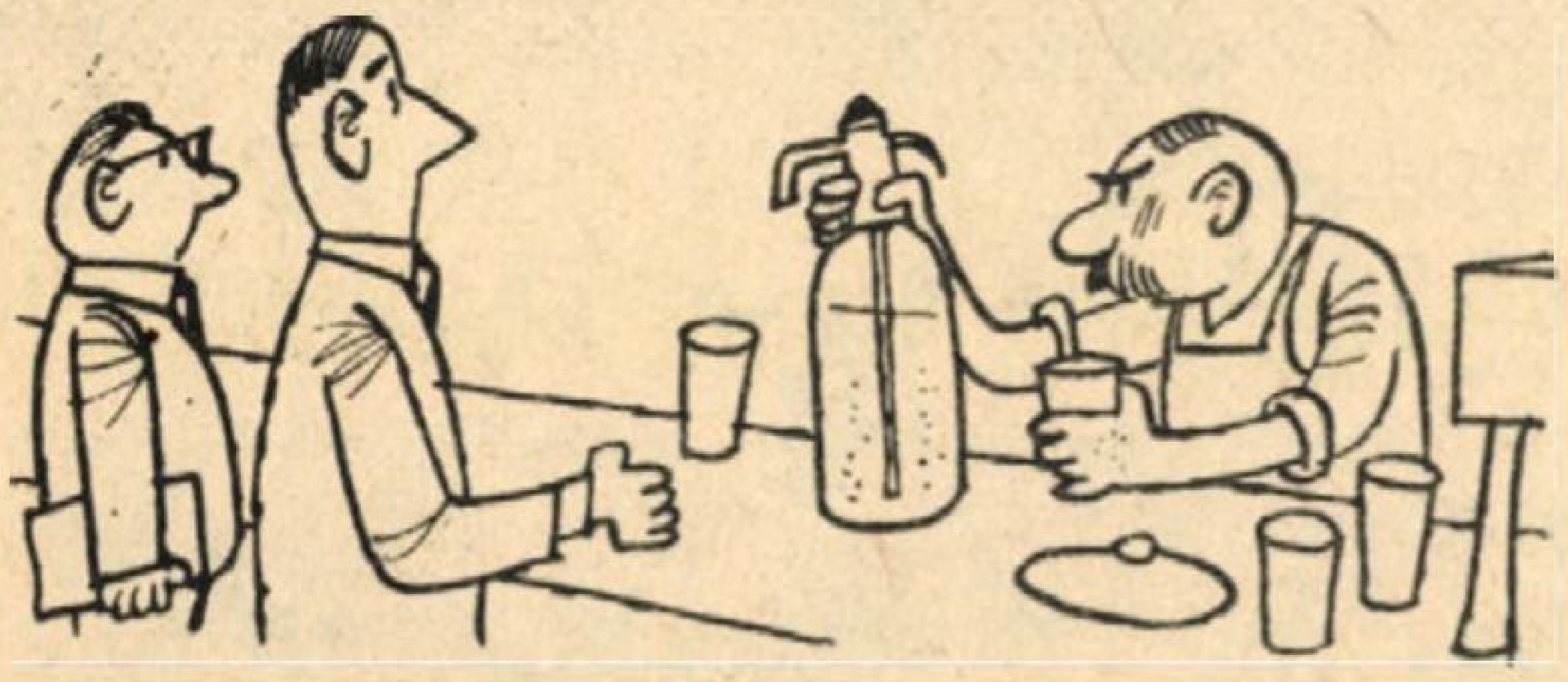

Félóra múlva a Zebra utcában voltak. Az igazgató kétszer három deci rizlinget kért, tisztán.

A csapos aggodalmas hangon kérdezte:

— Már reggel így kezdik? Nem ismerik a túlzott alkoholfogyasztás társadalmi következményeit? — Pillanatnyi szünetet tartott. Várta a hatást, aztán szenvedélytől fűtött hangon folytatta: — A házassági bontóperek anyagában például sajnálatosan és állandóan növekszik az alkoholizmus szerepe.

Az igazgató nem árulta el kilétét. Kíváncsi volt a továbbiakra. Ingerülten mondta:

— Apuskám, kevesebb dumát és ide az italt! Szomjasak vagyunk!

A csapos szomorúan csóválta meg a fejét, azután szódavizet töltött két pohárba.

— A tudomány mai álláspontja szerint — magyarázta jóságosan —, ez a legüdítőbb ital a szomjúság ellen.

— Mi ennek ellenére kétszer három deci rizlinget kérünk!

— Óva intem önöket! Szokjanak le az alkoholról, amíg nem késő! A bűncselekmények felénél kimutatható az alkoholos befolyásoltság — agitált a csapos.

— Hallja, ne beszéljen annyit, — szólt ingerültséget tettetve az osztályvezető. — Két féldeci rumot is töltsön be!

A csapos elsápadt:

— Nem tehetem, kérem. Az Alkoholizmus Elleni Bizottság minden jelentését olvastam, minden intelmüket magamévá tettem, és büszke vagyok arra, hogy munkámmal hozzájárultam a bizottság célkitűzéseihez. Az iszákosok messze elkerülik italboltunkat. Aki pedig bejön, azt gyakran sikerül meggyőznöm. A lelkiismeretem parancsát követem.

— Szóval, nem akar adni? Hol a vezető?

— Elment a patikába andaxinért. Felidegesítette, amikor ismertettem egy vendég előtt a legújabb statisztikát. Elmondottam az illetőnek, hogy fél év alatt háromezerszer vonultak ki a mentők részegekhez. Miért akarnak a boltvezetővel beszélni?

— A kerületi vendéglátóipari vállalattól jöttünk.

A csapos arca elkomorodott:

— Tudtam, hogy ez lesz a vége: egyszer elvesztem az állásomat. Biztos voltam benne és mégsem tehettem mást. Elkeseredett hangon folytatta:

— Kezdem megérteni azokat, akik italba fojtják a bánatukat.

Elővette a polcról a Dock-rumot és gyors egymásutánban lehajtott két féldecit...

Palásti László

---

a grape-fruit nyomorúsága és tündöklése két részben

1. rész

Ft 25,–.

– Uram, ha ingyen hajigálnák utánam, akkor sem kellene! Egyszer megkínáltak, kifordult a számból. Ez gyümölcs? Viccnek is rossz, nem gyümölcsnek. Esküdni mernék, hogy kinin és epe keresztezése, de van benne még egy kis ecet és mahorka is. Amikor először és utoljára beleharaptam, eszembe jutott minden keserűség, ami az életben ért. Eszembe jutott a tévérészletem, a nemzetközi helyzet és az ezerkilencszázötvennégyes labdarúgó világbajnokság döntője. Bolond, aki megeszi, helyesebben fölvág. Azt hiszi, az valami előkelő dolog: grape-fruitot, grépfrutot, grájpfrujtot enni, mint ahogyan ezek az anglománok pálinka helyett vvhhiszkit isznak, ebédelés helyett löncsölnek és a hétvéget víkenddel töltik. Erre az epegyümölcsre hideglelést kapnak, de hát jobban hangzik, mint a répa, retek, mogyoró, vagy uram bocsá', a jó hazai alma. Képzelem, hogy röhöghet a markába, aki ezt a gyümölcsparódiát kitalálta. De engem nem tesznek bolonddá!

2. rész

Ft 12,–

– Hát ez disznóság! Egy nap alatt így kifosztani az üzleteket! Lejártam a lábamat, de az egész városban nincs grape-fruit!

(f—i)

A bosszúálló

Szimákné kora hajnalban bújt ki az ágyból, hogy beszerezze a vásárcsarnokban a vasárnapi ebédhez valót. Az ura még hortyogott a másik ágyban, hagyta, majd fölébred, ha csörömpöl a vekker.

Bizony, volt már háromnegyed hét, mikor a tele kosárral hazacipekedett. Megint rossz a lift – morgott, ahogy nekifohászkodott a négy emeletnek.

A lónak négy lába van, mégis botlik – ő is azt hitte: a negyedik emeletre ért fel, pedig a harmadikon volt. Odacipelte a kosarát a folyosó második ajtajához, elővette a kulcsot, beillesztette a zárba. Ki gondolhatott arra, hogy az egymás feletti két lakás ajtajához egyforma zárat szereltek az épületasztalosok.

Az előtérben letette a kosarat, benyitott a kétszárnyú ajtón. Dallamos horkolás hangzott a leeresztett redőnyű szobában.

– Te még alszol – rikkantott felbőszülve – ahelyett, hogy dolgozni mentél volna, a mennykő durrogasson beléd!?

Borzas fej bukkant ki a dunyha alól.

– Durrogasson magába! – vágott vissza alvástól rekedten Bedő úr, a lakás gazdája. – Mi köze magának ahhoz, hogy még alszom? És mikor ittunk pertut?

Szimákné szédelegve kért bocsánatot. Eltévesztette az emeletet. Borzasztó, hogy ugyanaz a kulcs nyitja a két ajtót. Ugye nem tetszik haragudni?...

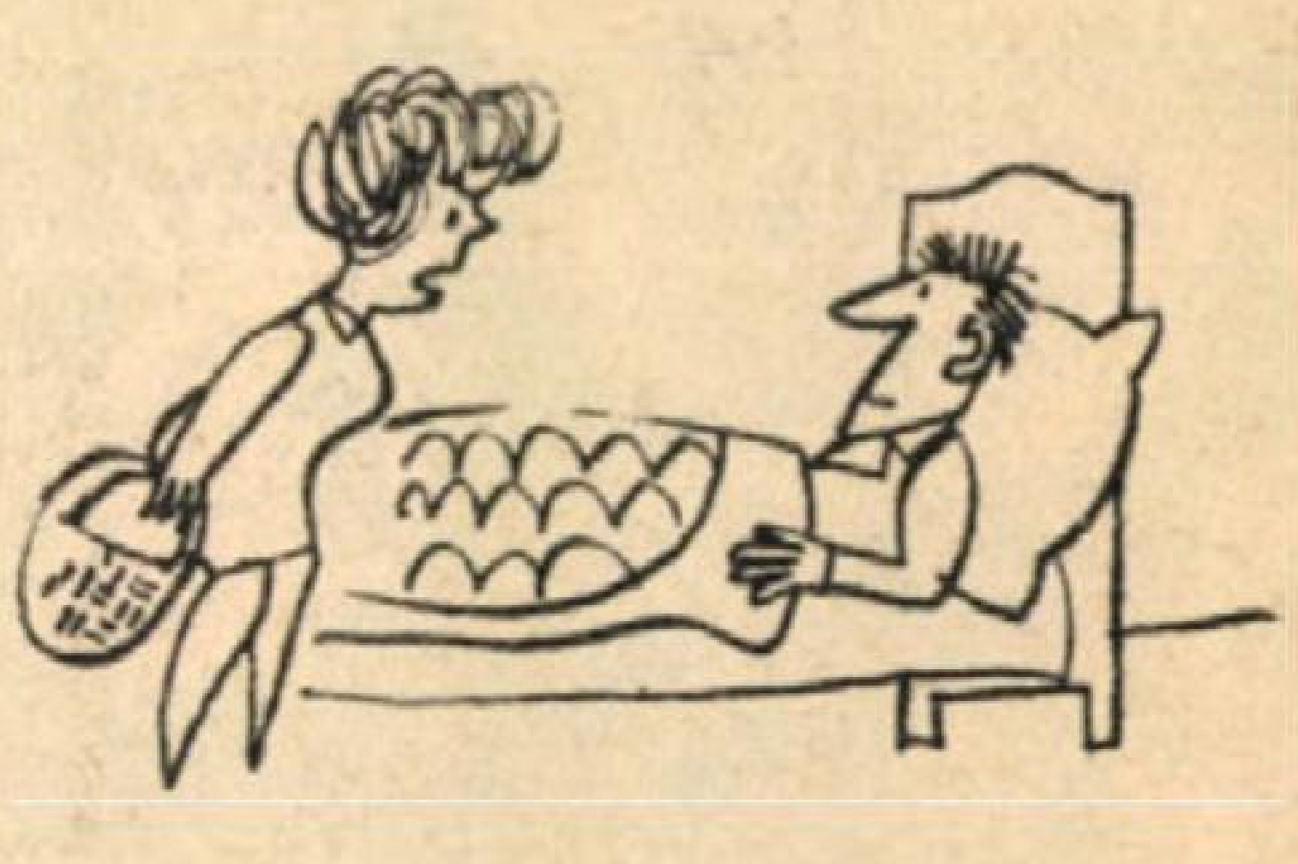

Az ám, de Bedő úr nem az az ember, aki békésen lenyeli az ilyesmit. Néhány nap múlva, mikor éjfél után jött haza a leltározásból, egyenesen felbaktatott egy emelettel feljebb.

– Most megtanulod – élvezte az ötletét, – milyen kellemes, ha tévedésből felébresztenek a legjobb álmodból!...

Megforgatta a zárban a kulcsot, átment a sötét előtéren, benyitott a szobába.

– Már alszol? – akarta kérdezni kajánul, de egy kancsó víz loccsant.

Az olvasólámpa kigyulladt, Szimákné elhűlve nézett rá.

– Az az átkozott kulcs! – mérgelődött az ágyban. – Lám, maga is eltévesztette az emeletet!

– De húsvét régen elmúlt – törülgette magát a bosszúálló Bedő, – mit locsolkodik?

– Azt hittem az uram – mentegetőzött Szimákné. – Már harmadik este ilyen későn hozza haza az ördög. Ejj, ejj – csóválta ősz fejét, – az a két egyforma kulcs!...

Ime: ha nem hangolják össze a terveket: Bedő is csináltatott új zárat, meg Szimákné is.

A jószerencse legyen velük, hogy ne tévedjenek többé. Mert kiderülne, hogy megint csak egyforma kulcs nyitja a két lakást.

Török Rezső

VIGYÁZAT! UTÁNOZZÁK!...

Egy debreceni olvasónk, Flasch Dezső, humoros ötleteit karikaturistáink stílusában rajzolta meg. A kitűnően sikerült utánzatok első csokrát itt közöljük.

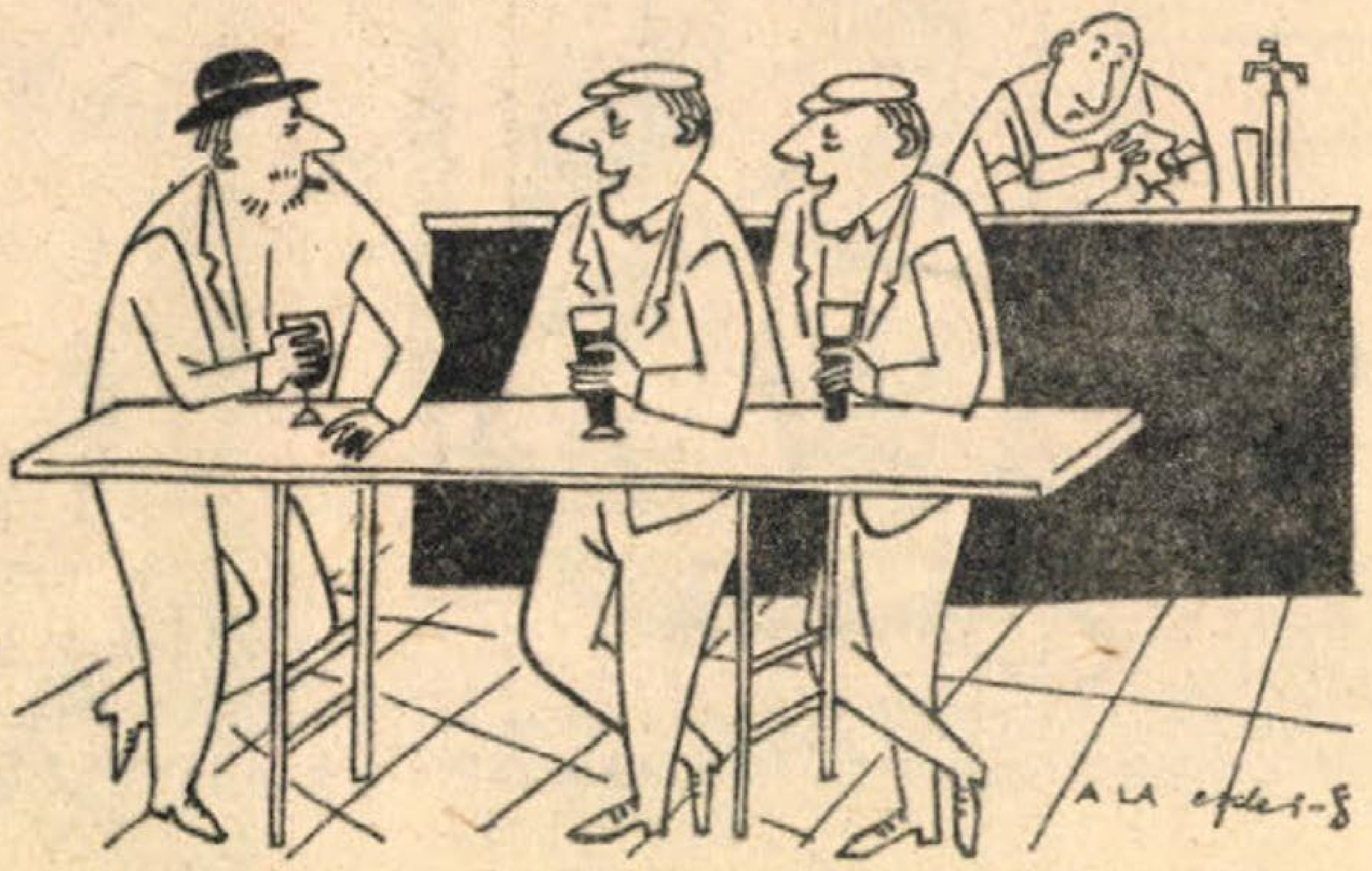

– Mit csodálkozik? Ikrek vagyunk!

– No, de mind a négyen?

Női dolgok

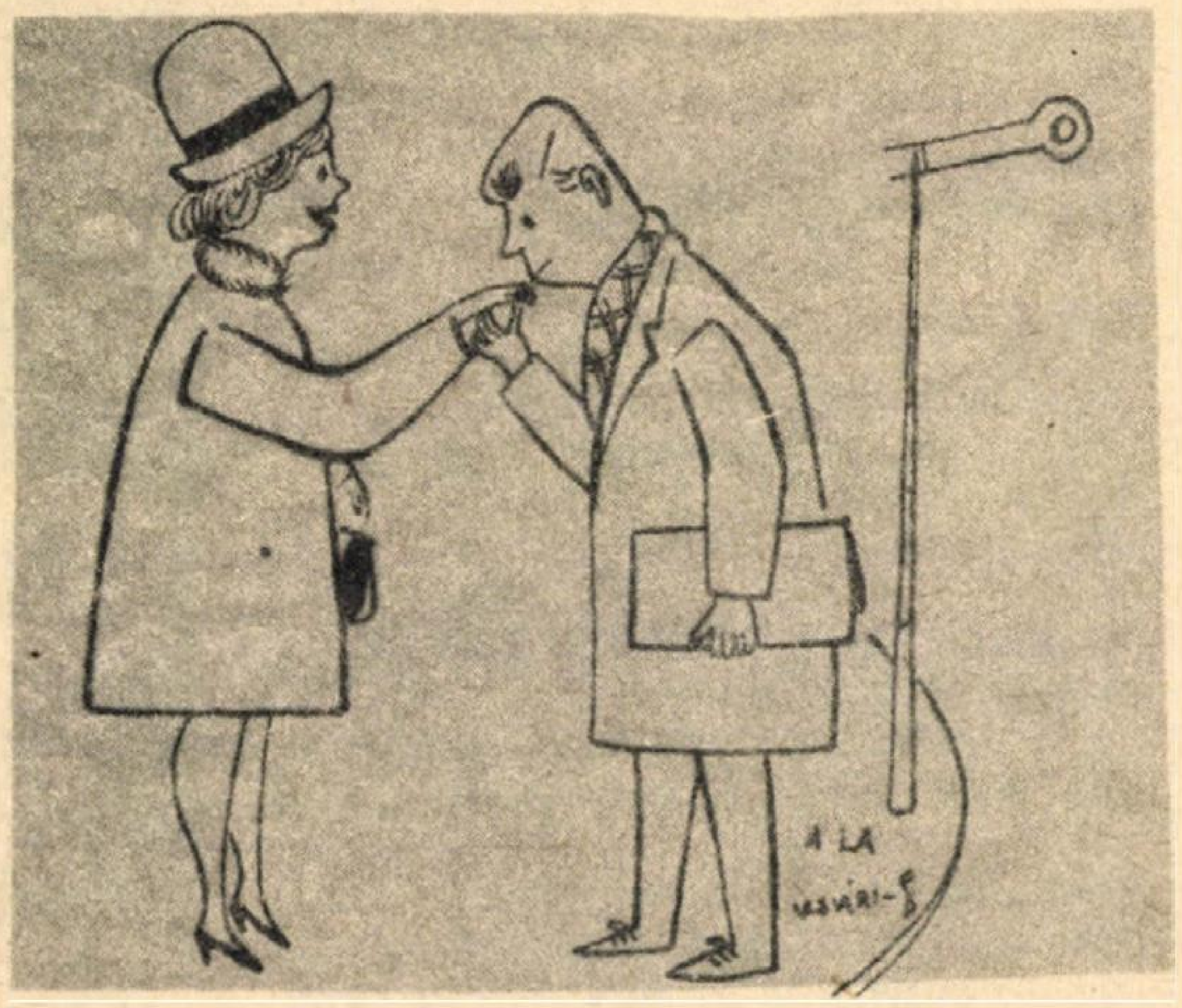
A LA
VASVÁRI-S

– Hagyja csak, Jenőke, nem engedem!...

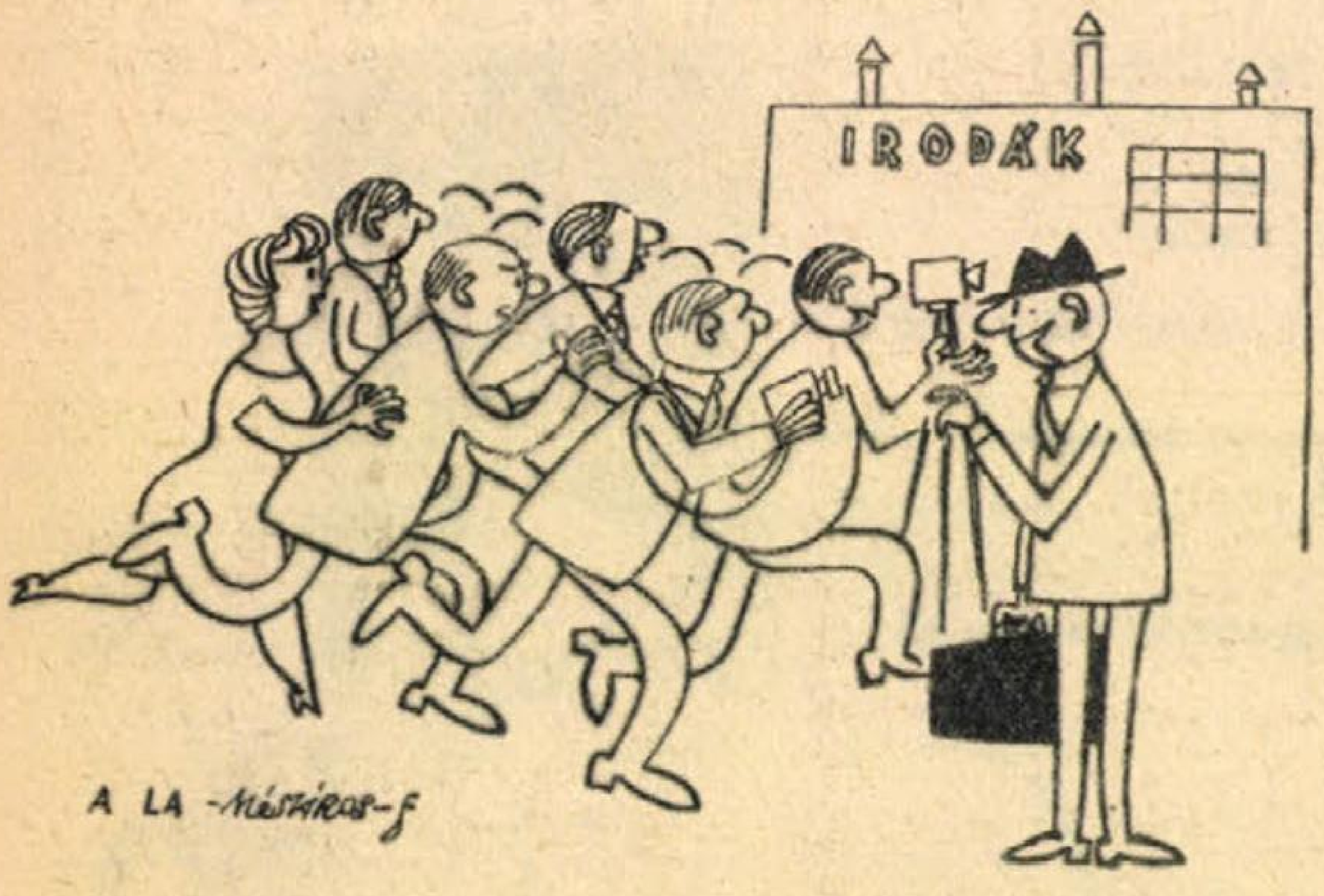
IRODÁK
A LA -Mészáros-S

CSODA
AZ ÜZEMBEN

– Mi történt? Hova szaladnak az emberek?

– Csővári bírálja az igazgatót!

JUCIKA NEM GYŐZI...

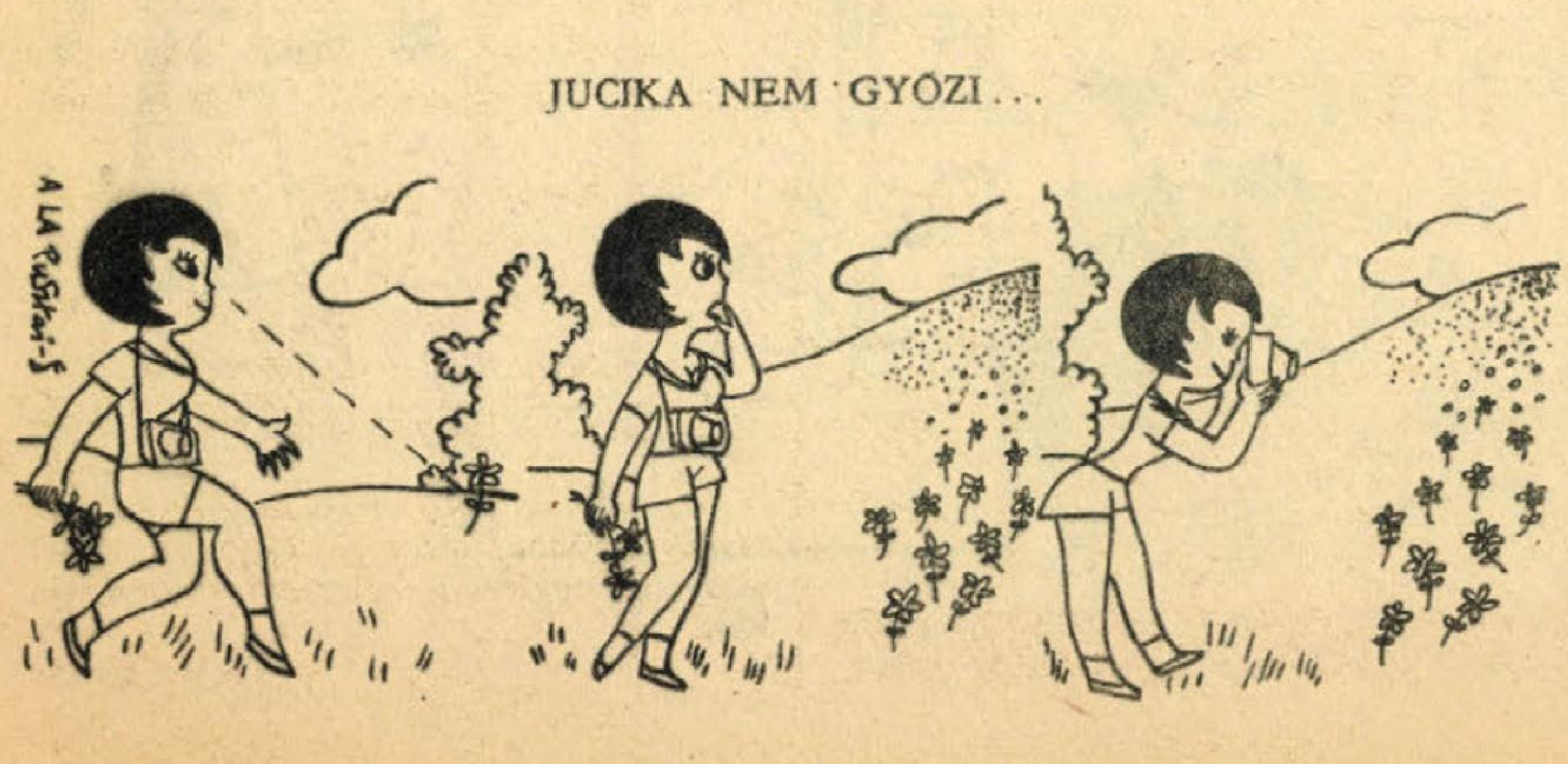
A LA Pusztai-S

FALUSI ✿ ✿ HÍRADÓ

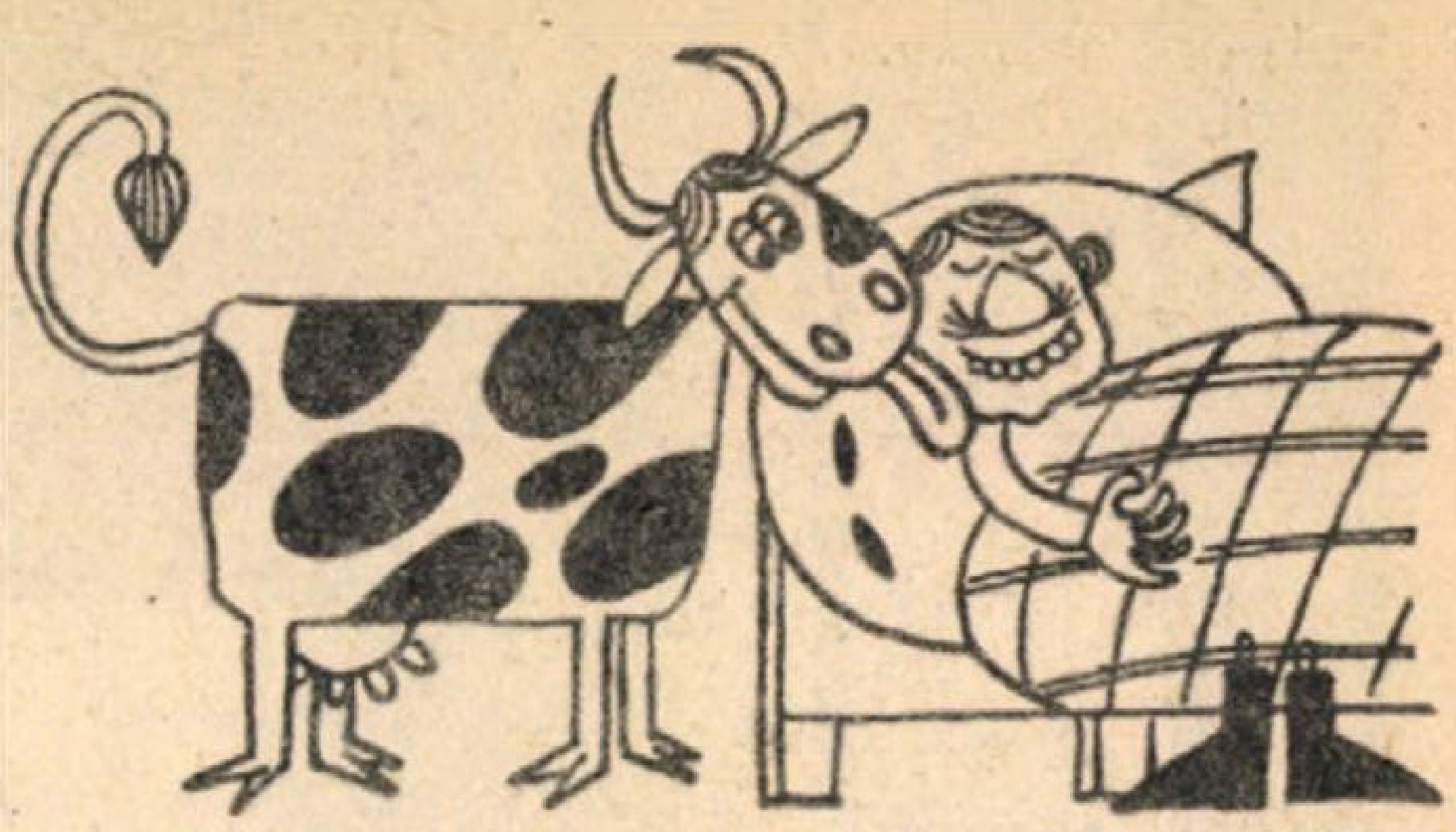

– Ne bolondozz már megint, Julis!

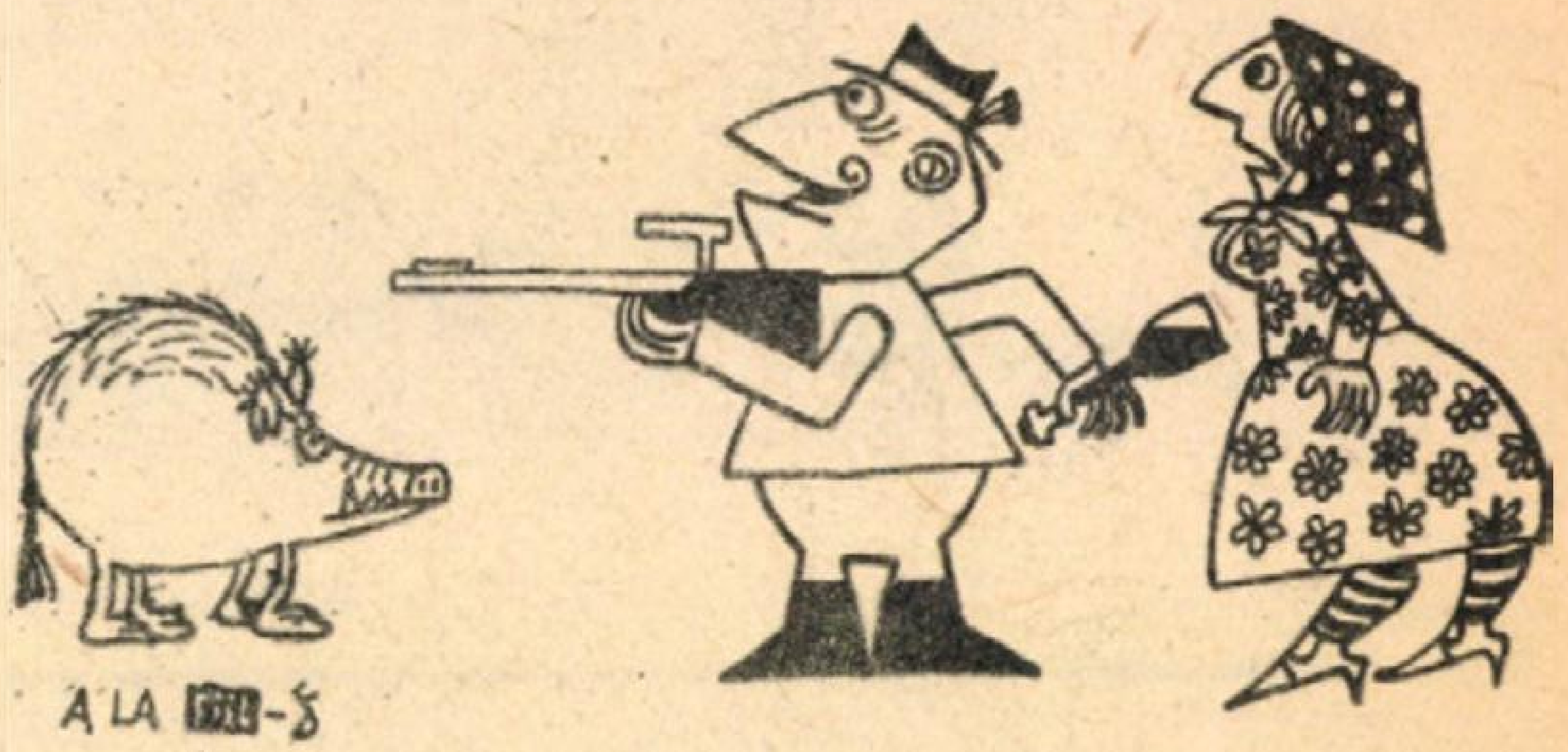

– Mihály! Nem vaddisznó az, hanem a mi kocánk...

VÉDŐRÁCS

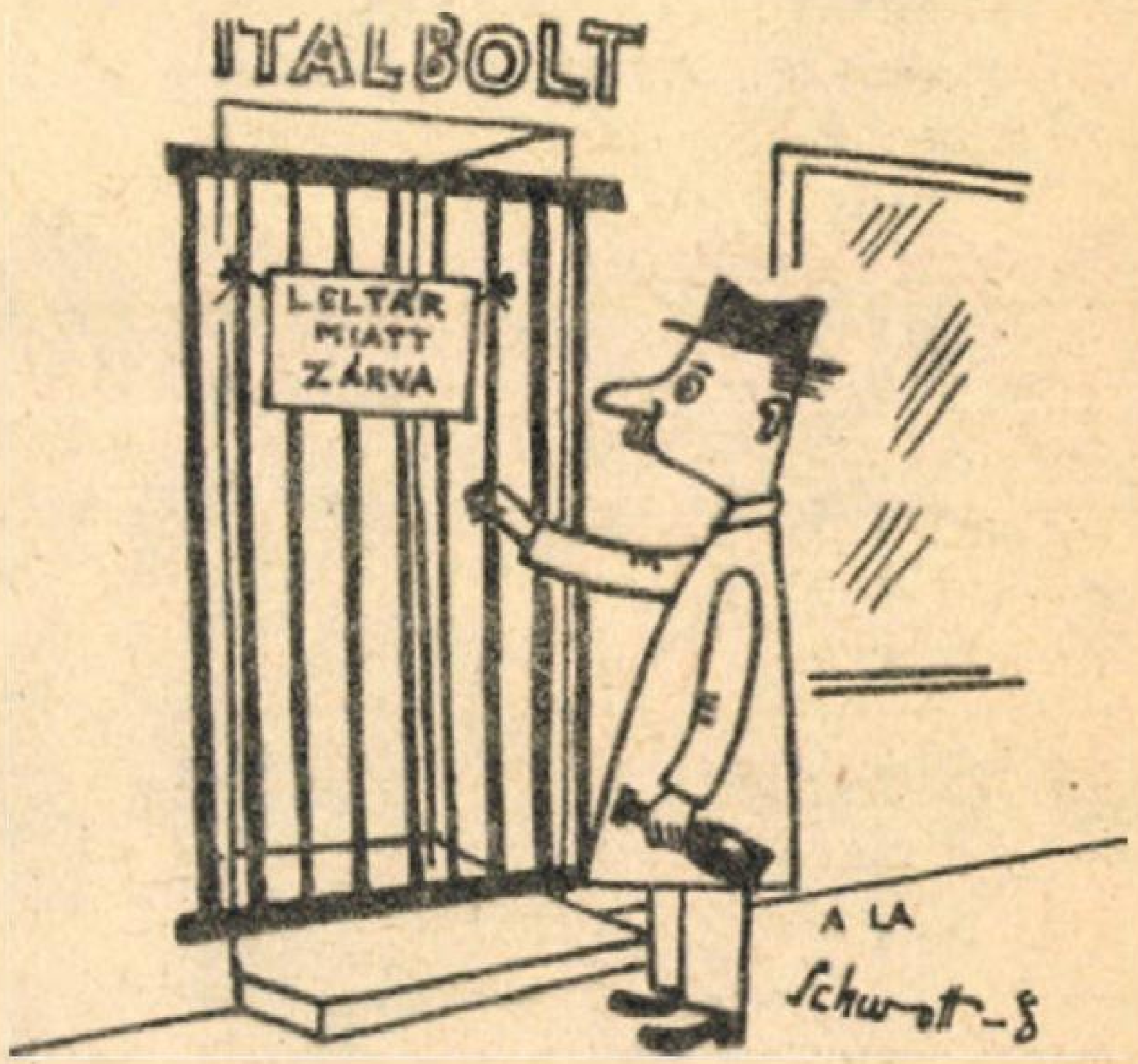
ITALBOLT
LELTÁR MIATT ZÁRVA
A LA
Schwott-S

FŐPRÓBA

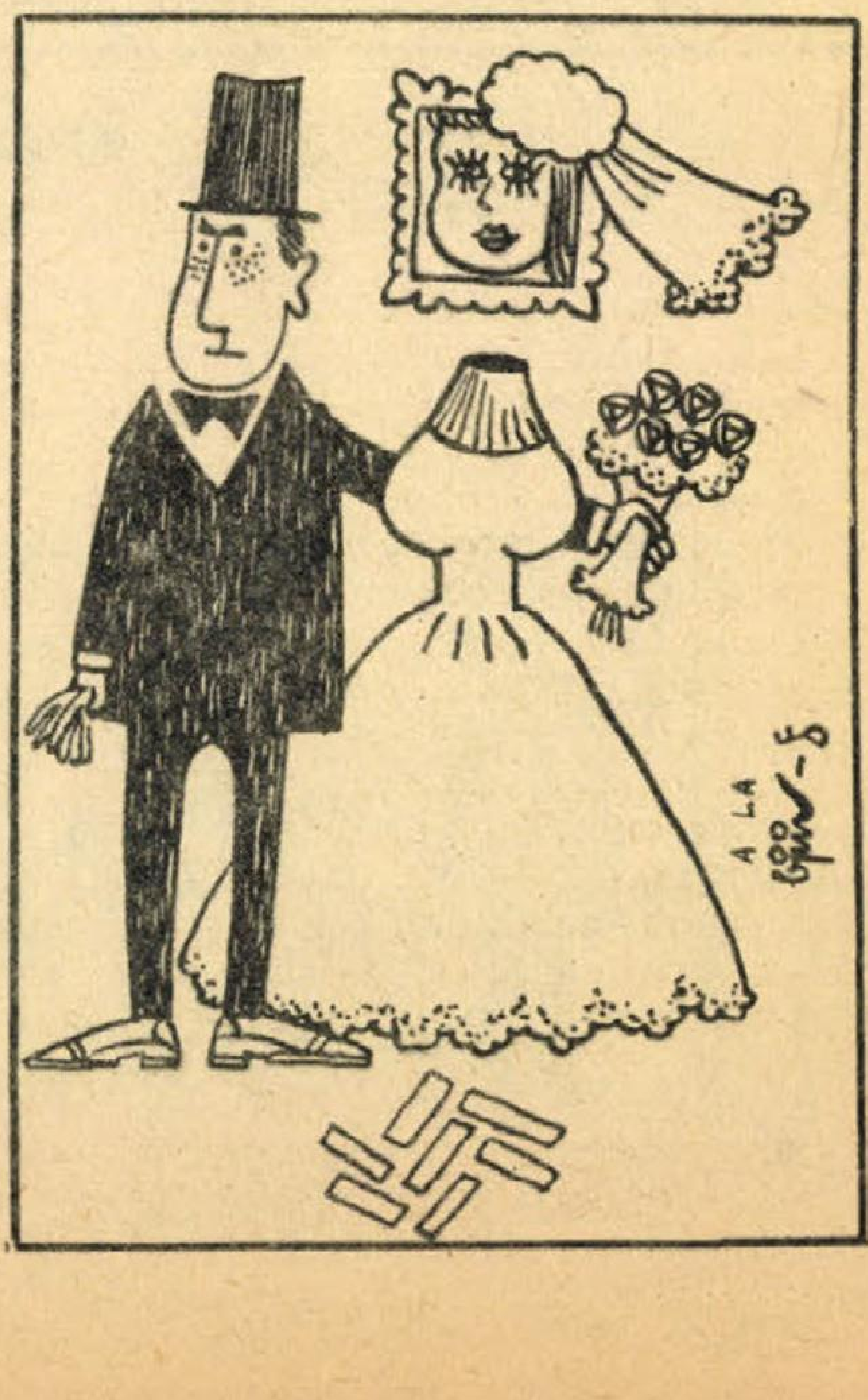

Állami macska

Mészáros András rajza

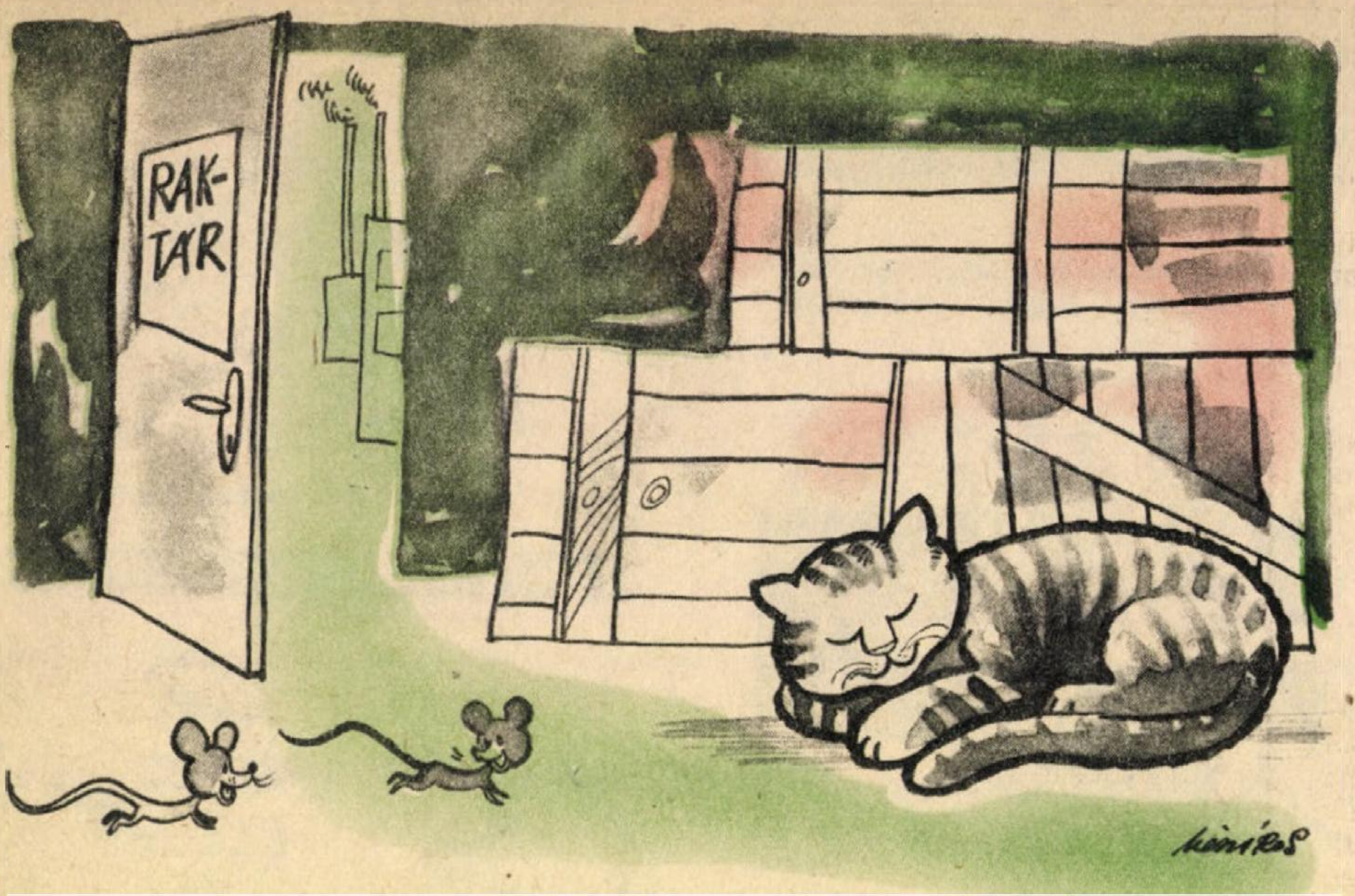
RAKTÁR
Mészáros

– Nem kell félni tőle, már megkapta a prémiumot!

Tavaszi vitaminhiány

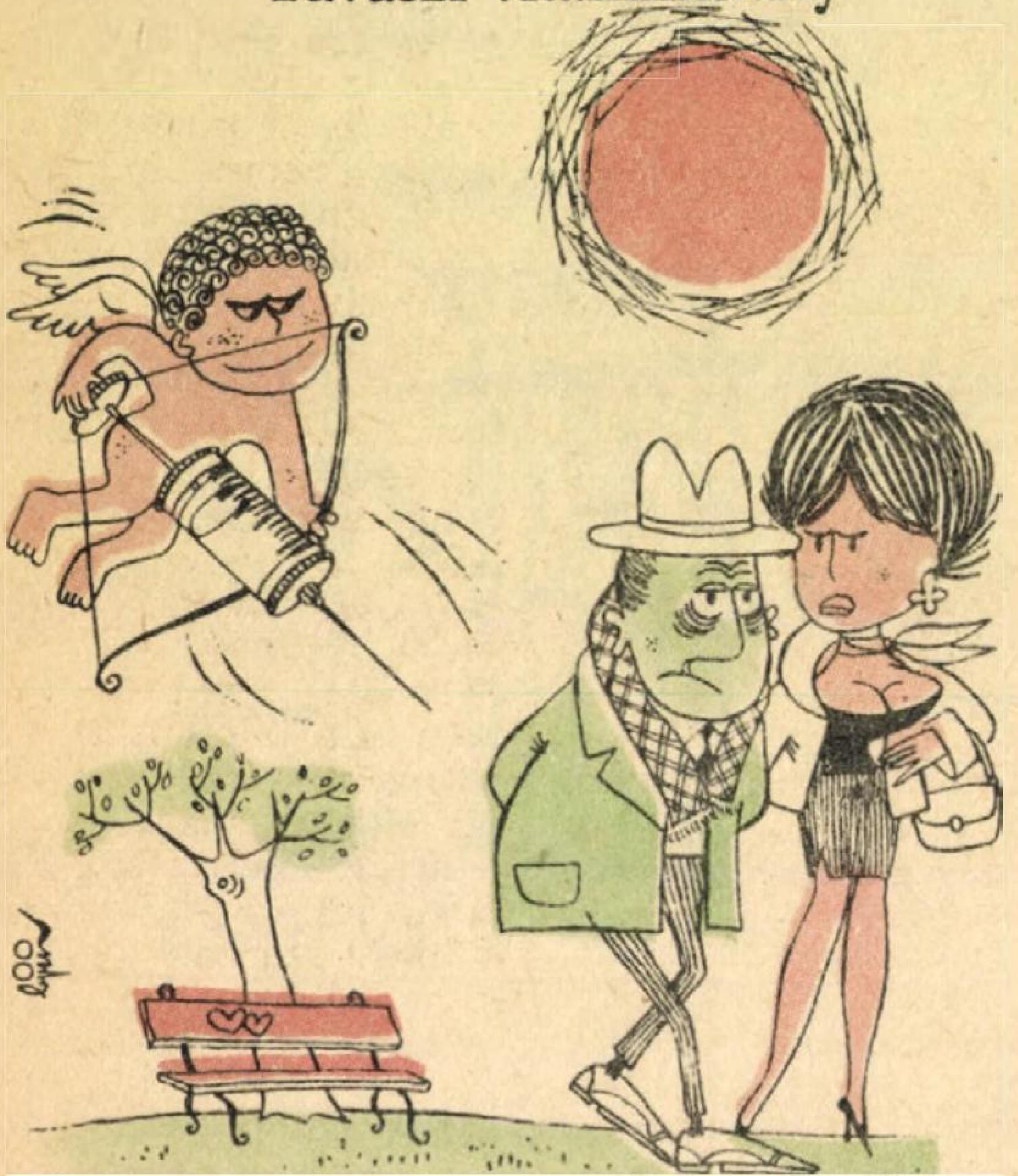

többnejűség

Feleségem szép kis asszony:
férfi mind utána fordul,
és emellett remekül főz:
aki eszi, nyála csordul . . .

Gyönyörű szép! Remekül főz!
Irigykednek a barátok:
az ő nejük vagy főz, vagy szép,
ami csak pech, de nem átok . . .

Mondogatják is nemegyszer:
„Akkor nyílna ránk derűs ég,
ha törvénybe iktatódna
nálunk is a többnejűség!

Szép is, főz is, egyszemélyben!
Csoda mázlista vagy Pista!
Ehhez két nej kell, amíg te
egy nővel vagy bigámista!"

Ladányi Ferenc

Önkiszolgáló bolt

Hegedűs István rajza

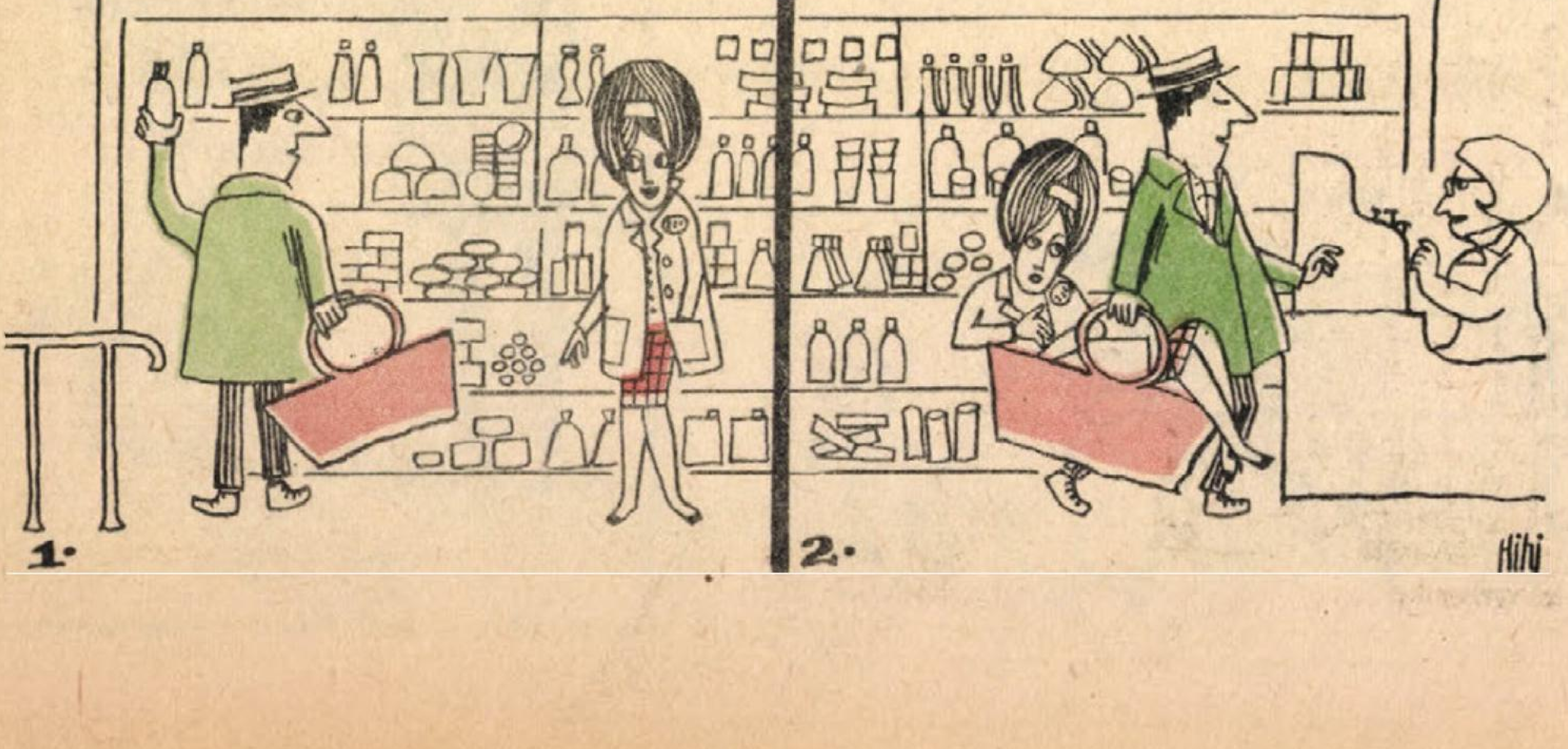

E heti hirdetéseink

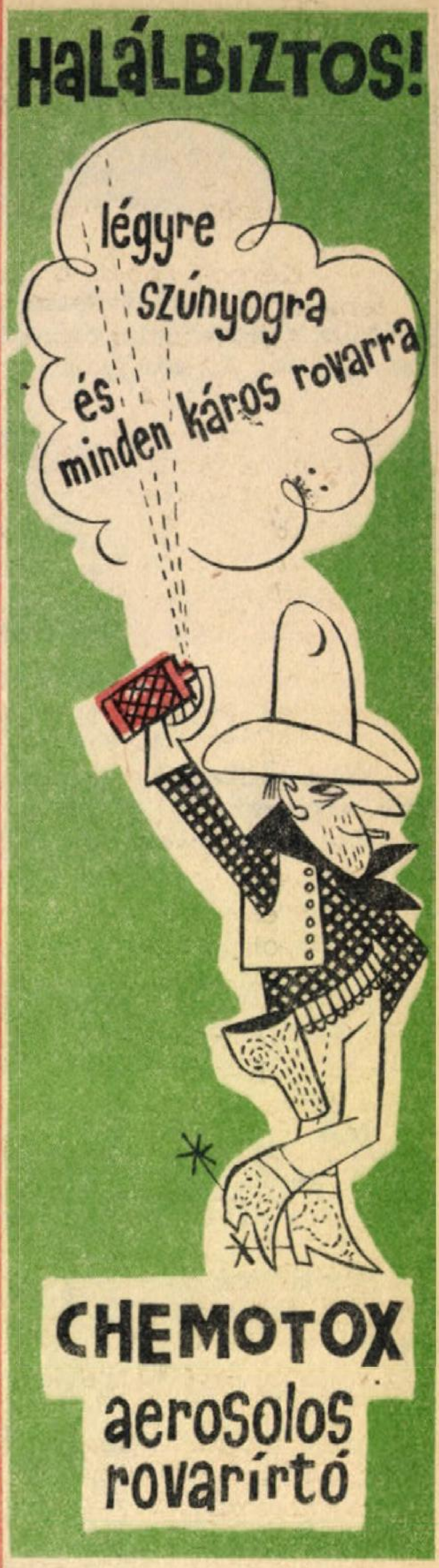
HALÁLBIZTOS!
légyre
szúnyogra
és minden káros rovarra
CHEMOTOX
aerosolos
rovarírtó

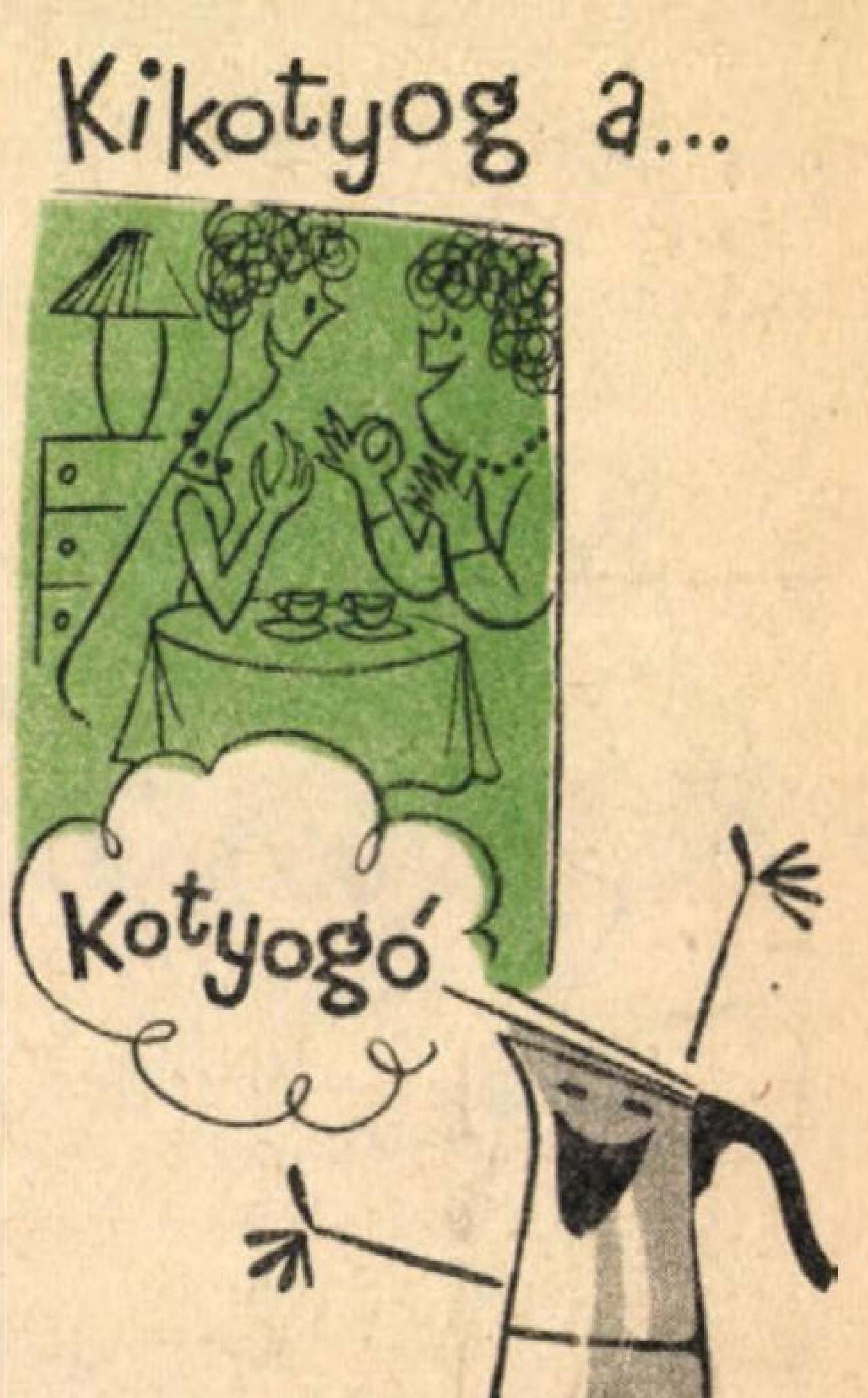
Kikotyog a...
Kotyogó
kávéfőző
kapható
az OTTHON
ÁRUHÁZBAN

PESTI tudósítónktól

Párbeszéd egy cukrászdában:

— Kérem, ebben a diós süteményben dióhéjat találtam.

— Abban van a vitamin!

*

Nem lenne helyes, ha a rádió a „Könnyűzene nyugdíjasoknak” című műsorszáma mellett feltüntetné, hogy „60 éven alul nem ajánlott”?

*

A belga orvossztrájk példáján fellelkesülve a samoai misszionáriusok is sztrájkba léptek és követelik, hogy a hittérítés átalányát 15 százalékkal emeljék fel. A tévelygő lelkek ellátásában súlyos fennakadások vannak, már nyolcan elkárhoztak, a sztrájkolók azonban hajthatatlanok, s mint szóvivőjük kijelentette, a poklok kapui sem vesznek erőt rajtuk.

f. l.

NÉPSZERŰ A TV ANGLIÁBAN

A londoni „Daily Mirror” szerint Angliában már 14 millió 300 ezer televíziós készülék működik.

Ezek közül másfél millió engedély nélkül!

Ezeket az orvnézőket Angliában televíziós kalózoknak nevezik. Annyira szeretik a tévét, hogy még a büntetés kockázatától sem riadnak vissza.

Megítélték a tizenegyest

Balázs-Piri Balázs rajza

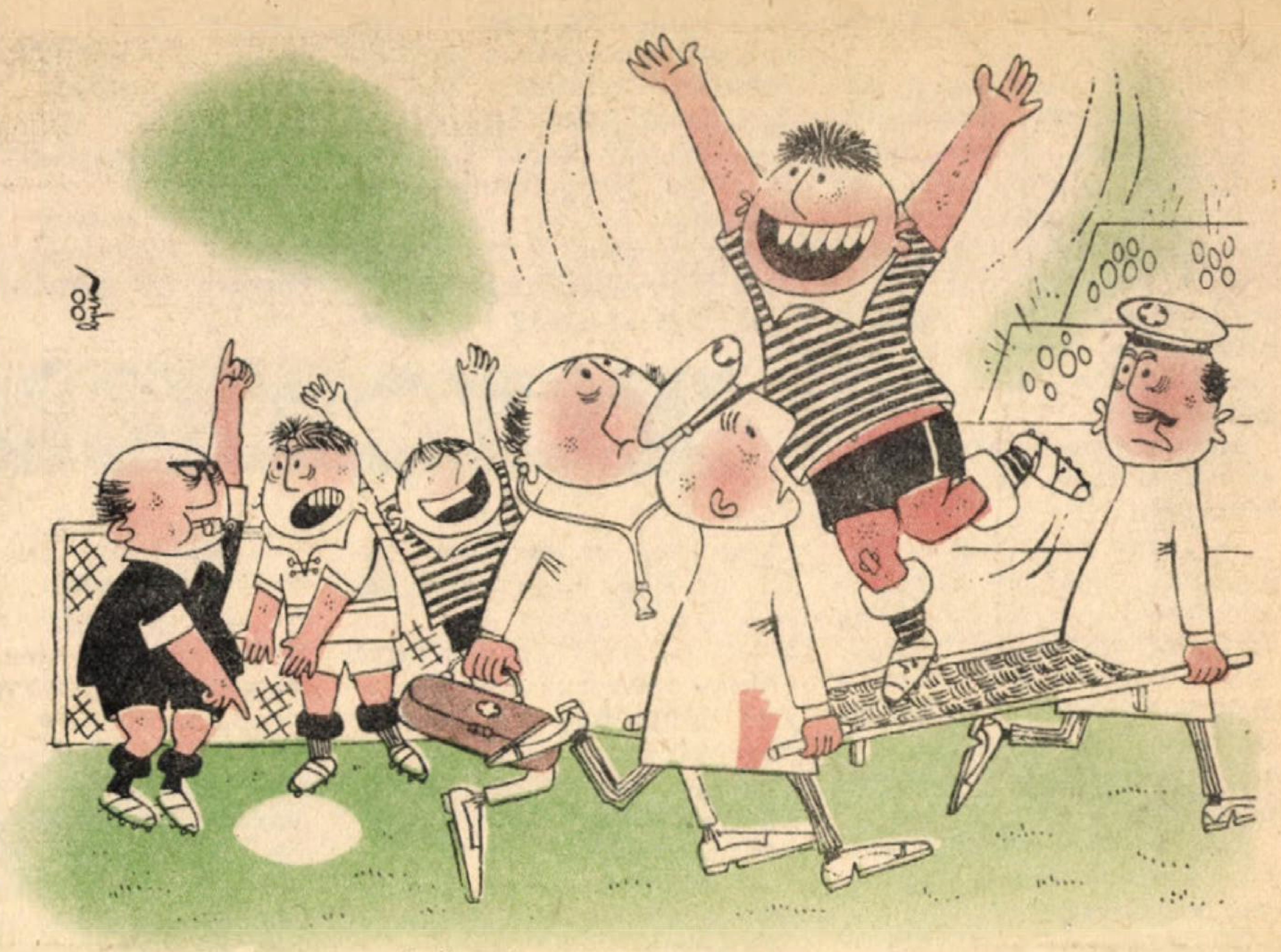

MINDENKI TETT?

Példátlanul izgalmas kalandregényt olvastam. A hőse Las Vegasban, a hazárdjátékok paradicsomában tíz darab aprópénzzel bemegy egy játékbarlangba. Egyiket a másik után dobja a játék automatába, de nincs szerencséje, veszít. Végre az utolsóval próbálkozik és mesés összeget fizet az automata. Fantasztikus! Mi lenne, ha én is megpróbálnám egyszer?

És megpróbáltam. Bementem az első játékbarlangba és hanyagul bedobtam az első pénzdarabot. Ha elvész, sebaj, még kilenc darab lapul a zsebemben. Úgy is lőn. Maradt kilenc. A következőben megint megkísértettem a szerencsét. Vesztettem. A harmadikat, a negyediket, az ötödiket is.

Kezdett idegesíteni a dolog. A hatodikat már óvatosan játszottam meg, apró kis fohászokat rebegtem, de hiába . . . A pénz elúszott.

A hetedikre került sor. Ez a pénz is elveszett. A nyolcadik és a kilencedik is utána ment.

A kétségbeesés nem hagyott nyugodni. Zsebem mélyéből előkotortam a tizedik, az utolsó zsetont — és bedobtam.

S uram fia! Valóságos aranyeső zúdult rám. Az automata szája csak úgy fröcskölte a pénzeket. Egyszerre egy tucat került elő a bőségszaruból.

Én pedig boldogan hagytam el a telefonfülkét. Történt a Rákóczi úton a Miksa utcától a Nyár utcáig, az Úr 1964. esztendejében, Budapesten, a tiltott szerencsejátékok városában.

(novo)

Vendégszeretet

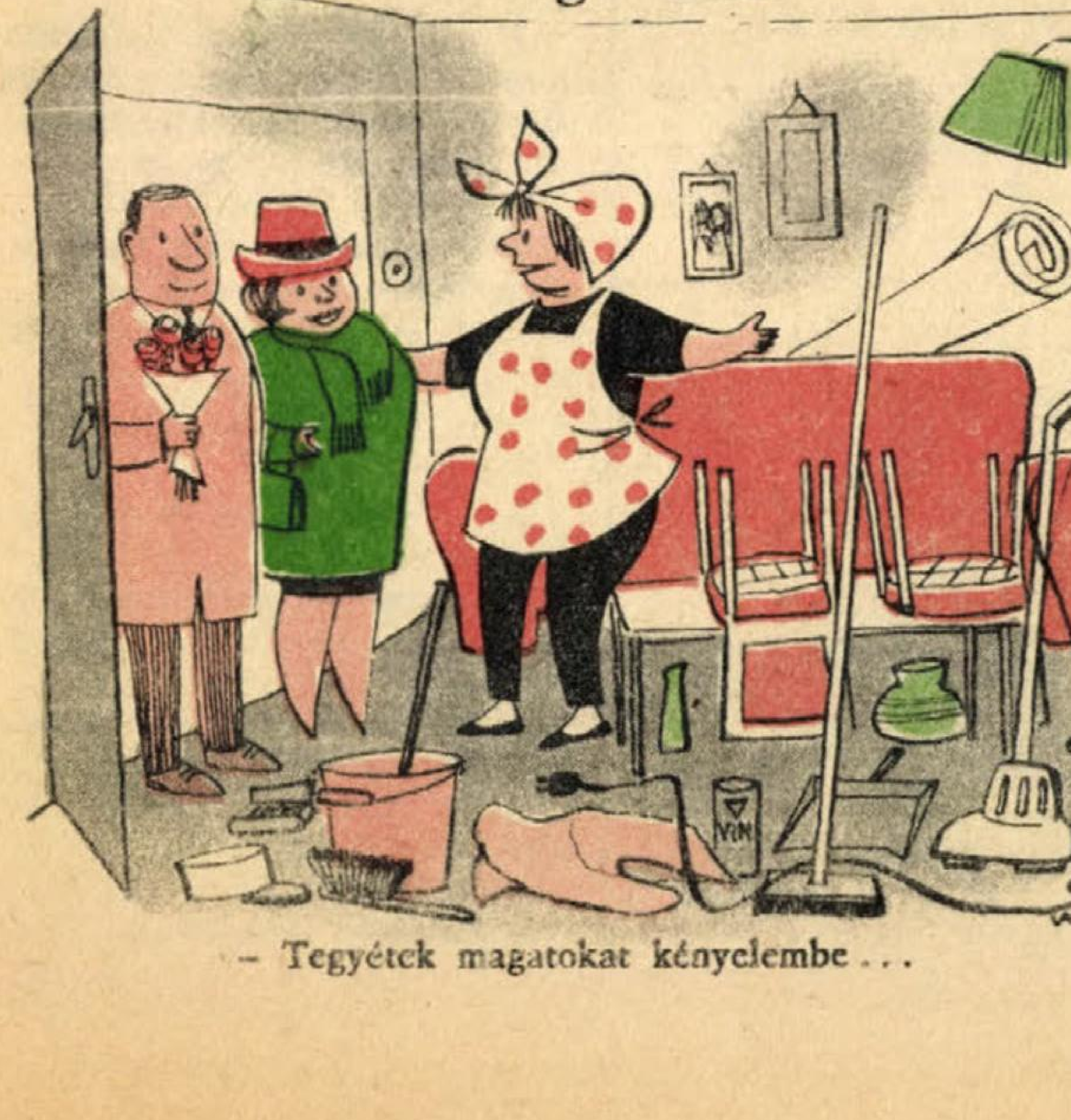

– Tegyétek magatokat kényelembe . . .

Szakkönyv

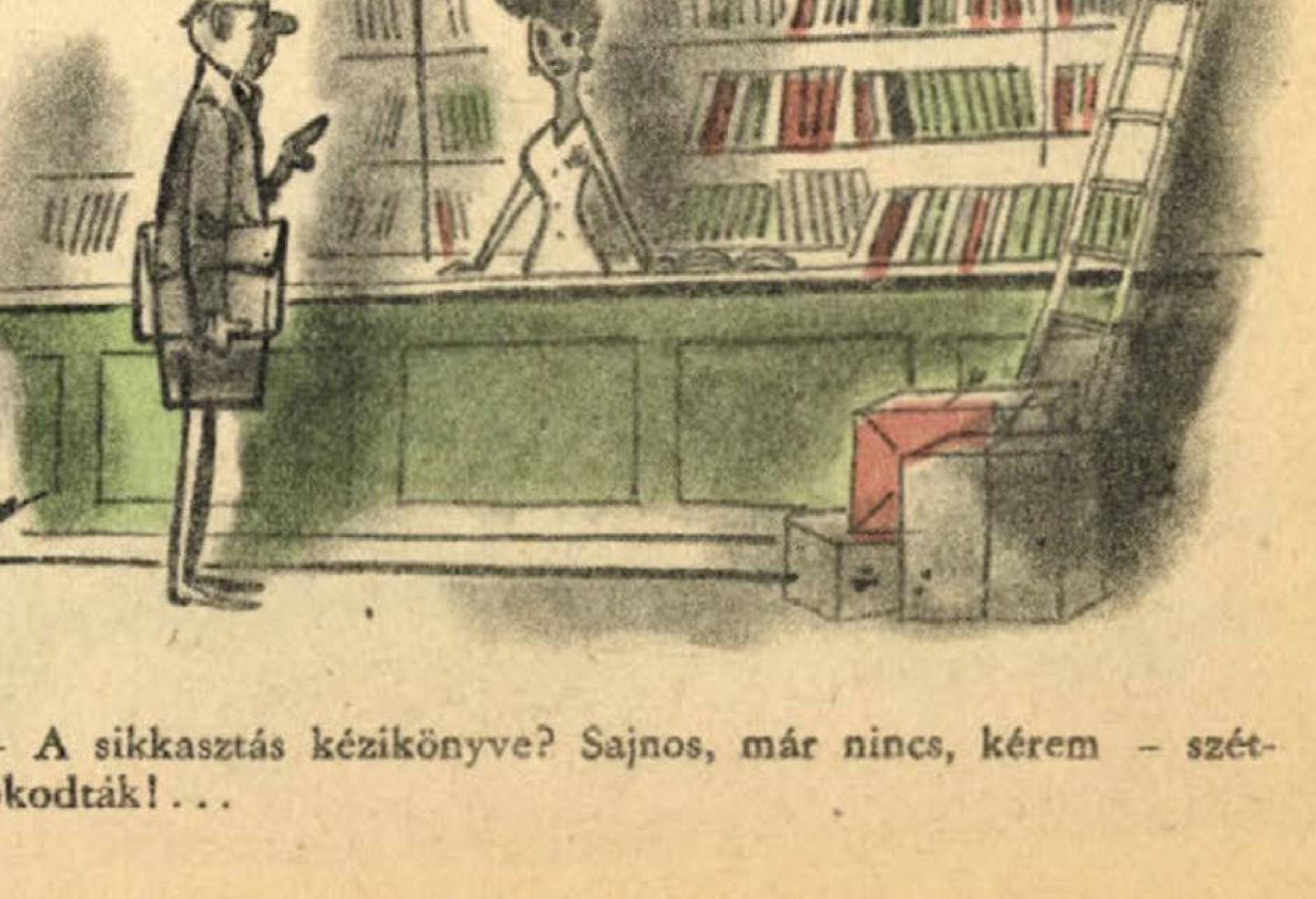

– A sikkasztás kézikönyve? Sajnos, már nincs, kérem – szétkapkodták! . . .

A KITÜNTETETT

A fél várost bejártam, végre a Tusi presszó legsötétebb zugában akadtam rá.

Bevallom: nem ilyen látványra voltam elkészülve.

Csapzottan, előre bukó vállakkal kuporgott az üveglapos asztalka mellett, szája szegletéről cigarettacsutka fityegett alá. Mozdulatlan-meredten bámult kihűlt feketéjére, észre sem vette, amikor melléje telepedtem.

Milyen furcsán viselkedik némely ember, ha váratlan öröm éri!

— Elállt a szavad a boldogságtól, mi? — veregettem hátba. — Hiába, nagy dolog ez egy művész életében. Hosszú évek szorgalmas munkájának gyümölcse, ésatöbbi, ésatöbbi. Fogadd szívből jövő jókívánságaimat.

Lassan rám emelte véreres szemeit. Csak úgy sütött a pillantása.

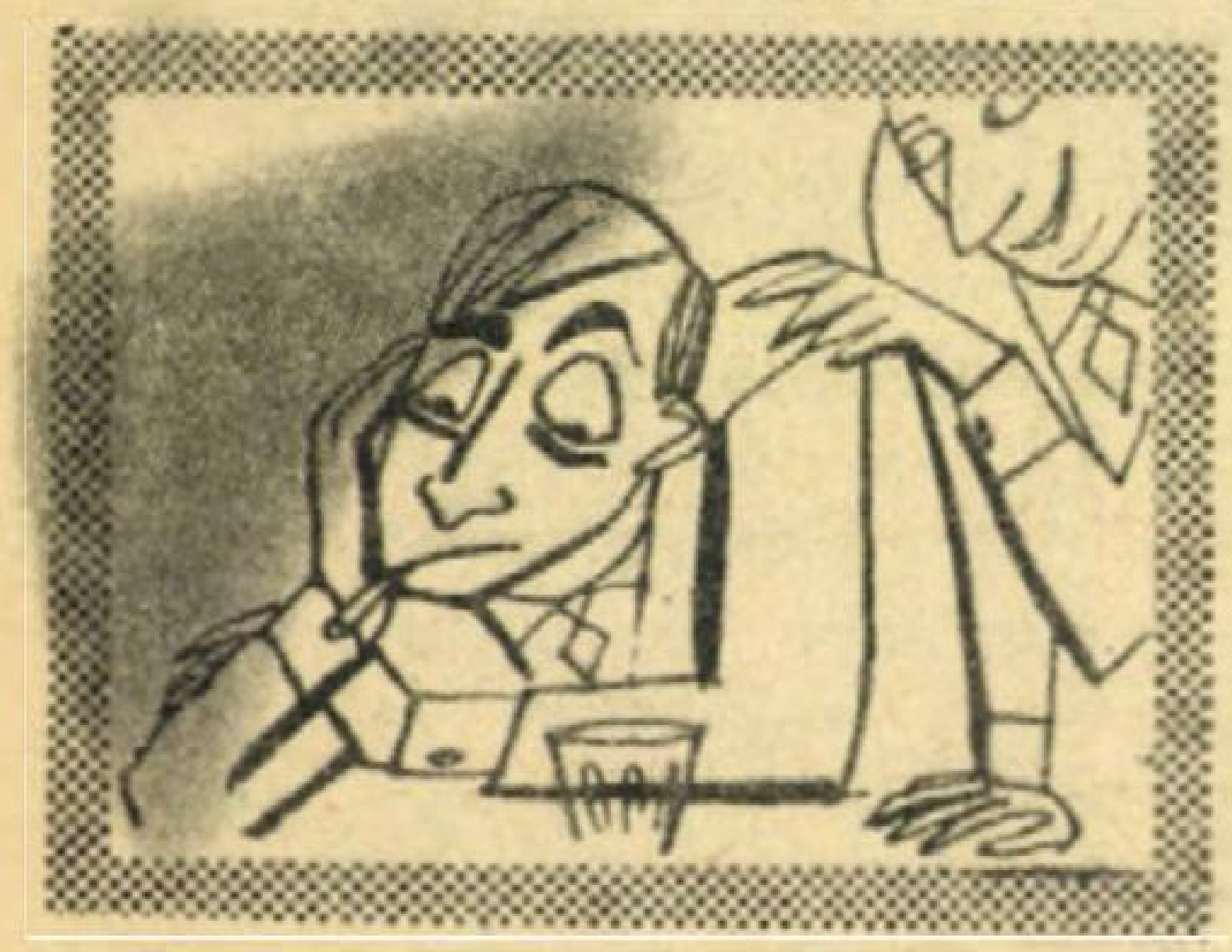

— Jól van — sziszegte —, így van ez rendjén. Forgasd meg te is, nyomd mélyebbre a mérgezett tőrt. A halott oroszlán még a legjobb barátjától se várjon egy kis tapintatot, gyengédséget.

— Mi van veled? Egy órája sincs, hogy Titán-díjjal tüntettek ki, és mérgezett tőrről fecsegsz?! Te volnál az a bizonyos oroszlán?!

— Hát ki más? — markolta meg az asztalka lapját, de úgy, hogy belefehéredett a kezefeje. — Kinek a teteme felett járnak most vidám győzelmi táncot kaján ellenségei? Kit aláztak meg, kit tapostak sárba, kinek a tisztességes nevét hurcolták meg a nagy nyilvánosság előtt?

— Miként cselekedték mindezt? — érdeklődtem döbbenten.

— Ördögi ravaszul — nevetett fel keserűen. — Tudod, miért adtak nekem Titánt? Hogy mégjobban kiemeljék annak a szorgalmas dilettánsnak, Kozsuba Jenőnek a Gigász-díját! Érted már? Neki Gigász, nekem Titán! Egyetlen gesztussal erkölcsi hullává nyilvánítottak! Félreérthetetlenül a világ tudomására hozták: szerintük ez az önképzőköri kisiparos rangosabb művész, mint én! Őt páholy illeti meg a Parnasszuson, engem állóhely!

— Bocsáss meg — suttogtam —, ezekre az összefüggésekre én nem is gondoltam.

— Mindez csak előjáték volt — legyintett —, hiszen még ebből a nevetséges Titánból is csak a második fokozattal kegyeskedtek megtisztelni! De ugyebár, Borongó Gábornak Titán elsőt nyújtottak át, Szatmárnémeti Benedeknek pedig harmadik fokozatot! Világos? Az én posztom tehát ott van e két idióta között. Ők fognak közre! Engem!!!

— Fogadd őszinte részvétem — öleltem át a vállát. — Csak ne vedd a szívedre, és nehogy valami kárt tégy magadban. Vedd úgy, mintha ki sem tüntettek volna. Az idő minden sebet begyógyít. Nyugodj meg szépen.

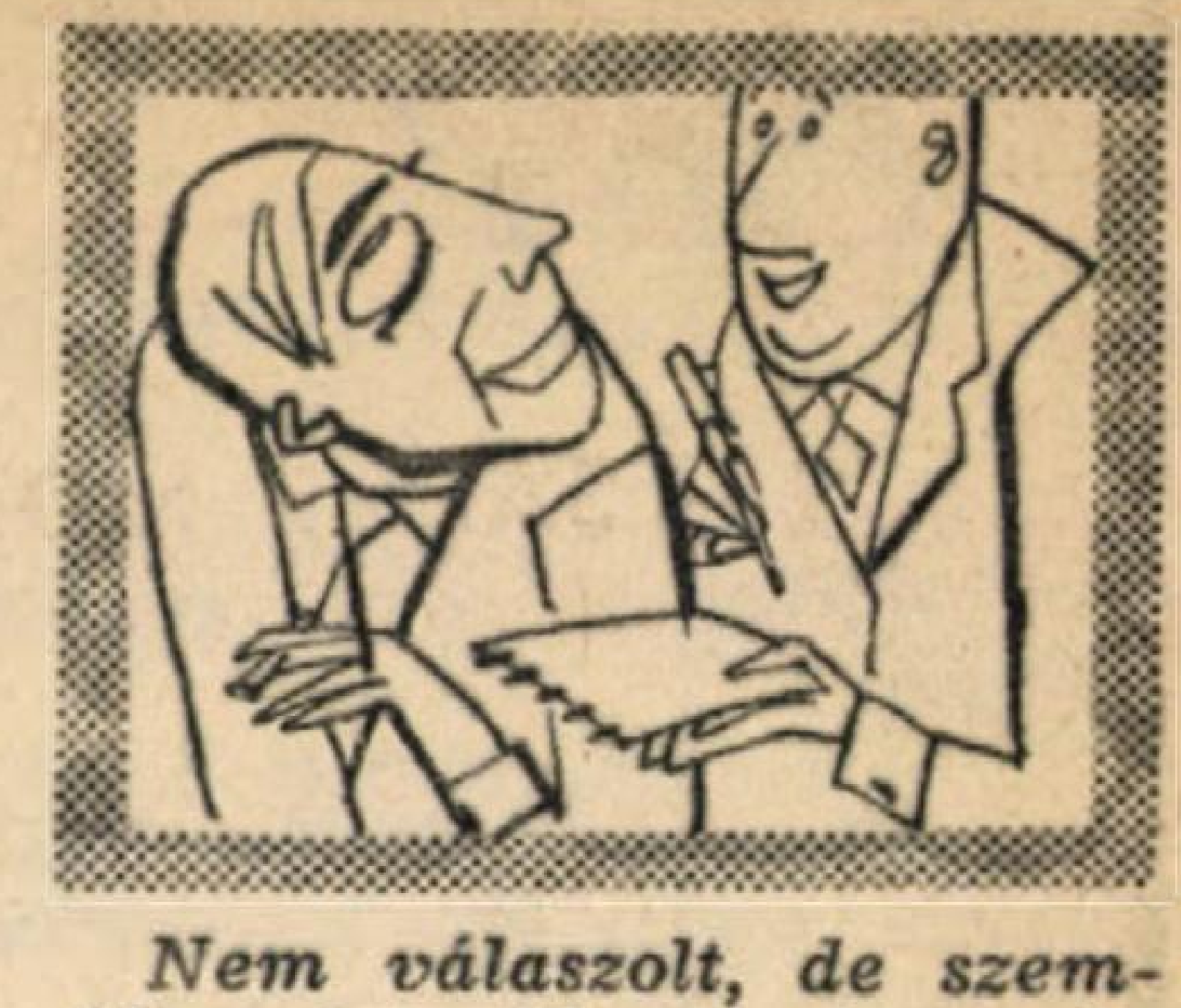

Nem válaszolt, de szemlátomást süllyedt vissza abba az apatikus állapotba, amiben akkor volt, amikor rátaláltam.

Pár perc telt el néma csendben, amikor Tibor, a kis kopasz újságíró köszöntött rá harsányan. Kijelentette: egy tapodtat sem mozdul, amíg lapja, a Déli Hírharang számára nyilatkozatot nem kap az újdonsült Titán-díjastól.

Szerencsétlen barátom ráemelte véreres szemeit. Csak úgy sütött a pillantása.

— Ez a magas kitüntetés — kezdte remegő hangon — váratlanul ért. Előlegezett bizalom, mely arra ösztönöz, hogy a jövőben az eddiginél nagyobb igyekezettel vegyek részt a közös munkában. Tudom, hogy még sokat kell tanulnom, fejlődnöm... De a bizalomra méltó leszek!

Kürti András

Az abszolút absztrakt

Pátzay Pál mester, kitűnő szobrászunk vitatkozik egyik festőművésztársával az absztrakcióról. A festő felhozza az összes új és régi érveket. Beszél az alkotás szabadságáról, az egyéni látásmódról, a belső vízió kivetüléséről, a természettől és a valóságtól való termékeny elszakadásról, a színek és formák önállósuló szerepéről, s még sok mindenről, amivel az absztrakt művészetet elméletileg alá szokták támasztani.

A szobrász türelmesen hallgatja a bonyolult szóáradatot, s mikor a festő már belefáradt mondókájába, akkor szólal meg szelíden, csendesen.

– Én rövidebben tudnám megfogalmazni, mi az abszolút absztrakció...

A festő érdeklődve figyel.

– Abszolút absztrakció az, hogy ha te például egy pohár vizet kérsz valakitől, s az illető felírja neked egy papírra: H_2O. Ezt idd meg, ha szomjas vagy!

B. I.

Izgalmas mérkőzés

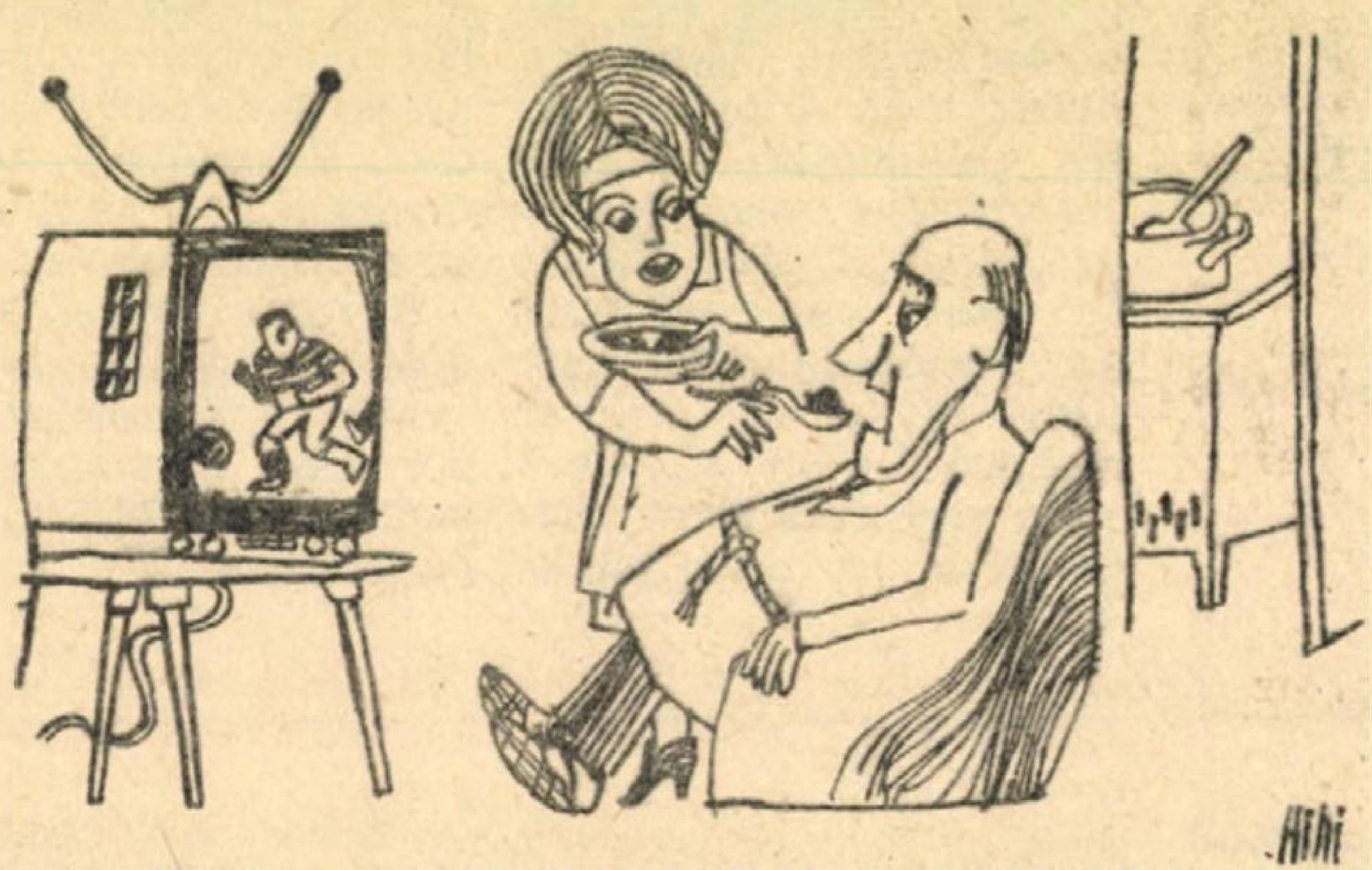

– Tessék szépen enni, anyukának is nagyon ízlett...

A mikrofon bosszúja

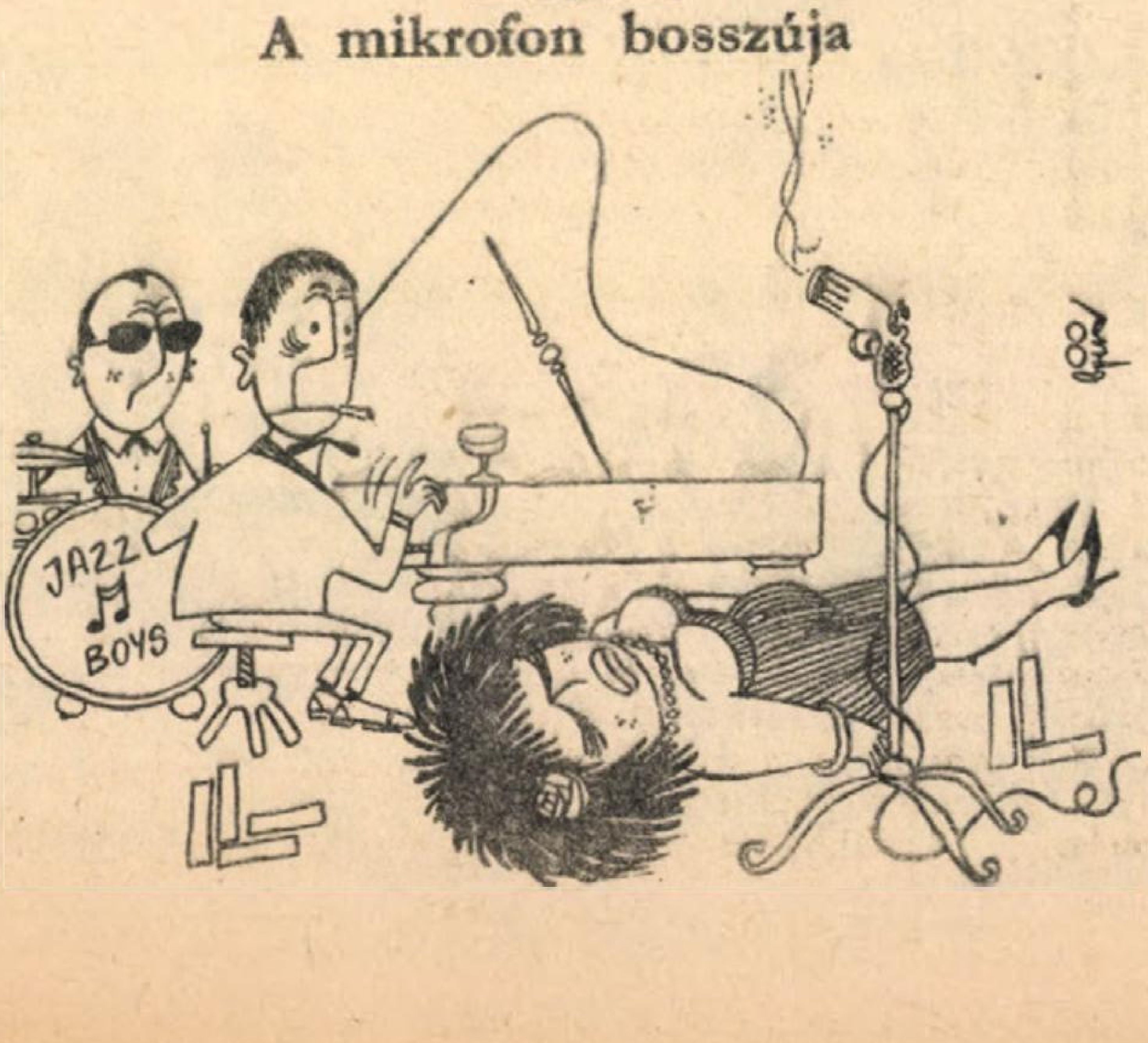

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két barátnő beszélget:

– Képzeld, már tíz órát vettem angolból.

– Na és már tudnál angolul beszélgetni?

– Igen, egy olyannal remekül megértenénk egymást, aki szintén csak tíz órát vett.

*

A bírósági fogház cellájába belép a fogház igazgatója és egy új rabot lát. Megszólítja:

– Maga miért van itt?

– Bigámia miatt.

Az igazgató hosszan ránéz és részvétteljes hangon kérdi:

– Ugye, barátom, jólesik egy kis szabadság?

*

Az orvoshoz beállít egy rezesorrú férfi.

– Doktor úr, ajánljon valamit, hogy elveszítsem orrom pirosságát.

– Egy évig ne igyon semmiféle szeszesitalt, csak tejet.

– Ezt már megtettem, de nem használt.

– Mikor?

– Csecsemő koromban.

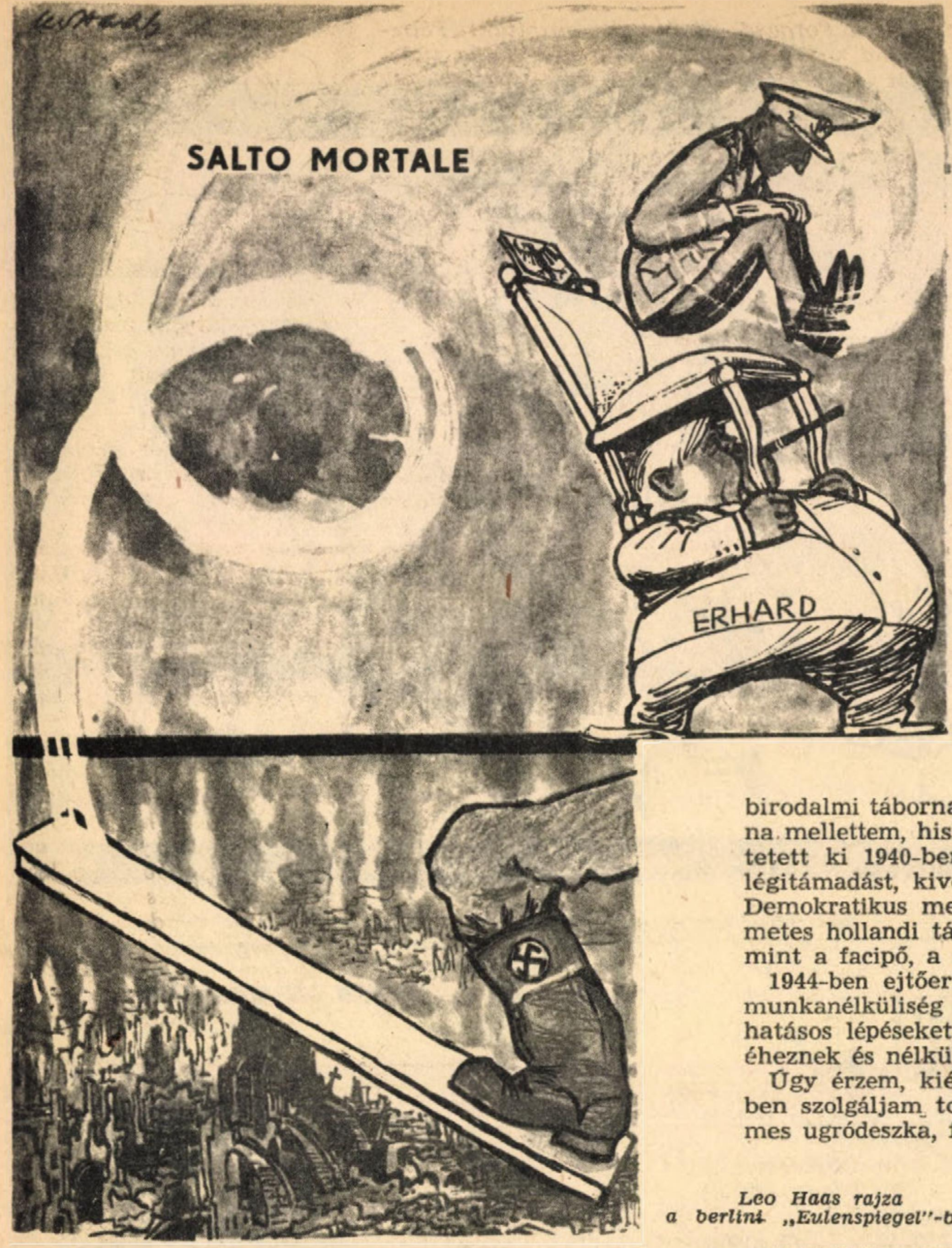

Leo Haas rajza
a berlini „Eulenspiegel"-ből

Egy igazi demokrata útja a Bundeswehrbe

Herr Trettner, aki jelenleg magas állást (Generalinspekteur) tölt be a nyugatnémet hadseregben, ízig-vérig demokrata felfogásának köszönheti sikeres pályafutását. Az alábbiakban Trettner felvételi kérvényéből idézünk néhány részletet:

„Demokratikus meggyőződésem már a spanyol polgárháború alatt Guernica bombázása során is megnyilvánult. Mint az egyik csoport parancsnoka minden osztálykülönbség nélküli össznépi bombázást vittem véghez. A békés polgári lakosság köréből számos tanúm lenne, ha életben maradtak volna.

Sajnos, azóta Hermann Göring birodalmi tábornagy is elhunyt, noha ő is tanúskodhatna mellettem, hiszen ő volt az, aki lovagkereszttel tüntetett ki 1940-ben, amikor Rotterdam ellen intéztem légitámadást, kivételt nem ismerő igazságosságommal. Demokratikus meggyőződésemben még az olyan félelmetes hollandi támadó fegyverek sem ingattak meg, mint a facipő, a sajt és a tulipán.

1944-ben ejtőernyőseimmel az olasz túlnépesedés és munkanélküliség égető kérdésének megoldására tettem hatásos lépéseket, mert nem tudtam nézni, hogyan éheznek és nélkülöznek az olasz dolgozók.

Úgy érzem, kiérdemeltem azt, hogy a Bundeswehrben szolgáljam tovább az eszmét, amely mint egy nemes ugródeszka, felemelő hatással van az emberre.

Heil Erhard!
Trettner."

NYUGIGÉP

Elgondolkoztató dolgot olvastam az újságban:

*

Az angliai Warrington anyakönyvvezetői hivatalában nemrég nyugtatószereket kiszolgáló automatát szereltek fel. Az ideges házasulók a nyugtatószerek segítségével könnyebben „vészelik át" az anyakönyvvezető előtti izgalmas pillanatokat.

*

Profumo-botrány ide, diplomáciai méregkeverés Cipruson oda – ez bizony praktikus angol találmány. Aránylag fiatal házas lévén, még élénken emlékszem, micsoda izgalmakat álltunk ki leendő feleségemmel, hogy szégyenszemre ne kezdjünk el röhögni tulajdon esküvőnkön, amikor beszédében az anyakönyvvezető minduntalan a béke védelmére és a leszerelésre szólított fel minket, akiknek jóformán még különbejáratú lakásunk se volt, nemhogy különbejáratú hidrogénbombánk.

Warringtonban az ifjú párokkal már nem fordulhat elő hasonló kínos eset. Csak bedobnak egy pennyt az automatába, kiesik a nyugtató, és néhány óráig nincs az a ceremónia, ami zavarba hozhatná őket.

Ezt bizony érdemes volna nálunk is bevezetni. Méghozzá alkotó módon továbbfejlesztve! Csak az anyakönyvvezetőnél idegesek az emberek? Bár úgy volna. A bíróságok folyosóin a válóperes tárgyalótermek előtt nem kevésbé jól jönne a feleknek és a tanúknak efféle szolgáltatás! De minden bizonnyal megtérülne a befektetés, ha az egyetemeken és főiskolákon legalább vizsgaidőszakban apró andaxin-automatákat állítanának fel. S tulajdonképpen az sem ártana, ha a villamosok és autóbuszok ülőkalauzai a különféle jegyeken kívül különféle idegcsillapítókat is árusítanának, tekintve, hogy az utasok között oly sok a torzsalkodás.

Továbbá az éttermekben a só-, paprika- és fogpiszkáló-tartó mellett minden asztalon lehetne egy sevenalettatartó is arra az esetre, ha a pincért egy picit nehéz volna kivárni. Nem különben célirányos lenne nyugtatószer-automaták elhelyezése a mozik és a színházak előcsarnokában, sőt, az új tévé-készülékekbe is be lehetne építeni valami ilyesmit. Nem volna csacsiság kis zacskó legatinnal kombinálva forgalomba hozni az erre rászoruló új könyveket, és legalább egy-egy belloid pirulát mellékelni a focimeccsek belépőihez.

Amennyiben a gyógyszer-automaták esetleg azért nem válnának be nálunk, mert tévesen értelmezett takarékosságból ezekbe is túlnyomórészt mindenféle vacakot dugdosna a vásárlóközönség, mint a többi automatákba, miáltal megnyugtatás helyett csupán méginkább fokoznák az idegességet, azt javasolom, lássák el a totó-lottóárusok népes gárdáját kis gebines kézi-patikákkal, ők úgy is mindig, mindenütt jelen vannak, és tapasztalatból tudom, hogy sohasem fogadnak el pénz helyett nadrággombot.

Dalmáth Ferenc

Nemzedék-vita

Mészáros András rajza

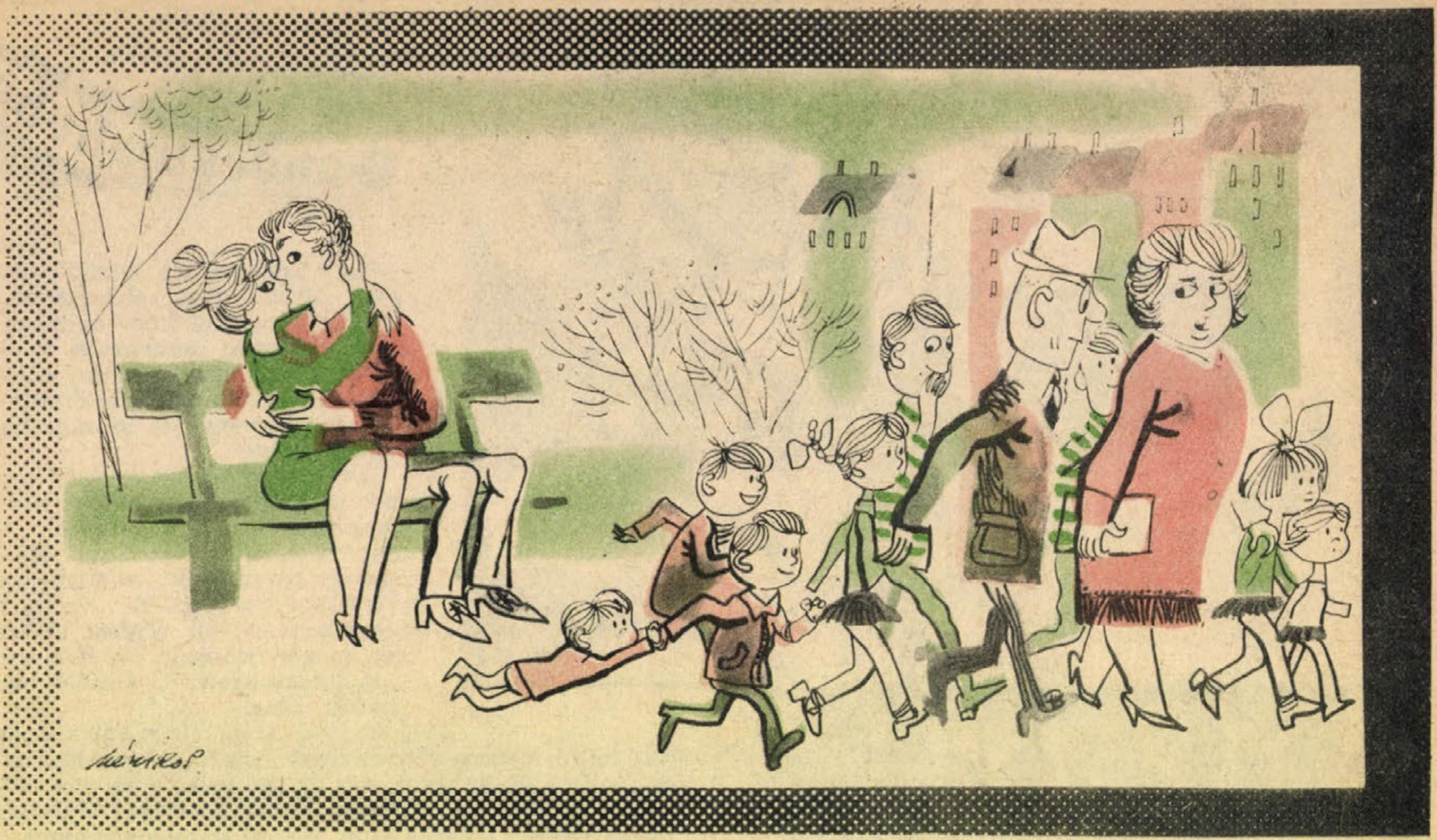

– Azért mi ilyesmit nem csináltunk!

gyengéd férj

A 76-os trolibuszon történt. Tudom, történtek már dolgok trolibuszon, ha nem is annyiszor, mint a 6-os villamoson, dehát nem tehetek róla, hogy Pesten még nem közlekedik helikopter. És aztán a történeti hűséghez tartozik, hogy a házaspár trolibuszra szállt fel.

Csak az asszony tudott leülni, mivel a kocsi, mint rendes pesti trolihoz illik, tele volt. De hamarosan a férjnek is jutott hely, tőlem a második. Tiroli kalapos, kiizzadt, nagyokat fújó férj volt, amiből arra következtettem, hogy feleségével együtt loholt a troli után, s az utolsó pillanatban kapaszkodtak fel. Hol a tarkóját törölgette, hol az óráját nézte. Tehát sietnek valahová, állapítottam meg.

— Fiatalember... — szólalt meg egyszerre csak a férj, amikor éppen új megfigyelnivalókat kerestem. De nem hozzám szólt, hanem a köztünk ülő fiúhoz — csakhát még mindig felkapom a fejem, ha azt hallom: fiatalember.

— Fiatalember — ismételte a férj —, megkérhetném, hogy cseréljen helyet a feleségemmel?

— Nagyon szívesen — felelte a fiú, s már indult is az asszony felé.

Meghatódtam. Ilyen gyengéd férjek is vannak Pesten! Még addig se tud meglenni a felesége nélkül, míg leszállnak!

Az asszony odaimbolygott a férje mellé. De még le se ült, máris zúdult rá a szóáradat.

— Mindig, mindig ez a cirkusz, valahányszor megyünk valahová! Az ember beleőrül veled! Képtelen vagy időben elkészülni! Mert cicomázod, kened, fened magad...

— Géza!

— Tönkreteszed az ember idegeit. Megmondtam, vagy nem mondtam meg, hogy mikor indulunk? Megmondtam! És kész lettél? Nem lettél! Figyelmeztetlek, ha elkésünk, nem tudom, mit csinálok veled!

— Géza, ne itt...

— Nem. Nem itt. Majd otthon!

Hát nem gyengéd férj?

Fendrik Ferenc

Akinek nem árt a kritika

Szűr-Szabó József rajza

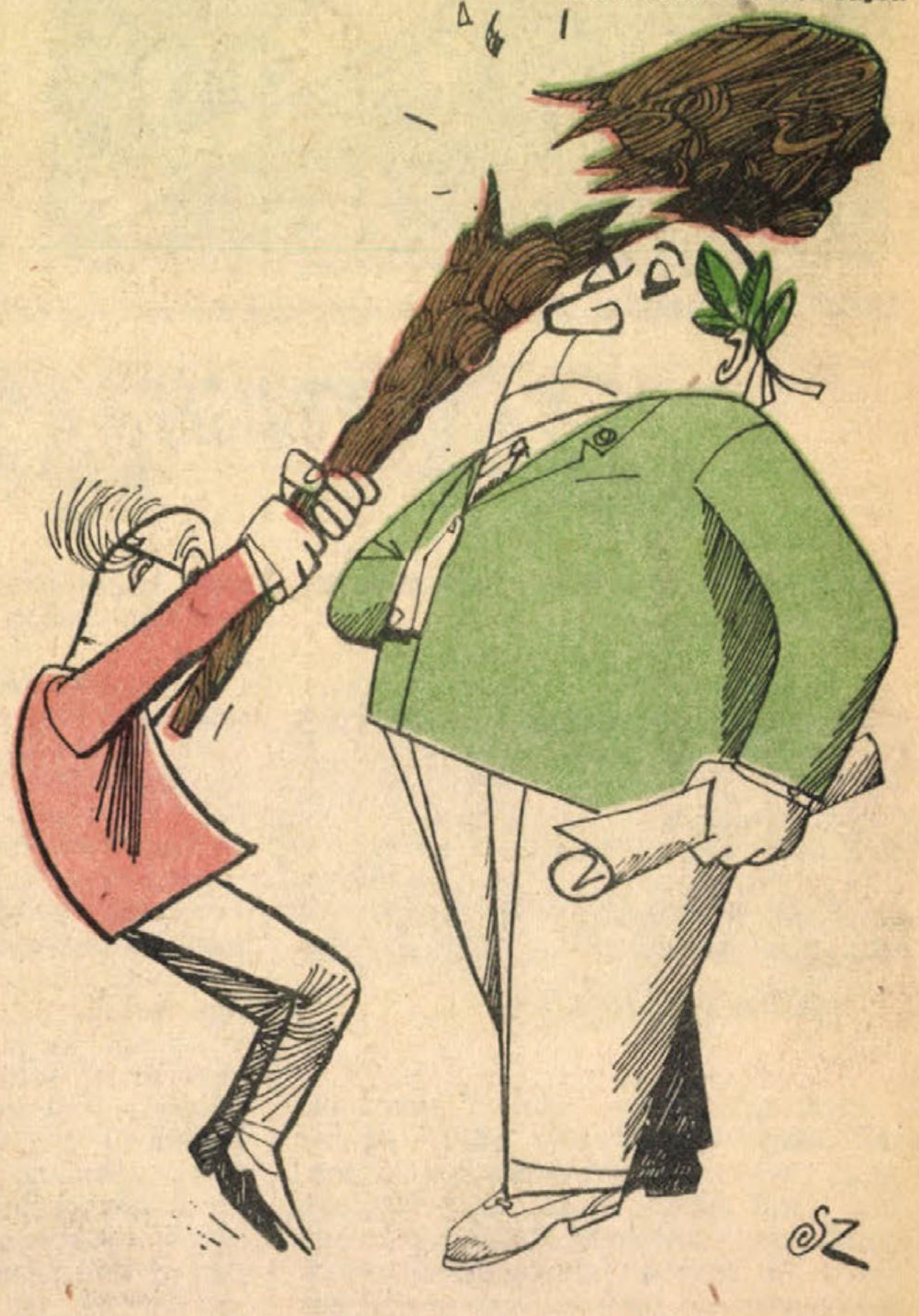

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.2139 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504